

**Parliamentary
Research
Journal**

*Sri Lanka: Policy issues
in the post – conflict era*

Editor in Chief:

Neil Iddawala

*Assistant Secretary General
of Parliament*

Editorial Board:

G. Kumanyake

Mohammed Ajiwadeen

Ayesha Godagama

Madhuri Dissanayake

Anjana Abeykoon

Harshani Wijayathilaka

Design:

Ashiq Ali

Parliament of Sri Lanka

Sri Jayawardenepura
Kotte, Sri Lanka.

Email:

journal@parliament.lk

Web:

www.parliament.lk

2011

Volume : I

Number : 1

ISSN 2235 - 9036

Contents

Contents	i
Editorial Note.....	ii
Policy issues in post – conflict Sri Lanka	01
- Prof. Siri Hettige	
The role of Parliament in promoting good governance.....	10
- Hon. (Prof.) Rajiva Wijesinha	
History of displacement in Sri Lanka.....	16
- Prof. S.H. Hasbullah	
Ethnicity and its specificities in Sri Lanka	32
- Prof. K.A.P. Siddhisena	
Transforming universities into centers of research excellence: challenges and opportunities	48
- Prof. Harsha Aturupane	
පාර්ලිමේන්තු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය හවුලේ ඇති අභියෝග	52
- ජී. කුමාරායක	
Reformist perspective on constitutional change.....	62
- Prof. Sumanasiri Liyanage	
Investment and economic growth: making Sri Lanka rich in a generation	82
- Prof. Sirimal Abeyratne	
ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය තහවුරු කෙරෙන පළාත් පාලන ආයතන ඡන්ද විමසීම් සංශෝධන පනත් කෙටුම් පත	90
- අංජනා සජීවනී අබේකේන්	
வடமாசாண மக்கள் பிரதிநிதித்துவம்: ஒரு வரலாற்று நோக்கு	103
- முஹம்மது அஜிவதீன்	
Small and medium enterprises (SMEs) promotion and Entrepreneurship development: a neglected but a must strategy for post-conflict Sri Lanka’s economic achievement	114
- Dr. Sarath Buddhadasa	
ශ්‍රී ලංකාවේ මිනිස්-වල් අලි ගැටුම: ක්ෂේත්‍රීය රටාව, සාධක සහ විසඳුම	125
- ආචාර්ය. එච්.කේ.එන්. කරුණාරත්න	
Parliament research nucleus: the think-tank for effective policy making	135
- Mohammed Ajiwadeen	
Resettling IDPs in Sri Lanka: are we on the right track?.....	143
- Ayesha Godagama	
සභාව කල් තබන අවස්ථාවේ යෝජනා	151
- ඩී. එම්. මධුරි දිසානායක	
ප්‍රතිපත්ති සම්පාදන ක්‍රියාවලියේ දී වැදගත්වන පාර්ලිමේන්තු ප්‍රකාශන.....	160
- හර්ෂණී විජයතිලක	
FACTS ON PARLIAMENT :	166
<i>Acts of the 7th Parliament of Sri Lanka Speakers (1931 – 2011) Women Representation (1947 – 2010)</i>	

Editorial Note

The protracted armed conflict which brought endless misery to all Sri Lankans came to an end in May 2009. It is time to explore all opportunities to achieve national developmental goals. The policy formulation and legislation have a direct impact on development. Properly formulated policies can provide a greater potential for achieving development.

The Research Division of Parliament has commenced publishing an annual research journal with the intention of boosting the legislative process and policy formulation. The theme is 'Sri Lanka: Policy issues in the post-conflict era'.

The national Parliament is the forum where views reflecting all shades of political opinion are expressed. Effective legislation is based on rational views. Therefore, lawmakers should be well-informed. Their role is crucial since the destiny of the nation is shaped by them. Not only the present generation but also the future generations are directly affected by the activities of Parliament.

In Sri Lanka parliamentary democracy is well-established. It is not perfect but certainly better than authoritarianism. The multi-party system is invariably associated with social divisions and expensive election campaigns but comparatively speaking, the one party system is worse. Accountability and transparency are key ingredients of representative democracy.

The legislators, policy formulators and citizens must strive hard to achieve developmental goals within the democratic polity. The democratic space should be used in a prudent manner to achieve sustainable development.

Through the new research journal we intend to meet the background information requirements of the lawmakers, policy framers, bureaucrats and other interested personnel to a certain extent. In this first issue we are trying to present various aspects of the development process. The contributors will address the issues in their own context. The areas such as public policies, constitutional matters, parliamentary democracy, good governance, parliament research, university research, ethnicity and demography, investment, internally displaced persons, local government, small and medium enterprises, and human-elephant conflict are covered.

Despite grave national challenges and domestic shortcomings Sri Lanka has achieved much under democratic rule during the past few decades. For example, Sri Lanka's health and education statistics are far better than those of our immediate neighbours. Furthermore, unlike many of our neighbours we have changed regimes by the exercise of the free vote and the military has played no role in national political affairs. Although we have witnessed separatist terrorism, insurrections and insurgencies, democracy has survived. Therefore, one can be optimistic. With the

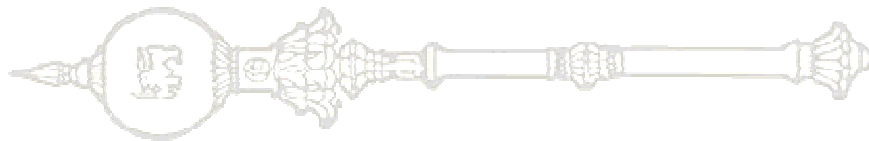
dawn of the post-conflict era, an opportunity has been presented that our country cannot afford to miss. Poverty, corruption, crimes and other problems should be seriously addressed. Effective strategies have to be mapped out to tackle the problems head-on. Sri Lanka has to seize the moment if it is to consolidate its hard won peace. In this regard parliament has a unique role to play.

We have been constantly endeavoring to make this journal more useful and informative. Furthermore, we would welcome suggestions from our readers for its further improvement. We would also welcome non-partisan articles in the field of parliamentary procedure and institutions from Members of Parliament, scholars and others who are interested in the realm of parliamentary democracy.

*It is fervently hoped that the **Parliamentary Research Journal** would serve a useful purpose.*

August, 2011

Editor

The views expressed in the journal are the contributors' own and do not necessarily represent the opinions of the editorial board.

Policy Issues in Post – conflict Sri Lanka

Prof. Siri Hettige

Prof. Hettige has a BA and B.Phil from the University of Colombo and PhD from Monash University. At present he serves as the Senior Professor (Sociology) at the University of Colombo. He is also the Director of Social Policy Analysis and Research Centre (SPARC).

Public policies provide broadly accepted legal and social frameworks within which the governments can take decisions with regard to important issues facing a country or a population. Since policies are often formulated following rigorous analysis of available data and evidence, broad public consultation and extensive political debate, they act as a reasonable guide to decision making at different levels of government. How to set the prices of vital commodities? How to allocate scarce but much valued resources such as land, places in schools and universities, government jobs and public housing? How to set wages of workers? Who should get income support from the government? How to compensate individuals and families affected or displaced by development projects, conflicts and disasters? What should be the medium of instruction in schools and universities? Who should be entitled for state subsidies under what circumstances? How to allocate public resources among government schools? How to bring about ethnic reconciliation? How to reduce widespread malnutrition in the country? These are some of the questions that can be reasonably answered if we engage in serious policy analysis, public discussion and political debate. In the first part of this article, I wish to discuss the importance of policy analysis, public discussion and political debate in the process of policy making. In the second part, an attempt is made to discuss some policy issues relevant for post-conflict Sri Lanka.

Policy analysis, Public Discourse and Political Debate:

Policy analysis is a well developed discipline in many countries today¹. Often there are many different policy research institutes and think tanks even in a single country engaged in policy analysis in one or more areas. Their analyses often influence or guide public discussion and political debate on important issues in society. Some policy analysts work as consultants to public institutions, political parties and private firms.

The increasing body of literature on public policies, often based on empirical research, provides insights into various policy options available so that policy makers are in a position to make informed choices as to which policies to adopt with what implications. Such insights may help not only to adopt new policies but even to change existing policies when evaluation of past policies shows their weaknesses or negative impacts. There is also the possibility for countries to learn from each other. Since human societies share many common issues, economic, social, psychological and environmental, the experience of one country with respect to public policies dealing with such issues can help other countries to avoid obvious mistakes or learn from positive experiences. Policy analysis also helps determine which of the various alternative policies will most achieve a given set of goals set by a government or an institution. These goals may relate to such diverse issues as

poverty, malnutrition, unemployment, youth unrest, old age insecurity and crime.

In spite of obvious gains a country or a population can derive from sound, evidence-based public policies, the adoption of such policies is not easy. This is because sound public policies do not benefit everybody equally. Even when a majority of people may benefit from a certain public policy, a minority of people may stand to lose from the same policy. An obvious example is land reform. When a government takes over large land holdings, sub-divide them and redistribute small parcels of land among landless people, the few landowners have to sacrifice their landed property, often even without being compensated for their loss. Yet, the living standards of a large number of landless people are bound to improve when they have access to their own productive land. In spite of this obvious social benefit, landowners would resist land reform and use their social and political networks to influence the decision making process to avoid their land being taken over by the government. Similar conflicts of interest may arise when governments adopt public policies to benefit large sections of the population if these policies work against vested interests. On the other hand, certain sacrifices that a few people have to make to promote wider public interest, i.e. social justice, environmental protection, etc., can lead to long term benefits for all, i.e. avoidance of conflict and crime, prevention of environmental degradation, etc.

¹ For detailed discussions, see Nagel (1999), Dye, T.R. (2007) and Patton, C. & Sawicki, D.(1986)

One of the fundamental ideas that underpins public policy is the notion of long term planning. Yet, both rationality and long term planning cannot be taken for granted even in modern societies. Many people do not think or act rationally due to ignorance, prejudice, self interest, etc. Others may not worry about long term societal benefits as their main interest is short term gains such as wealth and power. So, rational policy making is often actively prevented by these forces. This is particularly so in the developing world where critical policy analysis, open and unhindered public discussion and political debate are not always integral elements of the governance process. The result is ad hoc decision-making with little attention being paid to its adverse short-term and long term consequences.

Public policy making is essentially a government function. However, the articulation of the need for public policies may emanate from diverse sources such as political groups, civil society organizations, trade unions, the media, the academia, and even vested interests. In modern democratic societies, mass media play an important role not only by providing an avenue for various groups to articulate their views and preferences but also by expressing their own policy preferences(Koch-Baumgarten; Voltmer, 2010). On the other hand, the tendency of a government to respond positively to such articulations

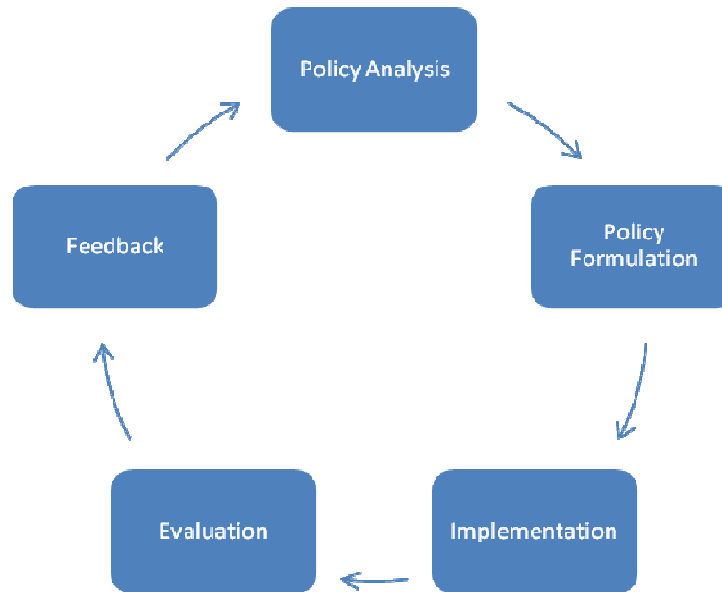
depends on the interests and ideas its constituent elements wish to defend and the availability of public finances. As is well known, many states in post war Europe steadily increased public spending since the 1950's, many reaching about a third of their national income. With such high levels of public spending, these states could develop policies and programs to address a whole range of socio-economic issues. Steady economic growth and higher levels of taxation made such state interventions possible.

What is significant is that, in recent years, public policies have tended to cover a wide array of issues, not just a few broad areas like health, education, transport, employment, income support and environment. As a result, there is a proliferation of institutions, both state and non-state, dealing with various aspects of the policy process such as research, advocacy, policy analysis, policy formulation, implementation and evaluation. Some institutions have become so specialized that they concentrate on a single area of public policy like health or education, while others have a much wider range of interests and functions.

The policy process does not unfold in a linear fashion, moving from policy analysis, policy formulation and implementation. It is in fact a continuous and cyclical process as indicated in Figure 1.

Figure 1: Policy Process

It is at the implementation stage and following the evaluation of policy that the weaknesses of the policy come to light. Such evidence helps improve further policy analysis and revisit the policy itself in order to make necessary amendments or effect improvements to the policy. Evaluation also helps change or improve implementation strategies in order to make the achievement of policy goals more efficient and effective.

Sri Lanka has reached a critical juncture today, following the end of the armed conflict in the north and east. This is an opportune moment to reflect on its recent history and the possibilities for the future. Two key questions deserve our immediate and serious attention. Firstly, what went

wrong in Sri Lanka over the last sixty years? Secondly, what should we do today to create a contended, just and cohesive society in the country? In the remaining pages of this article, an attempt is made to respond to these two questions.

Sri Lanka at the time of political independence was a peaceful country. Political leaders and visitors to the country could move around freely without being threatened by armed political groups. It took more than two decades before the first armed youth rebellion against the state to take place. It took another decade before the emergence of a violent political group, this time among Sri Lankan Tamils in the north to emerge that posed a serious threat to the state and

undermined internal security of the country. The rise of the above armed political groups in the south as well as in the north cannot be explained entirely in terms of public policy failures. Yet, there is little doubt that some of the past policies contributed to youth unrest and thereby youth militancy.

Analysis of any conflict is a contentious matter. For conflicts always involve both ideologies as well as interests. Sri Lanka's conflicts are not exceptions. In such a contentious environment, it is not easy to provide an analysis that is acceptable to all. For any analysis is suspect from the point of view of one party to the conflict or the other.

What is clear from the recent historical evidence is the Sinhalese and Sri Lankan Tamils emerged as two distinct political constituencies at the time of independence. Both communities threw up their own leaders who in turn represented their communal interests in the public domain. The two communities continued to reproduce their distinctive identities through educational, political and other processes. The gap between the two groups continued to widen until a separatist war threatened to split the country into two states.

As is well known, the war came to an end in 2009 with the military defeat of the LTTE. There is a consensual or widely accepted view that the country needs to pursue reconciliation among ethnic communities to avoid a future conflict and forge a common future for

all citizens. In this regard, the state has to play a critical role, though other stakeholders such as the business community and civil society also have a significant part to play. How can the state play its role? My contention is that, it is by adopting sound public policies in the relevant spheres, the state can play this role. This point is elaborated in the next few pages.

In the aftermath of the armed conflict, Sri Lanka faces the twin challenges of development and national reconciliation. Both these challenges are complex and deserve careful analysis. There are no simple and quick solutions to either of these problems. On the other hand, finding a way out of the present situation is the only way to fulfill the aspirations of the wider population.

In the context of this short paper, it is not possible to offer a detailed discussion on various policy options available for Sri Lanka to address various issues of development and national reconciliation. So, what is attempted here is a brief analysis of some of the key issues and possible policy options to address them.

The armed conflict that lasted for nearly three decades diverted scarce financial resources away from productive investments and hampered socio-economic progress in the country in an unprecedented manner. The indirect impact of the war by way of the exodus of valuable human resources and expertise also made a significant contribution to economic stagnation. Rising public expenditure,

partly owing to increasing defence expenditure and partly owing to social expenditure, has resulted in mounting public debt, both domestic and foreign. Now the war is over, it is possible to divert public finances into useful social and economic investments. What is noteworthy is that available public finances are extremely limited and their allocation needs to be carefully thought out. For instance, human resource development, particularly higher levels of technological expertise, deserve the highest priority because scarcity of such expertise can be a major bottleneck in the development process, particularly when the country has to make the transition from labour intensive to technology intensive production and services. On the other hand, such investments do not produce quick results but bring long term benefits to the country. It is a challenge for any government to make long term investments when political pressure tends to persuade it to offer short term benefits to the electorate. Yet, there is mounting evidence to show that public investments in scientific research and the development of higher level expertise in diverse fields have facilitated rapid economic development. East Asian countries like Taiwan, Korea and Malaysia demonstrate this reality in no uncertain terms.

As mentioned at the outset of the present paper, policy analysis, public

discussion and political debate around policy issues make rational policy making possible. So, if we were to divert public finances into long term investments like Research and Development and the promotion of technical expertise, it is necessary to create favourable and informed public opinion in the country. In this regard, political parties, media institutions and universities need to play a catalytic role.

Beside economic development, Sri Lanka has to face the challenge of creating a cohesive society in order to avoid future conflicts and social unrest. Beside political reconciliation, sound social policies in the areas of education, language, youth affairs, employment and ethnic relations can play a critical role in the above regard. Some of the policy options available in these areas are discussed in the next few pages.

Education performs multiple functions in multi-ethnic, multi-lingual and multi-religious societies. In these societies, educational institutions can either help children and youth to transcend the above divisions in society or reproduce and reinforce them in ways that are detrimental to social cohesion. When educational institutions are segregated on ethno-linguistic lines, they prevent children and youth from interacting with each other across these divisions and developing mutual understanding. In spite of being citizens of the same state in formal terms, they tend to develop

communal identities instead of an overarching national identity. Often being monolingual, the products of segregated educational institutions cannot relate to any public discourses taking place outside their own linguistic group.

The creation of a broad national identity and a common social citizenship integrating diverse ethno-linguistic communities is critical for the smooth functioning of a modern state. Education is expected to play a critical role in this regard. As is evident from recent experience, the education system has failed to play this vital role in Sri Lanka. The absence of a common language beside the mother tongue has prevented much needed interaction and exchange of ideas across ethno-linguistic groups. The neglect of English teaching over several decades after independence led to an almost total lack of English language competencies among rural youth, making it harder to revive it in spite of various attempts do so in recent years.

The impact of the official language policy introduced in the 1950's has been equally significant. Monolingual education over many years prevented school children from acquiring other language skills. Monolingual school leavers moved into various positions in the public service, security forces and professions and could not communicate with those who did not speak the language of the former. This

situation has begun to change slowly following a recent policy decision made by the government to introduce bilingualism among public servants.

Language skills of children and youth impact on their identity formation, inter-community relations as well as their educational and employment prospects in decisive ways. While monolingualism tends to promote exclusive ethnic identities and prevent social and cultural exchanges between communities, it also restricts educational and employment opportunities. It is obvious that children and youth who speak more than one language have more learning opportunities and greater prospects of employment within a wider field.

The lack of educational and employment opportunities can frustrate youth, persuading them to join anti-systemic movements or engage in anti-social activities. Moreover, lack of opportunities for socio-economic advancement can also encourage them to leave the country, looking for opportunities elsewhere. As a recent, island-wide survey on youth conducted by the author and others (Hettige, 2010) showed, nearly 30% of the youth interviewed wish to leave the country for good, while about 50% wish to find employment overseas. Moreover, exodus of youth can hinder economic development in the country, as employers find it difficult to recruit youth with

necessary qualifications and skills. As is well known, it is usually youth with higher skills who have opportunities to migrate to developed countries.

So far in the present paper, an attempt has been made to demonstrate how some of the past policies led to certain adverse outcomes. While it is not always possible to accurately predict the consequences of public policies, careful analysis of possible impacts can provide some guidance to policy makers. In this regard, comparative and past experience drawn from other contexts can also guide policy making. This is where the relevance of research becomes quite clear. What is necessary to emphasize here is that research or evidence-based policy making is far better than ad hoc decision-making in response to pressures emanating from various ideological or interest groups.

Conclusions:

Sri Lanka has a long history of social and economic planning. Formulation of national plans to achieve social and economic goals can be traced back to at least the early 1950's. The idea of national planning became less and less relevant in the area of public policy in more recent decades when the emphasis shifted towards sectoral planning. On the other hand, with the liberalization of the economy in the late 1970's, the market became the key player in the economy and in the distribution of life chances in society, though the state has continued to play

a critical role in the social sectors such as health and education. While liberal economic policies have created more income and employment opportunities in the country, growing social and economic problems such as malnutrition, rural-urban disparities, income inequality, crime and unemployment point to the need for well thought out public policies and state interventions to address such issues. There are also many issues in such sectors as resettlement, criminal justice, environment, child protection and welfare, healthcare, urban planning, general and higher education and social protection. These areas need careful analysis in order to provide an objective basis for policy development. Some of the past evidence based policies such as the National Involuntary Resettlement Policy (NIRP) have demonstrated in no uncertain terms that the utilization of existing knowledge derived from social science research in the policy making process can lead to effective and equitable public policies. Such policies bring tangible benefits to target populations improving their life chances and quality of life, one of the key stated objectives of any democratic government in the civilized world. Formulation and implementation of evidence based policies can also help the country to address not just specific issues in areas specified above but also more wide ranging issues like national reconciliation and social development.

References:

- Blance, D., Brunner, E., Wilkinson, R. (1996)
Health and social Organisation: Towards a Health Policy for the 21st Century, Routledge.
- Buse, K., Mays, N. , Walt, G. (2005)
Making Health Policy, Open University Press
- Castro, J.E., Heller, L. (2009)
Water and Sanitation Services: Public Policy and Management, Earthscan
- Dye, T.R. (2007)
Understanding Public Policy, New Jersey: Prentice-Hall
- Edwards, M., Howard, C., Miller, R. (2001)
Social Policy, Public Policy: From Problem to Practice, Allan and Unwin
- Hillman, A.L. (2009)
Public Finance and Public Policy: Responsibilities and limitations of government,
Cambridge University Press
- Hoffman, J.V. , Goodman, Y.(2009)
Changing Literacies for Changing times, Routledge
- Koch-Baumgarten, Voltmer,K.(2010)
*Public Policy and the Mass Media: The Interplay of Mass Communication and Political
Decision-Making*, Routledge.
- Nagel, S.S.(1999)
Policy analysis Methods, New Science Publishers
- O' Neil, J. (1993)
Ecology, Policy and Politics: Human Well-Being and the Natural World, Routledge
- Patton, C. & Sawicki, D.(1986)
Basic Methods of Policy Analysis and Planning, New Jersey: Prentice-Hall
- Stewart, J. (2009)
Public Policy and Values, Palgrave Macmillan

The role of Parliament in promoting good governance

*Hon. (Prof.) Rajiva Wijesinha,
Member of Parliament*

Prof. Wijesinha obtained his first degree and MA from University College, Oxford. He has a BPhil and DPhil from the Corpus Christy College, Oxford. He has taught at the Universities of Peradeniya and Sri Jayawardenepura, before serving as Senior Professor of Languages at the University of Sabaragamuwa. He was head of the Peace Secretariat and is now a Member of Parliament.

There is an enormous gap in Sri Lanka between the functions Parliamentarians are supposed to fulfill and what they actually do. This paper will examine the reasons for this deficiency and suggest ways in which it can be remedied.

Enhancing contributions to the making of Laws

Parliament is termed the Legislature, and it is generally recognized that the passing of laws and related regulations is the main purpose of Parliamentarians. Yet in actual fact in Sri Lanka Members of Parliament contribute little to this process, except to vote in favour or against. This is perhaps understandable in that Parliamentarians are not professional lawyers, so whatever the Executive wants is prepared for them by the Legal Draughtsman's Department or other experts. But Parliamentarians should have some say about the policies that are translated into law, and they should contribute to the fine tuning of laws through amendments.

None of this really happens. The forum for this should be Parliamentary Committees, both the Consultative Committees where legislation can be initiated¹ and the Committee Stage to which each Bill should be subject, which is intended to 'discuss its several provisions and any proposed amendments'². Standing Order 52 says Bills should be referred, before their Third Reading, to

¹ Standing Order (SO) 110 – A Consultative Committee shall have the power to initiate through the Chairman any Bill or motion

a Committee of the whole Parliament, or to a Select or a Standing Committee. Generally what happens though is that Parliament, after the Second Reading, sits as a Committee in what is a formality, with no time for the bill to be examined carefully. The Opposition does sometimes, through the Legislative Standing Committees raise issues, and Government also introduces Amendments, but as far as most Members of Parliament are concerned, they have nothing to contribute as the matter is already finalized.

With most Bills further input is not perhaps essential, but there is no encouragement of involvement by Parliamentarians in legislation. It would be better by far if the Consultative Committees played a larger role in this respect, with legislation affecting any Ministry brought before the relevant Committee for discussion, with opportunities for suggesting improvements or new initiatives.

The Standing Orders indicate that the 'duty of a Consultative Committee shall be to inquire into and report upon such matters as are referred to it by the chairman or by Parliament, including any Bill...' ³. Though

Ministers are generally very liberal about permitting any matters put forward by Members to be discussed, clearly there is no requirement to consult the Committee on Bills or other matters, and no provision to indicate that it should canvas policy issues.

Given too large the number of Consultative Committees required, since each Cabinet Ministry requires one⁴, which means they cannot meet regularly, Consultative Committees now serve little purpose except insofar as particular Ministers ensure regular meetings and / or encourage policy discussions that can then be translated into action. It is to be hoped that current efforts to amend Standing Orders will promote some clearer definitions and listing of duties in this regard, to ensure better contributions by all Members of Parliament to the legislative process.

The other mechanism for Parliamentarians to contribute to the legislative process is through Private Members Bills. But these are not really taken seriously in Sri Lanka, and our Parliament is in the sorry state of not having concluded even one private members bill as yet, almost a year after Parliament was convened. At the same time, this is understandable given what seems the

² SO 54

³ SO 109, which was amended to this effect in 1993. I am not sure whether the previous version gave more initiative to the Committee

⁴ SO 104

frivolous manner in which this aspect of Parliament is conducted. Unfortunately we follow an old tradition that such bills are taken up in the order in which they are proposed. Thus an enterprising member can stuff up the space for such bills by putting forward a dozen and more at the very inception of a parliamentary session⁵.

When these bills are clearly intended to score debating points, with no real concern to promote reform, they end up being of no interest to anybody, except possibly the person who proposed them. Thus the first private bill before Parliament in the current session is one that criticizes the assumption by the President of particular portfolios. Since such an assumption is explicitly provided for in the current constitution, and since all previous Presidents have taken on various portfolios, it is apparent that the bill is not really serious. Even the opposition recognizes this, for the bill has hardly been debated, the Chief Opposition Whip working together with government members to ensure that there is no quorum when it is taken up. An important mechanism whereby ordinary Members of Parliament can contribute to legislation is thus lost.

A simple remedy may be to restrict all Members to just one or two such Bills a year. A Committee of Parliament could then decide an order of priority, with full consultation of the Members involved. There are in fact only a few of them at present, so this should not be difficult – though it may be hoped that, if such Bills are taken seriously, more Members will make useful contributions.

Enhancing contributions to financial oversight

The second duty of Parliamentarians is as regards finance, and this is fulfilled through the Budget as well as through oversight mechanisms. Understandably enough, ordinary Members do not have much input into the formulation of the Budget, which is obviously the prerogative of the Executive. Particular areas to which they wish to draw attention can be indicated in advance, and Government now asks Members for input. The mechanism for this could be improved however, with opportunities to meet the relevant officials to discuss any proposals.

Ample opportunity is given to Members for discussion of the Budget in Parliament, with the Committee Stage permitting discussion of details as to all Ministries. However, given the vast number of Ministries we now

⁵ The first 31 bills currently in the order paper for private business are proposed by Ravi Karunanayake, then there are 7 others after which he has 6 again, then another 7 follow by 6 of his again. He has another bill proposed after one other, then another Member has proposed 26 motions and then another 19 with intervals of just 1 each by 3 other Members. Thus, out of 107 motions now on the order book, one Member has 44 and another 45. Amongst the former's gems are 'That this Parliament resolves that all Sri Lankans be afforded better health facilities as most of them are subject to open heart surgeries...'

have, and the confusing manner in which they are grouped for discussion at times, there is sometimes a lack of focus in debate, and some areas are omitted as they are hardly dismissed. It may be useful therefore for Government to look more carefully at the manner in which functions are grouped. The appointment of Senior Ministers was a healthy innovation which should have contributed to more effective clustering of portfolios. Of course the decision seems to have been made and implemented in a hurry, but it could provide the basis for greater rationalization in the future. My own hope is that it will lead to the emergence of a small Cabinet with Ministers having overall responsibility for the principal areas of state involvement ⁶.

Whilst such adjustments may help with regard to Parliamentary input to the presentation and adoption of the budget, perhaps more important is strengthening Parliament's monitoring role. This is performed through financial oversight committees as well as through questions and adjournment motions through which Ministers are held accountable.

With regard to the former, it seems that in the past decade or so

committees on Public Accounts and on Public Enterprises had proved ineffective. One reason was that they did not meet very often, and since they only functioned as plenaries, they could look at very few of the institutions they were meant to monitor. There was also little provision for follow up. If requests were made for further information, or reports of remedial action taken, the Committee was informed when the information or reports came in. Nothing was conveyed if nothing was done, and the matter was then forgotten.

Now however, in COPE at any rate, under the current Chairman the system has been changed, and there are three sub-committees, which look at different types of institutions, while the main Committee meets for more complex institutions. The Chairman has set himself the task, with the support of the Chairs of the Sub-Committees, to look at all institutions under the purview of the Committee within a year. More importantly, systems have been put in place for follow up, with a tracking system of requests for information and reports, and letters of reminder sent when these are not forthcoming. So far responses have been slow, but one can

⁶ Following on the pattern of other countries that have Executive Presidencies, but considering also our own special needs, we need for instance Defence, Foreign Affairs, Finance, Justice, Labour, Education, Health, Agriculture, Industries, Infrastructural Development, Energy, Transport, Environment, Commerce, Social Welfare, Cultural Affairs, Youth Affairs and Research and Technology. There may be a few others that are desirable, but the bulk of other Ministries may be included under these.

hardly blame officials, since in the past, after they were roundly scolded, interest seemed to lapse, and they were not actively required to follow up on the meeting.

However, while some improvements may be anticipated, more is required. Staffing needs to be improved, since currently limited staff have to work on a much more crowded schedule than previously. Staff should also be able, on their own, without reminders from members of the Committee, to write to institutions that delay on submitting required documentation. They should also produce monthly reports, that sum up the main findings of the Committee, to be submitted to Parliament, and then to the relevant officials for suitable action. It might be useful too to have monthly briefings by the professional bodies that service the Committees, the Auditor General's Department and the Department of Public Enterprises, so that Members would be able to contribute more effectively. And there should also be provision for the Committee to discuss its findings with officials responsible for the nation's finances. Both the Secretary to the Treasury and the Secretary to the Cabinet should have regular meetings with the Committee Chairs to discuss remedies for inappropriate uses of public funds.

Another area in which oversight could be rendered more effective is that of parliamentary questions, which are often now postponed or not answered.

Though the Speaker has drawn attention to the need for Ministers to be present and answer questions, one can also understand their reluctance when questions seem to address very minor issues, requiring details that are available in public documents.

It might be useful then to distinguish between questions that may be answered in writing, where individual Members are made familiar with details of particular interest to them, and those that need to be answered orally so as to promote wider awareness of significant matters. It is these questions that should then be supplemented through further elucidation of facts, whereas often supplementary questions are simply used to make debating points.

Separation of the Executive and the Legislature

Finally, one important reason for the oversight function of Parliament to be weak is the fact that the most important Members of Parliament are members of the Executive, and understandably enough see that as their primary role. This does not take away from their responsibilities to their electorates, and indeed many of them use their Ministerial role to develop their electorates and enhance their standing therein⁷. But their involvement as Parliamentarians, able to question the Government and contribute to constructive criticism through committees, is diminished in

view of their collective executive responsibility.

The answer of course is full separation of the Executive and the Legislature, as happens in other countries presented as models for the Executive Presidential system. We do not think in such terms because we continue to follow British norms, but we forget that, given the size of the British Parliament and the number of Members, including on the Government side, that do not hold office, there are enough ordinary members to hold the Government accountable. The same situation obtains in India, and there, as in European states that follow the Westminster model, Committee systems are far more advanced than here.

Ensuring, as happens in the United States and France, that Ministers are outside the Legislature will not only increase the effectiveness of Parliament as a forum, it will also permit the Head of the Executive a wider choice as to his Ministers. And, while technocrats are probably more effective in the modern context ⁸, politicians need not be precluded from office, they would simply be required to give up their parliamentary positions to join the Executive.

Such a reform is probably more radical than can at present be implemented, but it should certainly be considered, not only to increase the effectiveness of Parliament, but also to promote efficiency in Government as a whole.

⁷ Hence indeed the report that Minister Mangala Samaraweera, when asked to choose between Foreign Affairs and Ports and Aviation, opted for the latter, on the grounds that the former would not help him with his voters.

⁸ As indeed we have seen with regard for instance to the manner in which Colombo has recently been spruced up

History of Displacement in Sri Lanka

Prof. S. H. Hasbullah

Hasbullah is a Professor in Geography of the University of Peradeniya. He graduated from the University of Peradeniya and obtained his M.A. and Ph.D. from the University of British Columbia, Canada. He has a special research interest in refugees and internally displaced persons (IDPs). He has authored/edited several works.

He was a visiting Fulbright Scholar at the Institute for the Study of International Migration of Georgetown University in 2002. At present he serves as a visiting scholar at a number of international higher educational institutions such as University of Zurich (Switzerland), University of Edinburgh (UK) and the Norwegian University of Technology (Norway).

The paper is about the history of displacement in Sri Lanka. It focuses on the displacement of people that has happened in recent decades. It concentrates mainly on conflict induced displacement, whilst also accounting for recent displacement due to natural disasters such as the tsunami and flooding. The objectives of the paper are to trace different types of displacements that have occurred in recent decades and to highlight the problems that the displaced population faced, and suggest ways of addressing such problems. The rationale for accounting and assessing the plights of displaced are related to the present political setting of the country, which is in a phase of no war for the first time in several decades. The hope is that the country will never be drawn again into another cycle of violence and displacement in the future. In order to make sure that war will not re-emerge, the country needs to pay attention to root causes of the ethnic conflict and to durable solutions for the displaced population who have been affected by war and other causes. The paper informs readers for rightful thinking in addressing the issues of displaced population of the country.

Despite the gravity and complexity of the problem of displacement, experienced during the last three decades, only a few scholarly writings have addressed issues of

displacement from the viewpoints of both human suffering as well its political ramifications. Or, the vital importance of relief, rehabilitation and construction from both short-term humanitarian perspectives, related to long-term efforts toward conflict resolution. This paper tries to fill this gap and update displacement related information.

The paper is divided into three parts, and discusses two types of displacement (Conflict induced and natural disaster related). Numerically, socially and politically the displacement caused by conflict is considered to be of great significance, thus the paper accounts this displacement in details. Furthermore, since the outcomes of 2004 tsunami and recent floods are yet to be addressed, the paper pays attention to these naturally induced displacements.

Data for this paper are collated from various sources. Much of the data on different types of displacement has been collected, compiled and analyzed by the author. The author has been engaged in a study of Internally Displaced Persons (IDPs) in Sri Lanka from the time that large scale displacement of people took place in Sri Lanka in 1990 owing to ethnic conflict. Several small-scale IDP surveys were conducted to better understand the process of displacement among different communities in Sri Lanka. The field

experience gained during the last 21 years forms the base for this paper. Where other sources have been used, the paper indicates such.

Conflict induced displacement before 1990

Conflict refers here to the ethnic conflict, which has become dominant factor of socio-economic and political aspects of the country in the recent past. Though displacement caused by ethnic mistrust has a longer history, the paper focuses upon conflict related displacement that has happened during the last three decades.

Within the last two decades, more than three million people have been displaced in Sri Lanka. This displacement, however, was confined to the people of the northern and eastern provinces and the people of the border areas of the provinces adjoining them. The displaced people belong to all three ethnic communities - the Tamils, the Sinhalese and the Muslims (see Table 1). Many are still waiting in refugee camps anticipating their return home.

Escalating ethnic tensions and prolonged civil war in the country have been often referred to as the reasons for recent displacement of people. The immediate cause driving affected people to abandon their habitats and seek refuge in other areas vary by region and by community. The patterns of displacement over the period reflect the differences in the

Table 1: *Displaced People by Ethnic Groups – April, 2002*

Ethnic Groups	Number	%
Sinhala	34,881	4.02%
Tamil	738,490	85.15%
Muslims	92,272	10.64%
Others	1,634	0.19%
Total	867,277	100%

Source: Calculated information from Government Rehabilitation & Reconstruction Ministry Sources, 2002

causes and the magnitude of the displacement. Displacement has had tremendous socio-economic and cultural impacts on the people subjected to it.

Displacement due to ethnic tensions is by no means a recent phenomenon. It occurred during the Sinhala-Muslim disturbances of 1915. It also occurred during the 1958 communal disturbances resulting in the displacement of Tamil people living in predominantly Sinhala areas and likewise caused the displacement of Sinhala people living in predominantly Tamil areas. Again, the 1983 riots against Tamils caused the displacement of more than 100,000 Tamil people.

From 1986 onwards, the causes and directions of displacement of people have changed (see Diagram 1). The major cause of displacement was ethnic tensions and war, which war was mainly confined to the north and

east. However, ethnic tensions and other forms of threats against minorities existed in all areas of the country. War related displacement originated mainly from the north and east. The movements of the displaced were both within and outside of the north and east.

The underlying cause of recent displacement is the ethnic question involving the Sinhalese, Tamils and the Muslims of Sri Lanka resulting in an armed conflict. The immediate causes may be identified as fear of Tamil people because of the advancement of the government security forces, establishment of army camps leading to displacement, movement of people living near army camps to avoid being caught in the crossfire, need to escape from sea and air attacks by the security forces, forcible expulsion of Sinhalese, Tamils and Muslims by militants, ethnic tensions between Muslims and Tamils leading to the displacement of both communities, shortage of food and

other essential items in the war zone (see Table 1).

The total number of displaced people has consistently been at a high level (see Diagram 1). But there are fluctuations at the regional level, resulting from the shifting of the war into new areas causing displacement of people in that area combined with a slack in war activities in other areas. During the early stages of the conflict, Tamil people fled to the northern and eastern parts of Sri Lanka. The Muslims and Sinhalese who fled from predominantly Tamil areas of the northern and eastern provinces live in refugee camps or among their friends and relatives in Puttalam, Anuradhapura and Pollonnaruwa districts (see Table 1).

Large scale displacement - from 1990

Large-scale war has been a frequent feature in Sri Lanka's ethnic conflict since 1990 (see Diagram 1). The first such war began on June 6th 1990 and was called at that time Eelam War II. The war was fought between the government security forces and the LTTE, and was sparked by the military power vacuum created by the withdrawal of the IPKF. It caused the displacement of more than a million people during a very short period of time (see Diagram 1). The war began in Trincomalee District of the Eastern Province, but spread quickly to the districts of Northern and Eastern Provinces. The Sri Lankan armed forces, the LTTE and other small Tamil and Muslim armed groups tried to fill

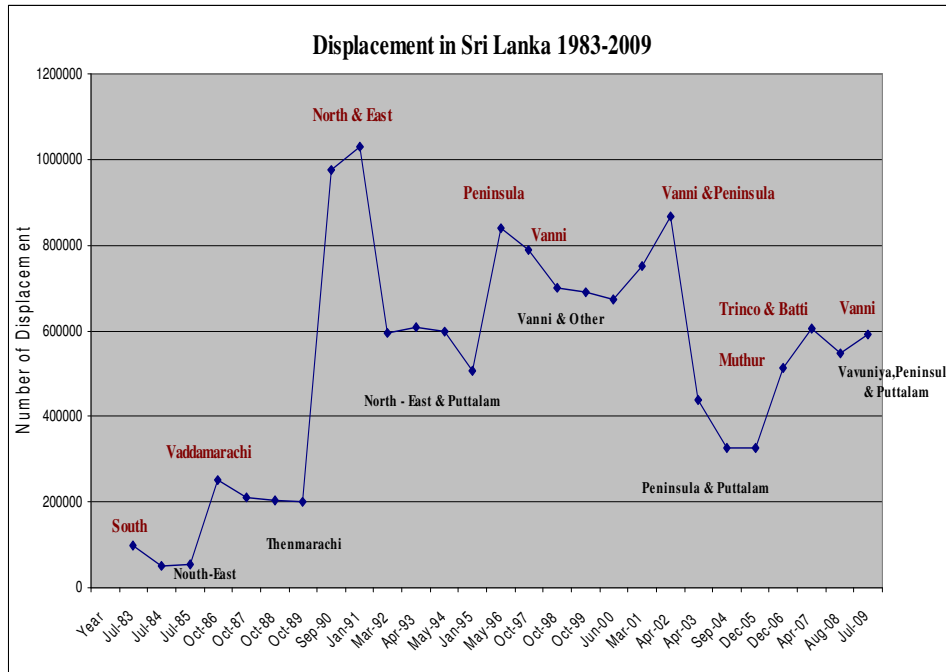
in the vacuum created by the withdrawal of the IPKF. The struggle for domination by these armed groups and by the armed forces destabilized normal life of the people. Many civilians lost their lives and were injured due to the arm conflict. Thousand others fled homes and villages and sought refuge in other places for the same reasons. Furthermore, the war also caused ethnic tensions especially between the Tamils and the Muslims in the East. The majority of the above mentioned displaced were Tamils from the Northern and Eastern Provinces. However, in late October 1990, approximately 75,000 Muslims of the Northern Province were also displaced.

A second large scale displacement occurred on April 19, 1995 as a result of a war referred to as Eelam War II, also fought between government forces and the LTTE. This war lasted for approximately two months. The war displaced numbered more than 500,000 people of the Jaffna Peninsula. Among them about 350,000 were forced to move to remote and distant places like Kilinochchi, Mullaitivu, Mannar and Vavuniya (later this region was commonly referred as Wannai Region and had become the theatre of the last war and displacement).

After Eelam War III, the major thrust of war centred on the capture of a land route to Jaffna peninsula, thus the war was referred to as the War for A9 Road. The GoSL armed forces moved

Diagram 1:

Source: Prepared using historical displacement statistics from various sources (S.H. Hasbullah)

their troops towards Kilinochchi during the later part of last decades. Series of operations were carried out during that period, and the LTTE fought back. These wars displaced thousands of people who were mainly living in the Wannai area (see Diagram 2).

Spontaneous return of IDPs after Cease-Fire Agreement in 2002

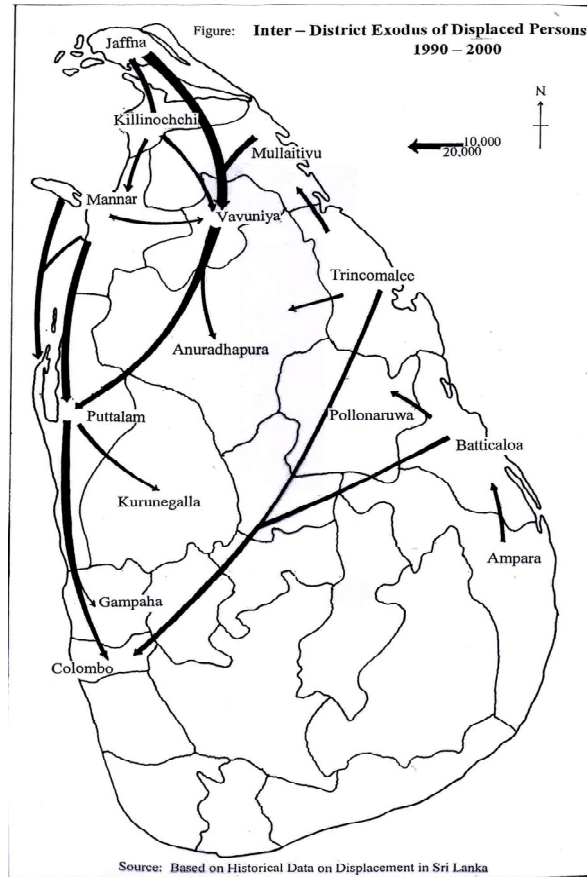
Since the signing of the Cease-fire Agreement (CFA) in February 2002, the emphasis of the peace talks was upon the return of displaced people - both internally displaced people (IDPs) and those Sri Lankans who had

fled to other countries. The number returning has been steady since February 2002, and reached around 400,000 in early 2005. Of these, IDPs formed the largest number of returnees, while the return of refugees from India and other countries was not significant during this period.

Jaffna District was the largest recipient of the returnees while Mannar, Mullaithivu and Kilinochchi districts of the Northern Province also received a significant number of returnees during the last three years. The majority of IDPs who returned had been displaced within the district, whilst only less than 5 per cent of the

Diagram 2:

returnees to the North and East came from outside of the region. About half of the IDPs were yet to return home at that time. In the meantime, ethnic disturbances in Trincomalee District have added another 10,000 newly displaced families into the pool of total IDPs who were waiting to return home, if the security situation improved and land issues were resolved during the peace talks at the time (2002).

It was expected at that time that the movement of persons to and within the conflict-affected areas would continue. Many villages where returnees were expected to return remained heavily mined. Others were High Security Zones and entirely off-limits to civilians. A number of former habitations had been overrun by jungle and lacked even basic community infrastructure. At the same time, physical needs assessments by various development agencies

indicated that much of the physical infrastructure such as roads, hospitals, schools, etc. in the areas of returnees were in a state of near total destruction because of the war. Much of these necessary structures had to be rebuilt to facilitate the return of displaced people, but the funds were yet to be found for the rebuilding of war torn areas that returnees occupied at that time. At the same time, a certain population of potential returnees (e.g., Muslim IDPs) had particularly strong concerns about the security situation they might face if they return home as LTTE was still controlling large areas of their origin. From the available information, it was evident that conditions were not conducive to large-scale, organized resettlement of IDPs and refugees even though a major breakthrough had happened in the war and conflict through the 2002 Peace Talks. Such situations discouraged the displaced from returning home during the years from 2002 to 2006.

Tsunami displacement – December 2004

Sri Lanka was the second most heavily affected country by the *tsunami* of 26th December, 2004 after Aceh, Indonesia. Everything within approximately 300 meters of the East Coast was severely damaged or completely destroyed. Despite individuals' attempts to save their lives as well as those of their loved ones, children were torn from the hands of their parents. In some cases

parents died whilst attempting to save their children and other family members.

The tsunami 2004 struck a relatively thin but long coastal area stretching over 1,000 kilometers, comprising two thirds of the country's coastline. The damage stretched from Jaffna in the north down the entire eastern and southern coast, and covered the west coast as far north of Colombo. The Tsunami disaster in Sri Lanka claimed that over 35,000 lives lost and over another 443,000 were displaced. About 88,500 houses were damaged; of which more than 50,000 were completely destroyed. The tsunami also damaged 24,000 boats, and 11,000 businesses. Coastal infrastructure (roads, railway, power, telecommunication, water supply, fishing ports) was also significantly affected. Estimates suggest the overall damage to Sri Lanka amounts to \$1 billion with a large proportion of losses concentrated in housing, tourism, fisheries and transportation.

In many places, entire communities went without food and shelter for several days. However, the recovery process began almost immediately, with neighbours helping the victims by sharing food, clothing and other essentials. Later, help was received from unaffected neighbouring villages. The locals and the people of neighbouring villages were involved in burying the dead and consoling the survivors. When there was need for more help after the initial disaster, it

was sought from outside. The help offered by people continued to cross ethnic, religious and linguistic boundaries and at the time it was felt that any perceived differences between communities were of no significance. What was learned from the tragedy was that there was an underlying level of humanitarianism felt by the people of all communities, which became clearly evident in the days following the *tsunami*. When people were in dire straits, others offered assistance to them.

Another positive aspect to emerge from the tragedy was the attempt to establish higher level state organisations to address the needs of reconstruction and to rebuild communities. At the time of the *tsunami*, the peace talks between the two warring factions had a very low profile and it seemed likely they were to be aborted owing to the rigidity of both negotiating parties. As a result, reconstruction activities that had been initiated as a result of the cease-fire and peace talks had come to a standstill. Consequently, the agreement known as Memorandum of Understanding for the Establishment of a Post-Tsunami Operational Management Structure (called PTOMS) was reached between the state and the LTTE with regards to addressing the needs resulting from the destruction and transformation caused by the unexpected assault of the *tsunami*. This arrangement was welcomed by most at the time.

PTOMS was seen as a revolutionary move because in many respects it differed from previous proposals that addressed reconstruction, especially during the 2002 Peace Talks period. For example, during the ceasefire period, the LTTE proposed an administrative and reconstruction unit called ISGA (Interim Self-Governing Authority), a model intended not only to address war reconstruction, but also to be used as a vehicle for interim administration in areas controlled by the LTTE. The ISGA represented LTTE aspirations for overall control of both structure and activities in the conflict-affected northern and eastern parts of Sri Lanka. Such a structure was vehemently opposed by the Muslims and the Sinhalese. Under PTOMS, on the other hand, Muslims were considered as equal partners, at least on paper. Accordingly, Muslim interests were to be protected by a three member apex body where one of the members was to be from the Muslim community. Similarly, the LTTE agreed to work within the structure of the PTOMS that would also accommodate the concerns of the Sinhalese, this was an unprecedented concession on the part of the LTTE. In particular, the administrative structure (PTOMS) had to accommodate the needs of the Sinhalese of the southern and western coasts, which were also affected by the *tsunami*. Many felt that PTOMS, as a political structure established in the aftermath of the *tsunami*, could be considered as a corrective and progressive mechanism

in the process of rebuilding community relationships because it accommodated the concerns of all three affected communities not only from the North and the East, but also from other affected areas.

The momentum for reconciliation quickly lost power owing to unwarranted developments that occurred shortly after the *tsunami*. With regard to the reconstruction efforts, the flow of aid, which at the initial stage was considered large, did not have the expected impact at ground level for various reasons, and a large number of affected people continued to suffer.

Renewed war and displacement from January 2006

It was expected that the cease-fire and MoU would bring normalcy to the conflict areas and to some extent, it did prevent renewed fighting between warring factions. However, it failed to stop the displacement of people. After CFA, displacement due to war and conflict could be seen in two stages. The first stage of conflict and displacement was from the middle of 2003, one year after the CFA. During this period, the tensions between Tamils and Muslims increased—particularly in the Eastern Province. Two violent incidents caused the displacement of several thousand people belonged to both communities. One of these occurred during the middle of April, when an incident of ethnic tensions between Tamils and

Muslims in Muthur areas displaced more than 40,000 people.

A major flow of displacement commenced from the middle of 2006 (see Diagram 2). This too had its origin in Trincomalee District of Eastern Province. The escalation of conflict in Trincomalee was an outcome of mistrust that has developed between the two parties (Sinhalese and Tamils) to the peace talks. The strategic importance of Trincomalee played an important role in this escalation. A conflict over water was an excuse to start the war. The war expanded to other areas and spilled over, affecting civilians, and leading to the large-scale displacement of people.

The beginning of recent displacement in Trincomalee started with a major violation of the cease-fire— the aerial bombing by GoSL after an attempt by the LTTE to kill then army commander in April 2006. Though the number of displaced reported by the LTTE sources was questionable (30,000), the fact remains that the people who lived in LTTE controlled area of Trincomalee had fled in large numbers because of the aerial bombing by the state. At the same time, it was the Tamil areas that had been targeted for bombing, and were particularly affected by it. Many of those displaced either continued to be displaced or have experienced repeated displacement due to the developments in Trincomalee.

Numerically, the war for water and the subsequent expansion of war in Trincomalee District had resulted in the displacement of nearly 100,000 people in the Muthur area alone. At the same time, the aerial bombing by GoSL in the LTTE controlled area adjoining Muthur resulted in the displacement of nearly 50,000 Tamil people. Similarly, Sinhalese people of war affected areas and border areas also had to move out for security reasons during the same period.

During this time in Trincomalee District, the Muslim IDPs had to leave Tamil dominated areas and seek refuge in areas free of war, including in Kanthalei, Mullipothana and Thabpalagamam of Trincomalee District which were far away from the conflict area. At the same time, most of the Tamils who fled the areas which were attacked by government armed forces sought refuge within the LTTE controlled areas for various logistic and security reasons, and had experienced repeated displacement. Tamils who lived as a minority in and around the Muslim and Sinhala dominated areas of Muthur, often chose Trincomalee town as their destination (see Diagram 3). Thus, Trincomalee town hosted a significant number of Tamil IDPs of recent violence. Sinhalese of Trincomalee had also been affected by these developments. Those Sinhalese IDPs fled to interior areas and were hosted

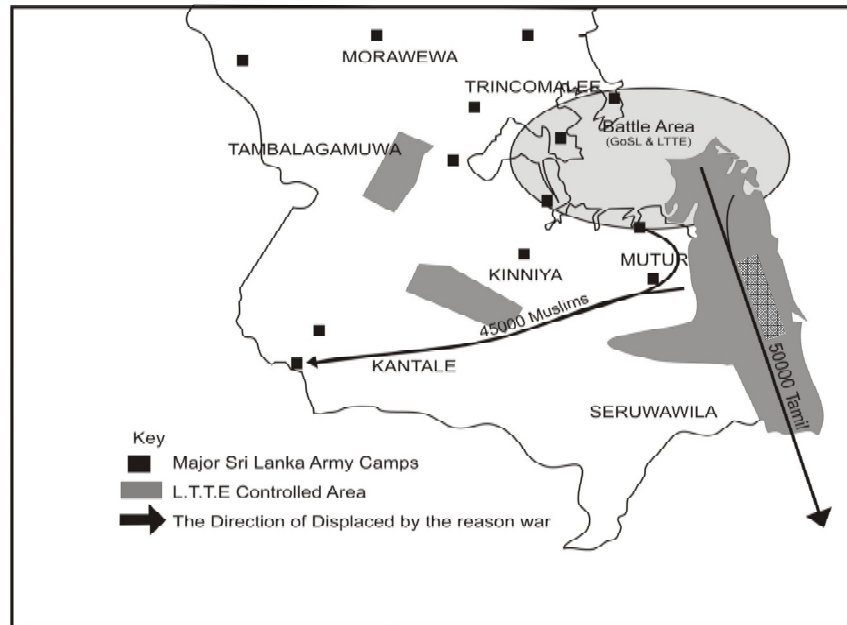
in the Sinhala villages of the Trincomalee District. IDPs faced with many problems. IDPs of all communities were in a frightened mental condition because many had lost their loved ones and also lost all assets and properties due to sudden displacement. Many were left with very limited facilities.

The war between the GoSL and the LTTE did not stop in Muthur, but spread south of Muthur, to Vahari, located in the northern part of the Batticaloa District. More than 30,000 people were trapped in Vahari during this war, whilst others were able to flee to Vallachenani area of Batticaloa and Eechlapathay of Trincomalee District. Finally, the GoSL captured the Vahari area from LTTE on January 20, 2007. Unfortunately, humanitarian assistance had not reached many displaced at that time. They lived in overcrowded welfare centres, were in need of food, clothes and shelter, and were concerned about the dead bodies that were left behind and the safety of their household items and other valuables. They wished to return back to their homes. IDPs in conflict areas and especially in LTTE controlled areas at that time were faced with constant bombing and shelling by the government forces, and were left with no food and all the rest of essentials because relief convoys could not travel to or prevented travelling to LTTE controlled areas (see Diagram 3).

Diagram 3:

Change in Balance of Power and its Consequences in Trincomalee War, 2006

Source: Based on Field Survey, 2006

Displacement in Wannai from August 2008 to May 2009

The last wave of displacement in the recent past was due to the war for the Wannai which lasted for almost a year, beginning in the early part of April 2008. This is now called the 'last war', and the displacements resulting from it, the 'displaced of last war'. The war was initiated by the government forces in order to weaken or wipeout the LTTE resistance. The government forces were able to achieve a military defeat of the LTTE. However, this came at the cost of lives, displacement and other suffering of people in the Wannai. The number of people affected and details of their suffering

have become an issue of controversy now. The purpose of this article is not to get involved in the debate about the way the last war was conducted. Instead, it is to highlight the flow of the IDPs and issues of displacement resulting from the last war (see Diagram 4). Information used for the analysis of displacement of the 'last war' is mainly from the data collected by the author.

The war in the Wannai front started on April 28, 2008. At that time, the war was fought between the government forces and the LTTE in the areas of north of Mannar-Madawachchiya main road. People living in the north and west of Giant's Tank had to flee towards the north and north-east in

order to avoid becoming caught in the war. On one hand the LTTE also directed them to move towards the interior of the Wannu. Concurrently the control of the entry of people into areas was intensified whilst the war was fought. IDP flows towards the interior of the Wannu continued until the last point of the war, Mulliwaikal. The map shows that flow of displaced from April 28, 2008 till May 21, 2009. Displaced of Wannu had suffered during the war and after its end. At the end of the war, Wannu displaced were hosted in many places. Menik Farm displacement complex had become infamous for a number of reasons, including its large number of persons and the poor conditions.

The plights of the Wannu displaced could be summarized in the following manner. They were victims of the most intensified and long lasted war; they had lost family members; they have suffered the loss and destruction of all belongings; they have been physically and psychologically affected; they were forced to live in intolerable living conditions; in many instances they were separated from other family members; they continue to be vulnerable to premature death due to illness and physical weakness. At present, most of Wannu displaced have been 'resettled' in their places of origin. However, the level of recovery from the suffering of war and displacement has yet to be assessed. The challenges that Wannu displaced

faced are numerous, and include the need for the removal of landmines, in which case progress related to international intervention is appreciable. At the same time, some of the resettlement issues of the post-war, such as land disputes need careful attention and must be addressed with the help of national and international legal instruments. In the meantime, psychosocial needs of Wannu displaced also have to be addressed from appropriate and sympathetic perspectives. In fact, no one could object to national attention toward the plight of Wannu displaced. All possible efforts toward helping them to recover from the agony of war and displacement will have to be addressed.

Conclusion

Statistically, the number of displaced at present is insignificant. But the underlying question is whether displacement disappears along with the return of displaced. The ground situation does not agree with the statistical insignificance of displacement. Most of the Wannu displaced may have returned 'home' but whether they have recovered from the agony of displacement is in question.

At the same time, there are other types of displaced whose plights have been forgotten with newly emerged conflict induced displaced. The concerns of

those displaced too need to be addressed in order to find a lasting solution, not only to the issue of displacement but also to the ethnic conflict. Some of those other displaced are Long-stayed IDPs living now in the north and east (e.g., displaced HSZs); Long-staying IDPs living now in South; (e.g., forcibly evicted Muslims and Sinhala border village communities); Sri Lankan Refugees in India, and Asylum Seekers and refugees in the West (see Table 2). A return of long-term IDPs and refugees is equally urgent and important. There are many advantages to resettling them alongside recent IDPs. Some of the specific problems faced by these Long-stayed IDPs are challenges faced by second generation on return; land disputes and community integration, which will also have to be addressed.

In order to have a meaningful outcome for post-war recovery activities, it is necessary to implement a comprehensive (all inclusive) resettlement and return plan for all displaced peoples. Within that it may be appropriate to prioritize who should be first, and when that can be planned and implemented. Above all, creating a conducive environment for the reestablishment of lives in a

holistic sense, in the places of origin, is an important precondition for positive outcomes. In light of this it is necessary to prepare the returnees with meaningful materials and financial assistance, as well as psychosocial readiness after untold suffering during the war and long duration of displacement.

Community participation in resettlement is important and resettlement must be part of a broader 'return' policy that should include the return of all due rights of displaced. Lessons learned in large-scale repatriation in other areas could be used here. In this respect, the Bosnian experience in incorporating national and international legal mechanisms to resolve some of the post-war legal issues, and resettlement experiences learned in Aceh, Afghanistan and other countries could be drawn upon for better results. The above suggestions indicate that Sri Lanka needs to review its resettlement policy that is being followed now and have a comprehensive policy for long lasting solution to the problem of displaced persons in the future.

Selected References:

Ariyaratne, R.A., 2001.

Forced Complex Migration: Towards a New Humanitarian Regime: Sri Lanka Study project part III – Report on Specific Issues raised at the team meeting held in Oxford (6-8 May 2001).

Black, Richard and others, 1997.

Conditions of the Return of the Displaced Persons from the European Union. Final Report. University of Sussex.

de Silva, Amarasiri, 1999.

"Reproductive Health among the IDPs of Sri Lanka" Project presentation at the workshop on **Internal Displacement and Its Consequences in Sri Lanka** held on 20 & 21 March 1999 at the University of Peradeniya, Sri Lanka.

Hasbullah, S.H. 1999.

"Internal Displacement in Sri Lanka: Causes and Consequences" in International workshop on Refugees and Internally Displaced Persons and Stateless People: The Humanitarian Challenge, Pakistan: University of Karachi, On April 12-13, 1999. Pp 01-23.

Hasbullah, S.H., 2000.

"Ethnic Conflict and Prospects for Rehabilitation and Reconstruction: The Eastern Province," Chapter eleven in Pursuit of Peace in Sri Lanka, edited by K.M. de Silva and G.H. Peiris. Kandy: International Centre for Ethnic Studies, Kandy. Pp 327 – 344.

Hasbullah, S.H. 2004.

"Justice for the Dispossessed: The Case of a Forgotten Minority in Sri Lanka's Ethnic Conflict," Chapter 9 in Struggling to Create a New Society: Sri Lanka Society in an Era of Globalization, edited by S.H. Hasbullah and Barrie M. Morrison, Vancouver: University of British Columbia, Canada. Pages 221 – 240.

Hugo, Laager, 1995.

A safe and Dignified Return: Report on the Implementation of the Repatriation of Sri Lankan Citizens. Commission by the Swiss Refugee Council (OSAR)

Korf, Benedikt, Hasbullah, S.H., Pia Hollenbach and Bart Klem

'The gift of disaster: The commodification of good intentions in Post-Tsunami Sri Lanka' Disaster Vol. 34 (2):60-77

Kugapalan, K., 1996.

Jaffna Migration Colombo: Admiral Graphics.

Ministry of Port Development, Rehabilitation & Reconstruction, 1996.

Performance, Policy, Strategies and Programmes, 1 Ministry of Rehabilitation and Resettlement.

Ministry of Rehabilitation and Resettlement, Various Years.

Number and the Status of of the Displaced from 1990 to 1999 Colombo: Ministry of Rehabilitation and Resettlement.

Surendra Kumar, S. Y, 2004. The IDPs in Sri Lanka since 2002: on the road to recovery? http://www.issi.org.pk/journal/2004_files/no_2/article/8a.htm

UNHCR, December 2004.

'UNHCR Calls for Renewed Attention to Plight of Displaced Sri Lankans', UNHCR News Stories.

US Committee for Refugees, 1991.

Issue Paper, Sri Lanka: Island of Refugees. October, Washington, DC: American Council for Nationalities Service.

US Committee for Refugees, 1996.

The People in Between: Sri Lankan Face Long-Term Displacement as Conflict Escalates, Washington DC: US Committee for Refugees

US Committee for Refugees, 1997.

Conflict and Displacement in Sri Lanka Washington DC: US Committee for Refugees

The Refugee Council, 2002

Sri Lanka: Return to Uncertainty London: The Refugee Council.

Ethnicity and its specificities in Sri Lanka

Prof. K.A.P. Siddhisena

Prof. Siddhisena founded the Department of Demography at the University of Colombo. He holds a BA and B.Phil in Economics from the University of Colombo, MA in Demography from the Australian National University (ANU), Canberra and PhD from the University of Michigan, USA. He has served over 35 years as a lecturer/ professor at Sri Lankan universities. He also has served as a visiting Professor at the University of Sheffield, University of Oxford and Ryukku University, Japan.

Sri Lanka is repeatedly cited as a multi-ethnic and multi-religious society, which possesses distinctive characteristics, based on multi linguistics, historical antecedents and cultural diversification such as behavioural patterns, faiths, beliefs and norms. Thus, the population of Sri Lanka named as Sri Lankan consists of six main ethnic groups: Sinhalese (usually known as Sinhala), Sri Lanka Tamils, Indian Tamils, Moors, Burghers and Eurasians (European descendants), Malay and others, including Veddahs who made up the balance of Sri Lanka's population (Department of Census and Statistics, 1986). The censuses of Sri Lanka that have been carried out have collected information in regard to the ethnicity of the population. Since the 1871 Census, the population by ethnicity has identified under different terms such as race, nationality, language groups and ethnicity. However, whatever the divisions identified, the ethnic groupings continue to be of considerable demographic, social, cultural and political importance in Sri Lanka. Especially during the last two decades, the "ethnic group", "ethnicity" and "ethnic conflicts" have become as quite common terms exclusively used in the press as well as in the socio-political arena of Sri Lanka. However, the intention of this paper is not to explore all socio-cultural and political aspects of ethnicity in view of its intricacy to explore all the multidimensional aspects of ethnicity in a paper. Hence, the main aim of this paper is to explore mainly the demographics of the ethnicity and its socio-demographic and economic specificities in Sri Lanka.

Definition of Ethnicity

The ethnicity refers most commonly to a group of people who have similar cultural identities, ethics and norms. Nathan Glazer and Daniel Moynihan (1975:1) state "Ethnicity seems to be a new term", which point to the fact that the term's earliest dictionary appearance is in the Oxford English Dictionary in 1972. Its first usage is attributed to the American Sociologist, David Riesman, in 1953. The term "ethnic", however, is much older.

The term "ethnicity" is derived from the Greek word "ethnikos" which referred to an uncivilized group of people who were distinct from the Greeks and the Greek 'ethnos', which originally meant heathen or pagan (Dharmadasa, 2002: 21; Williams, 1976: 119). It was used in this sense in English from the mid-14th century to the mid-19th century, when it gradually began to refer to "racial" characteristics. In the United States, "ethnics" came to be used around the Second World War as a polite term referring to Jews, Italians, Irish and other people who were considered inferior to the dominant group of largely British descent. None of the founding fathers of sociology and social anthropology granted ethnicity much attention with the partial exception of Max Weber (Eriksen, 2002).

In Sri Lanka different terminologies were used to identify the ethnic group

of people at the earlier decennial censuses. Since the first national census taken in 1871 and up to 1901 the term 'nationality' was used whilst in the 1911 Census the term 'race' was used in place of nationality (Sarkar, 1957). However, the 'race' is used in Ceylon to signify not biological as in the western context, but a social grouping of people. Noticeably in the 1824 Census, which was conducted prior to regular census carried out in 1871, classified the population by caste and not by race; and the Europeans and the Burghers were classified as distinct castes (Sarkar, 1957). Moreover, at the 1901 Census, and all other subsequent censuses, the Sinhalese were sub divided into two groups; viz. Low country Sinhalese and Kandyan Sinhalese. The 1911 Census introduced the Tamils into two sub-divisions such as Ceylon Tamils and Indian Tamils whilst Moors as Ceylon Moors and Indian Moors. The term ethnicity emerged in the usage, when the 'ethnic group' was first introduced at the census of 1963.

Origin and Historical Antecedents

Each ethnic group has its own instigation and historical antecedent. The ethnic groups of Sri Lanka can be traced back to different settlers who arrived in Sri Lanka at different historical periods, from different origins. Hence, Phadnis and Ganguly (2001) rightly point out that the ethnic structures of Sri Lanka, the only exception to Arab traders, have been dominantly influenced by the process

of colonization, conquests and conversions from India in the north, spanning several centuries.

It is believed that the Sinhalese are the descendants of the ancient Aryan inhabitants of North India, who migrated to Sri Lanka about five centuries before the dawn of the Christian era (543 B.C.). As revealed from the ancient legends and chronicles in Sri Lanka, *Dipavansa* and *Mahavansa*, the Sinhalese claim to be descendants of Prince Vijaya who was the discarded son of a Royal Aryan family in Bengal, north-east India, and unexpectedly sailed with seven hundred of his followers to North-west part of the Island called Tammanna Adaviya (i.e., six or eight miles to the east of Puttalam). Therefore, the Sinhalese are identified as an 'Aryan race' and the language of the Sinhalese, 'Sinhala', was claimed to be originated from Indo-Aryan languages. Thus some Historians and Chroniclers quarrel that as "Aryans migrated to Sri Lanka in the 5th century BC before South Indian Tamils and therefore the former had a 'prior right' to the country" (de Silva, 1985:44).

Sri Lanka Tamils are the descendants of Dravidian inhabitants of South India who frequently invaded the island between the fifth and tenth centuries A.D. However, there is no firm evidence as to when the Dravidians first arrived in the island though they either as invaders or as peaceful immigrants arrived in early

times. Some argues that the Tamils' connections to the island are as old as those of the Sinhalese. The Mahavansa itself describes that Vijaya brought down a Pandyan princess from Madurai as his queen and subsequently number of maidens came to the island with 1000 families from among 18 craft-guilds to marry Vijaya's followers. According to De Silva (1981:12) the Dravidian incursion into Sri Lanka had conspicuously shown by the third century BC.

The Indian Tamils are the descendents of those who have been brought into this country mainly as plantation workers for coffee and tea cultivations during the British rule in the nineteenth century, especially from 1825 to 1932 (Desai, 1934:15-17). According to Bastianpillai (1968) "The first labourers from India to work on plantations had been imported as early as 1818 by George Bird, a pioneer planter, and Governor Edward Barnes (1824-1831) and by the 1830s large numbers entered". At the beginning, these Indian Tamils did not settle down in Ceylon, but when the tea plantation was started and as the cultivation itself required the presence of labourers throughout the year, the importation of Indian Tamils had increased tremendously (Sivarajah, 1996: 27). These Indian Tamils also brought to the country for the major reconstruction of railways and the network of roads.

Moors can be traced back to early Arab traders who migrated to Sri Lanka initially as traders to sell their crafts and landed in southwest part of the island in the eleventh century A.D. (UN-ESCAP, 1976). However, citing the study of Johnston, Sivarajah (1996:23) points out that the present Muslim community in Sri Lanka is mainly composed of Moors, the descendents of the Arabia and Persians who arrived in the island for the purpose of trade since 8th century whilst the Muslim community in Sri Lanka also contains a sizable number of Malays, Bohras, and Memons with recent migrants of Coast Moors, Khojas and Afghans. As Azeez (1986) points out the Muslims are descendents of "traders, soldiers, or exiles from three main regions of the world namely, Arabia and the Middle East, the Indian Sub-continent and the Malayan region", who migrated to island from time to time. The Malays' origin is Java in Indonesia who migrated infrequently for trade and also who were brought as soldiers by the Dutch. Despite the Moors' use of the Tamil language and inter-marriages with the Sinhalese, the unifying influence of their religion has helped them to preserve a distinct ethnic group.

The rest of the population is traced to other parts of the world: Burghers and Eurasians are the descendents of the western nations who had suzerainty of a part of the country in different time periods; Portuguese

(1505-1658), Dutch (1658-1796) and British (1796-1948) respectively.

The indigenous people of Sri Lanka, also known as the Veddas, are believed by common folklore to be descendants of the Aryan King Vijaya, who arrived in Sri Lanka in 543 B.C., and Kuweni, who belonged to an ancient tribe of Sri Lankan inhabitants known as the 'Yakkhas'. The two children they sired, a son named Jeewahatta and a daughter named Disala, later grew up to live as husband and wife, and are believed to be the origin of the Veddah community in consequence of the children they bore.

The Size and Growth of Ethnic Groups

The population of Sri Lanka comprising predominantly Sinhalese, constitutes an average of 74 per cent when considering the total population for all districts. The Tamils and the Moors are other major two ethnic groups amongst the minority ethnic population. Next to the Sinhalese in numerical strength do 8 per cent of Sri Lanka Moors and 5 per cent of Indian Tamils for all the districts follow the Sri Lanka Tamils, which constitute about 12 per cent. The remaining 1 per cent of people constitutes a few of the other ethnic groups, namely, Europeans, Burgers, Malays, Veddas etc. However, these proportions do not properly reveal in the 2001 census due to the inability of taking census in Northern and Eastern part of the country except Ampara district

consequent to the ongoing war. In order to make comparison of the size and the growth of ethnic groups in 2001 with those of 1981 figures, those populations by ethnic groups in the districts of North and East provinces except Ampara district were excluded in 1981 census. The size and the growth of each ethnic group depicts in Table 1.

When considering the total population of Sri Lanka by ethnic groups excluding North and East part of the country except Ampara district, the Sinhalese, the major ethnic group of the island, constitutes more than three fourths of the total population though Sinhalese represents inflated proportion as of about 82 per cent. The share of the Sri Lanka Tamils, Indian Tamils and Sri Lanka Moors in the

total population is 4.3, 5.1 and 8.0 per cent respectively in 2001 (Table 1).

It is interesting to note that in comparison to the corresponding ethnic proportions in 1981, all ethnic proportions in 2001 have slightly decreased except for Sri Lanka Moors. The proportion of Moors to the total population represents a considerable figure (8 per cent) amongst the other minority population (Table 1).

Thus the average annual growth rate of the Sri Lanka Moor showed the highest percentage (2.28%) amongst all ethnic groups during 1981-2001. The average annual growth rate of Sri Lanka Tamil was less than 1 per cent (0.91%) whilst the growth rate for the Sinhalese was 1.21 per cent for the same period. The apparent slow

Table 1: The Size and Growth of Population by Ethnic Group, 1981-2001*

Ethnic group	1981		2001		Growth rate 1981-2001 (%)
	Number	Percent	Number	Percent	
Sinhalese	10,847,682	82.5	13,876,245	81.9	1.21
Sri Lanka Tamil	608,144	4.6	732,149	4.3	0.91
Indian Tamil	745,451	5.7	852,025	5.1	0.66
Sri Lanka Moor	842,228	6.4	1,339,331	8.0	2.28
Burghers and Others	107,560	0.8	126,939	0.7	0.81
All ethnic groups	13,151,065	100.0	16,864,687	100.0	1.22

Source: Department of Census and Statistics. Census Reports 1981 and 2001

Note: * Excluding the districts in North and East except Ampara district.

growth of the Sri Lanka Tamil in comparison with Muslims or Sinhalese from 1981 to 2001 is attributable to heavy out migration of Sri Lanka Tamils to other countries, namely Great Britain, USA and other European Countries as well as to under enumeration due to civil war in North and the East. However, it is intricate to confirm the slow growth of Tamil population without the availability of official records on international migration and the extent of under enumeration.

The percentage distribution of ethnic groups at various censuses since 1946 that appears in Table 2 depicts the change of total population size by ethnic group over more than 50 years of period.

As seen in Table 2, the proportion of Sinhalese population has increased gradually from 69 per cent in 1946 to 74 per cent in 1981 whilst due to incomplete enumeration of population

in the North and East, the proportion has inflated to 82 per cent in 2001. As discussed earlier, the figures shown in Table 2 for Sinhalese ethnic group in 1981 and 2001 are not comparable. The proportion of the Sri Lanka Tamil has increased at a slow pace from 11 per cent in 1946 to 12.7 percent in 1981 whilst due to the same facts mentioned above, the proportion has dwindled drastically to 4.3 per cent in 2001. It is clear, over the period from 1946 to 2001, the proportion of Indian Tamils declined gradually as a result of repatriation of non-citizen Indian Tamils to their homeland under the Sirima-Shastri pact and other mutual agreements between Sri Lanka and India. It is conspicuous that there was a steady increase of the proportion of the Muslims from 6 per cent in 1946 to 8 per cent in 2001 though this figure in 2001 has slightly impacted due to above facts. The other minority groups of Burghers, Malays and others have not shown any marked changes

Table 2: Percentage Distribution of Ethnic Groups, 1946-2001

Ethnic group	1946	1953	1963	1971	1981	2001
Sinhalese	69.4	69.3	71.0	72.0	74.0	81.9
Sri Lanka Tamil	11.0	10.9	11.0	11.2	12.7	4.3
Indian Tamil	11.7	12.0	10.6	9.3	5.5	5.1
Sri Lanka Moor	6.1	6.3	6.5	6.7	7.0	8.0
Burgher	0.6	0.6	0.4	0.4	0.3	0.2
Malay	0.3	0.3	0.3	0.3	0.3	0.3
Others	0.7	0.5	0.2	0.1	0.2	0.2
All ethnic groups (Number in thousands)	6,657.3	8,097.9	10,582.0	12,689.9	14,846.8	18,732.0

Source: Department of Censuses, Census Reports for various census years

Note: For 2001 Census, data are given only 18 districts where the Census of Population and Housing was carried out completely.

of their share to the total population (Table 2).

The intercensal annual average growth rates by ethnic groups for the period 1946-2001 also reflects the trend of the growth of the each ethnic group (Table 3).

As revealed from the above data, the growth of population of major ethnic groups closely follows the patterns observed for the total population of the country. In general, the annual average rate of growth of population of all ethnic groups had increased much faster during 1946 to 1963. This is mainly due to the widening gap between birth and death rates. The highest growth rate for the period 1946-53 was for the Sri Lanka Moors. Moreover, the highest growth rate was recorded for the Sinhalese during 1953-1963. However, it is evident from

Table 3 that the rate of growth of Sinhalese has shown a steady decline from an average rate of 2.8 per cent during 1953-63 to 1.2 per cent during the period 1981-2001. Although the Sri Lanka Tamils demonstrate no change of growth rate during 1946-1963 and even declined to 2.4 per cent during 1963-1971, the growth rate has picked up momentum in the 1970s, reaching a marked highest growth rate of 2.98 per cent during 1971-81. This is probably an over estimate of growth for Sri Lanka Tamils for this period due to the fact that the Sri Lanka Tamils had been enumerated at the 1981 Census had included a sizeable number of Indian Tamils who had received Sri Lanka citizenship and reported themselves as Sri Lanka Tamils (Department of Census and Statistics, 1986). The steady decline of growth rate of Indian Tamils has been apparent from the intercensal period of 1960s mainly due

Table 3: Intercensal Annual Average Growth Rate (Percentage) of Ethnic Groups, 1946-2001

Ethnic Group	1946-53	1953-63	1963-1971	1971-81	1981-2001
Sinhalese	2.79	2.82	2.36	1.95	1.21
Sri Lanka Tamil	2.67	2.67	2.44	2.98	0.91
Indian Tamil	3.16	1.38	0.54	-3.83	0.66
Sri Lanka Moor	3.19	2.80	2.74	2.14	2.28
Burgher	1.30	0.00	-0.13	-1.49	-0.54
Malay	1.79	2.62	3.20	0.82	0.75
All ethnic groups	2.80	2.60	2.20	1.66	1.22

Source: Department of Censuses, Census Reports for various census years

Note: For 2001 Census, data are given only in 18 districts, where the Census of Population and Housing was carried out completely.

to the repatriation of Indian estate labour to India. The rate of growth of Sri Lanka Moors has shown higher levels during 1946-1971. Although its growth rate declined during 1971-81, it has increased again during 1981-2001. The apparent increase of the growth rate of Sri Lanka Moors in all the times has been attributed to the high rate of natural increase (births-deaths) of their population (Department of Census and Statistics, 1986). The relatively higher growth rate of Malay population, which is predominantly Muslims during 1946 to 2001, was also due to the above fact. As a result of relatively low natural increase as well as heavy out-migration to other countries especially to Australia and New Zealand, the Burgher population has dwindled gradually during intercensal periods of 1946-2001 (Table 3). Thus, all ethnic groups of Sri Lanka has their own growth rate patterns, due to the above multiple factors.

Ethnic Composition and Distribution

Under the term nationality the census reports prior to 1901 classified the population into seven groups, namely, Europeans, Sinhalese, Tamils, Moors, Malays, Veddas and the others (Sarkar, 1957).

The largest ethnic group, the Sinhalese, live primarily in the south-west coastal areas; whilst most of the Sri Lanka Tamils, a significant

minority community, live in the Jaffna Peninsula (about 90 per cent) and also along the north and east coasts. There are two groups of Sinhalese – at the 1971 census, 59 per cent (5,425,780) of the Sinhalese are “low country”, and 41 per cent (3,705,461) are “Kandyan” Sinhalese. Although these groups differ only through geographical distribution and historical circumstance, each group considers itself quite homogeneous. Thus, from 1981 census the Sinhalese has not been enumerated under those two divisions as ‘low country’ and ‘Kandyan’ Sinhalese.

The Indian Tamils are heavily concentrated in the Central part of the country, whilst Moors are spread throughout the country, concentrated most heavily on the east coast. Although Sri Lanka Tamils and Indian Tamils speak a common language, Tamil, which is a Dravidian language of South India, they are culturally different.

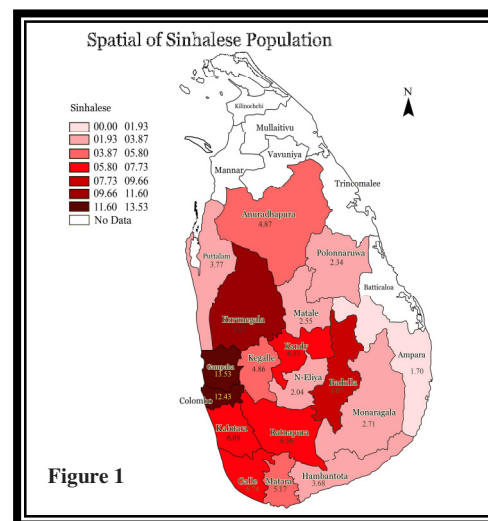

Figure 1

Spatial distribution

When considering the diversity of distribution amongst various ethnic groups within the country (excluding the north and east regions), it is evident from 2001 census that out of 18 districts excluding the districts in North and East, the majority of the Sinhalese population cluster around the Gampaha district (1,877,545 people, or 13.5% of the total Sinhalese population), followed by the Colombo District (1,724,459, or 12.4%). A considerable number of Sinhalese people (9.7%) also live in Kurunegala. Moreover, out of all Sinhalese population, there are 6-7 per cent of Sinhalese are spread over Kandy (6.8%), Galle and Kalutara (6.7%), and Ratnapura (6.4%). The least number of Sinhalese people live in Ampara (236,583 people or 1.7%) in 2001 (Figure 1).

The highest number of Sri Lanka Tamils resides within the Colombo district (33.8% out of a total Tamil population of 732149) whereas 14.9 per cent of the Tamil population lives in the Ampara district. Moreover, the considerable number of Sri Lanka Tamil Population comprising 6-9 per cent is reported in Gampaha (8.9%), Kandy (7.1%), Puttalam (6.6%) and Nuwara Eliya (6.3%) districts (Figure 2). The district in which the least number of Tamils reside is Anuradhapura (5073 people, or 0.75%).

Indian Tamils are mainly concentrated within the Nuwara Eliya District (41.8%, or 355,830) followed by Badulla (16.8%) and Kandy (12.2%) districts. These three districts (Nuwara Eliya, Badulla and Kandy) are prominent for tea plantation where the Indian Tamils are heavily engaged. A considerable proportion of the Indian Tamils is also reported in Ratnapura (9.7%) and Kegalle (5.2%) districts. This ethnic group is least to be found in Polonnaruwa District (0.02%) (Figure 3).

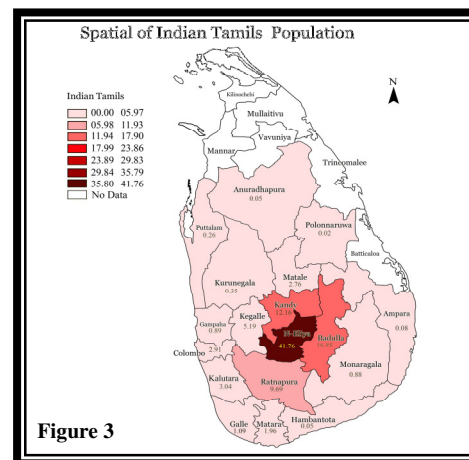
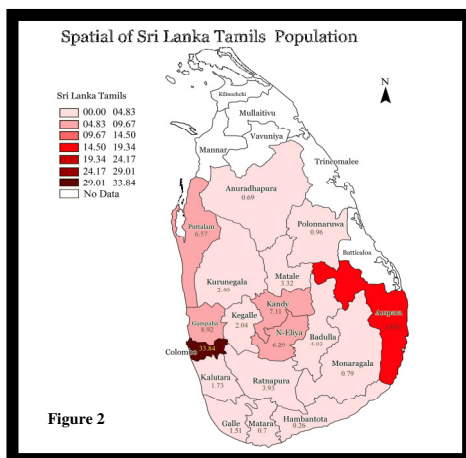
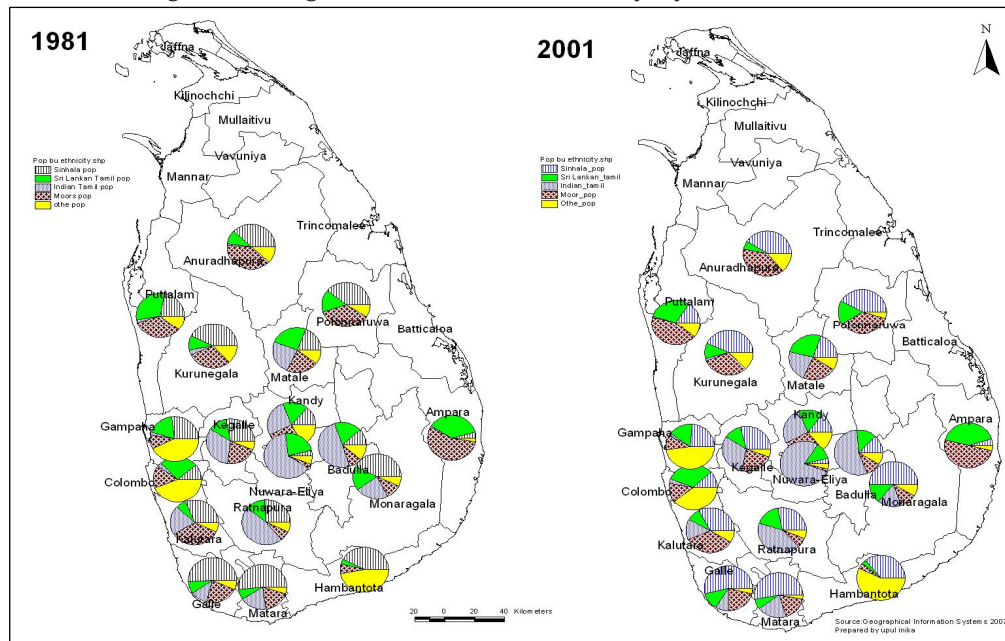

Figure 6: Changes in Distribution of Ethnicity by District 1981-2001

Each ethnic group differs from the other by culture, norms, ethics, language, and religion. Sinhalese are predominantly Buddhists (93 per cent) whilst the minority is Christians (5 per cent); and both denominations speak Sinhala. The Tamils, both Sri Lanka and Indian, are largely Hindus (95 per cent), whilst the Moors are exclusively Islamic (Commonly known as Muslims). Burghers and Eurasians speak English, whilst Malays speak Javanese.

Although each ethnic minority derives its origins from another society, the social development of each group has diverged over time from the original societies, and each group has maintained its identity from other ethnic groups in the country. For instance, although Sri Lanka is in close prox-

imity to southern India, the origin of the Tamils and their separation from India by the Palk Strait has resulted in a significant difference in social development: the caste system among the Tamils in Sri Lanka is surviving, but does not dominate the economy as it does in India (Fernando and Kearney, 1979).

Each ethnic group has its own specificities with regard to kinship patterns, family systems, faiths, beliefs and norms. As in most south Asian countries, kinship patterns in Sri Lanka are predominantly patrilineal and patrilocal; of particular interest is the extended family system. Among the Sinhalese, two extended family systems and inheritance patterns prevail—*di-ga* and *binna* (Caldwell et al., 1982; Obeyesekere, 1967; Robinson, 1975). In the *di-ga* system, where inheritance is strictly patrilineal, the newly married

couple usually lives in the husband's parental home; in the *binna* system, where women also inherit, the couple often lives in the wife's parental home. At present, however, *binna* is not common because society views the practice as an indication that the husband has a low socio-economic status. Citing both of these extended family types, Yalman (1967) indicates that even within the extended family system, the nuclear family predominates, because food is prepared and consumed by each nuclear family – the wife, unmarried children, and her husband.

In the Sri Lanka Tamil and Muslim societies, the approved form of marriage is also patrilineal; the bride moves to the bridegroom's parental home and usually lives there. In Muslim society, the marriage ceremony is an extremely important affair, particularly for the daughter. Generally, the girls get married soon after they attain puberty. However, as McGilvary (1989) pointed out that especially in Eastern part of Sri Lanka, the parents as well as unmarried sons in the families with higher level of social status are very much concerned on adequate dowry for their daughter or sister respectively. Therefore the girls get married around the ages 16-18 years. The sons, on the other hand, usually postpone their marriage until their sisters are married (Yalman, 1967:286-287).

Marriage systems, customs and practices also vary among the ethnic groups. Unlike Sinhalese or Tamil ethnic communities, polygamy is allowed or encouraged in Islam. A Muslim male can marry up to four wives according to the tenets of Holy Quran. However, the male himself cannot decide the marriage up to four. It is usually done with the approval of the Board of Trustee in the Mosque. When a man or woman wants to get marry, both parties have to bring it to that notice of their Mosque and keep it open for 2 weeks for any objections. Then the leader of the Board of Trustee allows the betrothal. Therefore, there is a constraint even to get marry up to four wives. Hence such aspirant is compelled to adduce valid reasons to the Mosque and the Board of Trustee to get permission for the 2nd and so forth marriages. However, a Muslim female can marry only one husband, as similar to other ethnic communities. According to the Muslim Law, a male Muslim can do the fifth marriage only when a male Muslim has irrevocably divorced one of his four wives; otherwise the fifth time marriage is irregular (Jaldeen, 2004). Similar to Muslims, extra marital relations are not allowed among Tamils because polygamy or polyandry is not permitted to them according to Hindu customs.

The ethnic groups have their own beliefs, customs and patterns with regard to marriages. Almost all ethnic groups have similar aspirations on

marriage where bride and bridegroom are expected to be of same socioeconomic status and ethnicity. Particularly in case of Buddhists and Hindus, caste and status predominates although the groom is expected to be slightly older, taller, and educationally and professionally more qualified than the bride. In addition, Tamils and Sinhalese groups prefer for cross-cousin marriage, where marriage is affected with the child of one's father's sister or one's mother's brother. Among Muslims, the marriage among parallel cousins, the children of two brothers is socially accepted, though it is not much prevalent nowadays due to health concerns. (<http://www.everyculture.com/sa-the/Sri Lanka>).

The legal age of marriage differs among the major ethnic groups. According to General law, the minimum age of marriage is about 18 years for female and 21 years for male. However, according to Muslim Law, in the Muslim Community, girl or a boy can legally marry at the age of 12, although there is no minimum age of marriage for Muslims (Kodikara, 1999:32). In fact, Apostle of Allah advises early marriage. A study in a typically Muslim village Priyani Soyza (1990) records that the age of marriage ranged from 12 to 26. Further, this study reveals that maternal and child mortality, complications of pregnancy and childbirth are highest in the predominantly Muslim districts of Batacaloa, Ampara and Mannar.

In view of the differentials in the age at marriage and other socio-economic and cultural diversities, the fertility levels and contraceptive use in Sri Lanka have also shown some specificities in each ethnic group. As revealed from the Demographic and Health Survey and some studies on ethnic differentials in fertility and contraceptive behaviour in Sri Lanka, Moors exhibit relatively high fertility due to their low level of contraceptive use (Abeykoon, 1987). Based on the Sri Lanka Contraceptive Prevalence Survey, 1982, conducted by the Department of Census and Statistics, the mean number of children ever born (CEB) is highest among the Muslims (3.8) whereas the Sri Lanka Tamils and Sinhalese have 3.4 and 3.3 respectively. It is interesting to note that among Sinhalese the Kandyan Sinhalese had a higher birth rate than Low country Sinhalese. The Muslims relatively have a lower knowledge on the use of contraception as of 46% of ever-married women who ever use of contraception, whereas this figure for Sinhalese and Sri Lanka Tamil were 70% and 52% respectively (Abeykoon, 1987). Since the religion and ethnicity are highly correlated in Sri Lanka, fertility patterns among religious groups are parallel. Islamic groups have high fertility, whilst fertility among Buddhists is low; Hindus have an intermediate level of fertility. Although a further analysis is needed to explore these specificities in fertility, contraceptive use and mortality of the each ethnic group, which is beyond the

scope of this paper, the data on the mean number of children ever born and use of contraceptive among ethnic groups intuitively confirm the ethnic specificities as the other socio-economic variables.

As revealed from the Labour Force Survey, 2004, conducted by the Department of Census and Statistics, the proportion of unemployed as well as the unemployment rate among Sinhalese youths are high (79.7% and 22.2% respectively) followed by Sri Lanka Tamil youth (9.8% and 11.1% respectively). It is interesting to note that this ethnic differential in the labour market even confirms with the data set inclusive of the North and Eastern Provinces where there is a major representation of Tamils and Muslims (Siddhisena, 2006). These unemployment differentials indicate the reverse situation of employment differentials too. The aspiration and motivation for obtaining jobs may be the possible explanation for these ethnic differences in the youth labour market. Unlike Tamil youths, the Sinhalese youths have a tendency to obtain preferable jobs and therefore they postpone in securing a job sooner (Siddhisena, 2006). Thus each ethnic group exhibits their own specificity, even in the economic arena as well.

Summary and Conclusion:

In summary, ethnicity is an important entity in Sri Lankan culture because it has multidimensional linkages with

the other social institutions. The importance of the ethnicity emerges because of the multi-linguistics and multi-religious or in general the plurality of society in Sri Lanka. Each ethnic group upholds the cultural, socio-economic and demographic diversity due to their own instigation and historical antecedents. The major ethnic groups can be traced back to different settlers who arrived in Sri Lanka.

Sinhalese, being the major ethnic group of the island constitutes more than three fourth of the total population followed by the Tamils and Muslim Population. The figures for the Sinhalese and Tamils population in 2001 are not comparable with the 1981 Census due to the exclusion of North and East part of the Country and therefore the 2001 Census figures are inflated for the Sinhalese whilst the same is deflated in respect of Tamils. The average annual growth rate of the Sri Lanka Moors is the highest (2.3%) among all ethnic groups.

Although, in general, all ethnic groups are scattered all over the country, among the Sinhalese population most of them are predominantly concentrate in the Gampaha district whilst a considerable proportion of Sri Lanka Tamils resides within the Colombo district according to 2001 census. The Moor population mainly dwells in Ampara and Colombo districts. It is revealed that the proportions of all ethnic groups except Sri Lanka Moors

have slightly declined for 18 districts during 1981-2001.

The foregoing discussion disclose that each ethnic group has their own specificity with regard to culture, religious faiths, beliefs and norms, customs, kinship patterns, family systems, marriage patterns and employment inequalities. The Sinhalese follows two extended family systems – diga and binna—though binna system is not much common now in the society. The form of marriage among Sri Lanka Tamils and Muslims is also patrilineal – the bride moves to the bridegroom's parental house and usually lives there some time. Further, nuclear family system also now prevails mostly among Sinhalese and Sri Lanka Tamil population. In Muslim society, the marriage ceremony is an extremely important affair, particularly for the daughter. Unlike Sinhalese or Sri Lanka Tamils, polygamy is allowed or encouraged in Islam with several concentrations. The legal age of marriage varies among the ethnic groups—the Muslims are getting married earlier than the other ethnic groups. Consequently, the fertility levels are high among Muslim society and their use of contraceptives are also relatively low.

The Sinhalese are relatively unemployed and the employment possibilities are high for Sri Lanka Tamils. Thus the each ethnic group differentiates as of their own specificities with regard to culture, norms and family systems. Hence, in

policy perspective it is considerably important to keep continuity of peace and harmony in the country for upliftment of security and freedom for each ethnic group to prevail their own economic, social and cultural life and to be a proud and powerful Sri Lankan.

References

- Abeykoon A.T/P/L/ 1987. *Ethno- religious differentials in contraceptive accessibility and use in Sri Lanka*, Population Information Centre Research Paper Series No.3.
- Azeez Marina. 1986. "The Muslims of Sri Lanka", in *An Ethnological Survey of the Muslims of Sri Lanka*. Colombo. Sir Razeek Fareed Foundation
- Bastampillai Betram. 1968. "Social Conditions of the Indian Immigrant Labour in Ceylon in the Nineteenth Century", in *The Proceedings of the First International Conference Seminar of Tamil Studies*. Vol. 1. Kuala Lumpur. University of Malaysia
- Desai. H. M. 1934. *Indians in Ceylon. A Chapter compiled for the Indians-Abroad- Directory*. Colombo
- De Silva C.R.D. 1985. "The Ethnic Conflict and Perceptions of History", in *James Rutnam Felicitation Volume*.
- De Silva K.M. 1981. *A History of Sri Lanka*. Delhi. Oxford University Press.
- Dharmadasa. K.N.O.2002. *Jathyanuragaya*. Colombo. Visudunu Prakashana.
- Department of Census and Statistics. 2005. *Statistical Abstract of Sri Lanka*. Colombo. Department of Statistics.
- Department of Census and Statistics. 2001. *Population by Sex, Age, Religion, Ethnicity according to District and D.S. Division (provisional), Preliminary Release*, Colombo Department of Statistics

- Department of Census and Statistics. 1986. *Census of Population and Housing 1981, General Report*. Colombo. Department of Statistics.
- Caldwell J.C. G. Immerwahr and L.T. Ruzicka. 1982. Illustrative Analysis: family Structure and fertility. *Scientific Reports, World Fertility Survey*. No. 39.
- Eriksen Thomas Hyllans. 2002. *Ethnicity and Nationalism: Anthropological Perspective*. London. Pluto Press.
- Fernando T. and R.N. Kearney. 1979. Introduction, in T. Fernando and R.N. Kearney (ed.). *Modern Sri Lanka: A Society in Transition*. New York. Syracuse University. Chapter 1: 1-28.
- Jaldeen. M.S. 2004. *The Muslim Law*. Second Revised Edition. Colombo. Haji Omar Foundation for Peace, Education and Research.
- Kodikara. Chulani. 1999. *Muslim Family Law in Sri Lanka: Theory, Practice and Issues of concern to women*. Colombo. Muslim Women's Research and Action Forum.
- McGilvray Dennis. 1989. Households in Akkaraipattu: Dowry and Domestic Organisation among the Matrilineal Tamils and Moors of Sri Lanka, in John N. Gray and David Miarns Sogi (eds.). *Society from the inside out: Anthropological Perspectives in the South Asian Household*
- Nahan Glazer and Daniel Moynihan. 1975. *Ethnicity: Theory and Experience*. Cambridge. Harvard University Press.
- Phadnis U. and R. Ganguly. 2001. *Ethnicity and Nation-building in South Asia*. Revised edition. London. Sage Publications.
- Robinson Marguerite S. 1975. *Political Structure in a Changing Sinhalese Village*. Cambridge. Cambridge University Press.
- Sarkar. N.K. 1957. *The Demography of Ceylon*. Colombo. Government Printers.
- Siddhisena K.A.P. 2006. Inequality in the Labour market in Sri Lanka, in Sunil Shantha M., Bandara H.M. and Priyanath H.M.S. (eds.) *Problems and Prospects of Economic Development in the 21st Century*. A festschrift honour of Professor Dayanada Somasundara. Colombo. GodageInternational Publishers (pvt) Ltd: 187-208.
- Sivarajah Ambalavanar. 1996. *Politics of Tamil Nationalism in Sri Lanka*. New Delhi. South Asian Publishers
- Soyza Priyani. 1990. Nutrition and Health care among Muslim Women in Challenge for Change:132-141.
- UN-ESCAP. 1976. *Population of Sri Lanka*. Country Monograph Series No.4. Bangkok. Thailand.
- Yalman Nur. 1971. *Under the Bo Tree: Studies in Caste, Kinship and Marriage in the Interior of Ceylon*. Berkeley. University of California Press.
- <http://www.everyculture.com/sa-the/Sri Lanka>).

TRANSFORMING UNIVERSITIES INTO CENTERS OF RESEARCH EXCELLENCE: CHALLENGES AND OPPORTUNITIES ¹

Prof. Harsha Aturupane

Prof. Aturupane has a PhD and M.Phil in Economics from the University of Cambridge and a B.A. from the University of Colombo. He is a Lead Education Specialist in the World Bank ² and at present the Human development Coordinator for Sri Lanka and the Maldives.

The reputation of a university is established mainly through the quality and impact of the research conducted by its academic staff. The best-known and highest-ranked universities in the world are the institutions that make the most significant contributions to the advancement of knowledge through their research. Other factors, such as the availability of innovative curricula and the quality of teaching, although important, contribute less to the international reputation of a university. The principal reason for this is that important research outcomes are known widely, and extend the reputation of a university far beyond the campus of that institution itself. In contrast, the quality of teaching and curricula are normally known only within that institution. In addition, major research findings have an impact that can last several generations, sometimes even centuries. Excellent teachers, however, are known only in their own generation and that of their students. The famous universities of the world, such as Cambridge, Harvard, Oxford and Stanford, are primarily well-known due to their research, innovation and knowledge generation.

A further reason why research is the central correlate of the reputation of a university is that the factors which help to create high class research universities also help to improve the quality of curricula and teaching. Academics who are up-to-date with the literature and thinking of their subjects and disciplines are potentially better teachers than academics whose knowledge is outdated and whose skills are obsolete.

¹ This is a revised version of a paper presented at a Conference at the Open University in 2010.

² The views expressed in this article are solely those of the author, and should not be attributed to the World Bank.

Conditions for the Development of High Quality Research Universities

The development of good research universities requires an abundance of resources. Research in most fields is expensive. And universities around the world are willing to pay high salaries to attract well-known researchers as staff. Research-intensive universities are also complex organizations to develop, operate and expand. All these require very generous resources. All the famous research universities are well-endowed financially. And wealthy universities have resources not only to promote research, but to introduce innovations in curricula and to attract good teachers.

A second factor needed to develop good research universities is a concentration of talent. The top research universities have both outstanding academics and outstanding students. The latter often proceed to become the well-known academics of the next generation. The best known universities in the world draw their talent pool of academic staff and students not from within their national boundaries but from across the entire globe. The top universities in the US and UK have about 20-25 percent of their students and around 30-35 percent of their staff from overseas. And clearly a concentration of talent not only helps promote research but also enables a university to pitch courses and teach to a higher level of academic content and rigor.

A third factor required to produce

good research universities is a high degree of autonomy. This is clearly seen in the experience of North American universities as against many university systems in continental Europe. The majority of the leading research universities in the world are in the U.S.A., and the American higher education sector is characterized by a high degree of autonomy and flexibility. American universities are able to set fees and influence their revenues; establish institutional arrangements through which academics can generate resources for and from research, and devote substantial time to engage in research activities; award benefit packages and incentives to attract high quality researchers, including paying differential salaries to academics; and create admissions criteria and processes to lure highly talented students. Many university systems in continental Europe have found difficulty competing with the American universities due to their highly centralized governance structures. This includes common salary scales and benefits for academics in all universities; incentive systems that do not necessarily promote research; centralized admissions that sometimes seek to distribute talented students "equitably" among all universities; and relatively inflexible distributions of workloads that may not allow academics to specialize in research according to their comparative advantages. The national context, too, requires a high degree of autonomy. Good quality research

needs freedom for academics to engage in and disseminate research findings with minimal control from the state or other social institutions.

Given this context, universities in developing countries face considerable challenges to the promotion of research. First, resources are scarce. As a result, various types of research that require expensive equipment and material are not feasible. Second, mainly and as a consequence of the scarcity of resources, universities do not have an adequate concentration of talent, whether of staff or students. Most university departments have a few good researchers, at best. And the brain drain weakens the talent pool. Third, the governance structure of many university systems does not facilitate research. For instance, most universities lack a mechanism to attract and utilize resources for research efficiently and speedily. Also, the incentive system does not necessarily promote research, especially at the level of institutions such as departments and faculties. Academics who engage in research usually have to swim against the tide.

Opportunities for the Promotion of Research

However, there are also opportunities. First, the current generations of university academics contain many individuals who consider research and the production of knowledge as a vitally important component of their careers. Second, modern communications technology has

reduced the information and technology gap between the developed countries and the developing countries. There is a vast and rapidly growing body of knowledge and information available electronically, now, which can be accessed from anywhere in the world. Consider, for instance, the availability of e-journals and e-libraries. This means that knowledge can and does travel faster across the world, and academics in developing countries can tap into this body of knowledge relatively easily. Third, research is increasingly being done by cross-institutional and trans-institutional teams collaborating across national and even continental boundaries. This provides opportunities for academics in developing country universities to collaborate with academics in developed countries on research projects, and to tap into the resources of wealthier and better funded universities.

Policies to Promote Research

There are a number of steps that the university system can take to minimize the constraints to the promotion of research and to expand opportunities for innovation and knowledge-generation.

First, universities need to be allowed to diversify their sources of funding and revenue. In particular, universities need to be encouraged to establish formal institutional structures to facilitate and promote research by marketing their intellectual capital. This would benefit universities by increasing the revenues

they can generate by offering intellectual services to the world of industry and commerce. It would also benefit the national economy, as firms and companies tap into the considerable intellectual resources available in universities for their research and development, as well as monitoring and evaluation, activities.

Second, universities need to be able to set up institution-wide incentive systems to promote research. For instance, if an academic can attract resources for research, there can be a system by which she/he can “buy” time off from her/his teaching and administration, with a payment from the research grant. This payment can be used to recruit the additional teaching and administrative help needed to substitute for that academics’ teaching and administration time. And a part of the grant can be made available to the university, faculty and department of the academic, to upgrade facilities and improve equipment.

Third, the distinction between “research” and “consulting” work is increasingly blurred, and may need to be discarded. If an academic can attract research resources from which the individual is paid for her/his skills and time, that is a positive outcome of the demand for that academics knowledge and capabilities. It should be encouraged in terms of the incentives and rewards it offers for university academics to engage in research. And it will benefit the national university

system, as the increase in earnings that academics receive will decrease the propensity of researchers to migrate out of the country.

Fourth, the funding of education and higher education seriously needs to be re-visited. Sri Lanka invests relatively little on education, approximately 2.5-2.9 percent of GDP. This is well below the average for developing countries and middle-income countries. For instance, lower middle income countries invest around 4.3 percent of GDP on education and upper-middle income countries invest about 4.6 percent of GDP on education. Yet, the country has a tight fiscal situation, and the scope for increasing public investment in education is restricted over the medium-term. Hence, alternative strategies to increase education financing, including expanding the scope for the higher education sector to draw resources from the private sector, should be developed and facilitated. And in the long-term, as fiscal space becomes available, public investment in education, including research and development, can be increased.

References

Salmi, Jamil, (2009). *The Challenge of Establishing World-Class Universities*. The World Bank, Washington D.C., U.S.A.

World Bank, (2009). *The Towers of Learning: Performance, Promise and Peril of Higher Education in Sri Lanka*. The World Bank, Washington D.C., U.S.A. and Colombo, Sri Lanka.

පාර්ලිමේන්තු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය හමුවේ ඇති අභියෝග

G. Kumanayake

He has a BA from the University of Colombo. He served at the Marga Institute as a Research Officer and joined Parliament in 1993. At present he is the Chief Research Officer.

ක්‍රිකානු ලෝකයේ බොහෝ රටවල පාර්ලිමේන්තු ක්‍රියාත්මක වේ. අන්තර් පාර්ලිමේන්තු සංගමයේ වත්මන් මුළු සාමාජික සංඛ්‍යාව එකසිය පනස් හතකි. “පාර්ලිමේන්තුව” (Parliament) නමින් හෝ වෙනත් නමකින් මේවා හැඳින්වේ. උදාහරණ ලෙස ඇමෙරිකා එක්සත් ජනපදයේ ‘කොංග්‍රසය’ ජපානයේ ‘ධයට්’ (Diet) චීනයේ ‘ජාතික මහජන කොංග්‍රසය’, ඊශ්‍රාලයේ ‘නෙසෙට්’ (Knesset) මාලදිවයිනේ ‘මජ්ලිස්’ (Majlis) යනාදිය ගත හැකිය. මෙම ආයතනවල මූලික පදනම නියෝජන ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයයිⁱ.

පාර්ලිමේන්තු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයේ විකාශය සැකෙවින් විමසා බැලීම උචිතය. නියෝජන ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයේ මූලාරම්භය අතීත ග්‍රීක පෞර රාජ්‍ය (City States) දක්වා දිවෙයි. ක්‍රි.පූ 1000දී පමණ දීර්ඝ සටන්වලින් අනතුරුව ග්‍රීසියේ පෞර රාජ්‍ය බිහි විය. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය පළමුව ස්ථාපිත වූයේ ඇතැන්ස් නුවර වන අතර, ක්‍රි.පූ. 594දී සොලොන් (Solon) නම් කීර්තිමත් රාජ්‍ය තාන්ත්‍රිකයා පළමුවරට ජනතා කැමැත්තෙන් පාලකයා ලෙස තේරී පත් විය. ඔහුගේ තනතුර වත්මන් අගමැති ධුරයට සමාන වියⁱⁱ.

පුරාණ ග්‍රීසියේ පෞර රාජ්‍යයන් ගණනාවක් පැවතුණු අතර, කඳු වැටිවලින් ඒවා වෙන් විය. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී පාලන තන්ත්‍රයක් ඒවායේ ගොඩනැගුණි. ප්‍රසිද්ධ ස්ථානවලට රැස්වී ජනජීවිතයට බලපාන කරුණු සාකච්ඡාවන්ට බඳුන් කර ජනතා හිතසුව පිණිස වන නීති සම්පාදනය කර ගැනීමට පුරවැසියෝ ක්‍රියා කළහ. උණුසුම් වාද විවාදවලින් අනතුරුව බහුතර කැමැත්ත මත තීරණ ගන්නා ලදී. මෙය “සෘජු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය” ලෙස හැඳින්වේ.

පාර්ලිමේන්තු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයේ ආරම්භය

නූතන පාර්ලිමේන්තු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ක්‍රමය ආරම්භ වූයේ බ්‍රිතාන්‍යයේය. අවුරුදු දහසක පමණ කාලසීමාවක් තුළ හටගත් සිද්ධීන් සමුදායක් තුළින් පාර්ලිමේන්තු ක්‍රමය බිහි විය. රජු සහ රදළවරුන් අතර දිගු කාලීනව ගැටුම් හා මතභේද පැවතුණි. විවිධ රජවරුන් විසින් රදළයින්ගේ පූජකයින්ගේ බලතල හා වරප්‍රසාද සීමා කරන ලදී. එසේ අයිතිවාසිකම් අහිමි වූ රදළ

ⁱ Laundy, Philip. (1989), *Parliaments in the modern world*, Oxfordshire, Ashgate Publishing Group
ⁱⁱ Ancianet Greece,....., *Geography and Culture of the ancient Civilization*, www.ancientgreece.us/democracy.html , Accessed on 02.06.2011

අධිපතියෝ රජුට විරුද්ධව “කැරලි” ගැසූහ. ඉන්පසු “මැග්නා කාර්ටා” (Magna Carta) නම් ඓතිහාසික ගිවිසුමට රජු ලවා අත්සන් කර ගැනීමට රදළයින්ට හැකි විය. ජෝන් නම් දුර්වල රජු රදළයින්ගේ බලපෑමට නතු වී 1221 දී මෙම ගිවිසුමට එකඟත්වය පළ කරමින් රාජ මුද්‍රාව තැබුවේය. මෙම ගිවිසුමට අනුව රජුට අලුත් බදු පැනවීමට සීමා පැනවිණි. රදළ අධිපතීන්ට දඩුවම් පැමිණවීම ද රජුට රිසි සේ කළ නොහැකි විය. එසේම රජු දුන් පොරොන්දු ඉටු නොකළහොත් රජුට විරුද්ධව යුද්ධ ප්‍රකාශ කිරීමට ද මෙම රදළ අධිපතීන්ට බලය පැවරිණි. සාමාන්‍ය ජනතාව පිළිබඳ කිසිදු සඳහනක් මෙම ගිවිසුමේ නොතිබුණු නමුදු, පාර්ලිමේන්තු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය බිහිවීම සම්බන්ධයෙන් එහි විශාල වැදගත්කමක් ඇත. රජුගේ අත්තනෝමතික බලය සීමා කිරීමට එමඟින් හැකි වූ අතර, ව්‍යවස්ථානුකූල රජුන් බිහිවීම ද සිදු විය. නීතිය රජුගේ පාලනයට වඩා උත්තරීතර බව පිළිගැනීම ද මෙම ගිවිසුමෙන් ඉටු වූ වැදගත් මෙහෙයකිⁱⁱⁱ.

“පාර්ලිමේන්තුව” යන වචනය පළමුව භාවිත වූයේ 1236 දීය. රජු විසින් බදු පැනවීමේදී වංශවත් රදළ ප්‍රධානීන් රැස් කොට ඔවුන්ගේ අදහස් විමසීමේ ක්‍රියාවලිය නිසා පාර්ලිමේන්තුව බිහි විය. ප්‍රංශ වචනයක් වන ‘පාලර්’ (Parler) යන්නෙහි තේරුම නම් සාකච්ඡා කිරීමයි.

රජු සමඟ පැවති අරගලය

1258දී ඔක්ස්ෆර්ඩ්හිදී රැස් වූ පාර්ලිමේන්තුව විසින් III වන හෙන්රි රජුට කොන්දේසි කිහිපයක් පනවන ලදී. මෙම රැකියා යෝජනාවන්ට අනුව පාර්ලිමේන්තුව වසරකට තුන්වරක් රැස්විය යුතු වූ අතර, වංශාධිපතීන් නොවන 12 දෙනෙකු ද එයට ඇතුළත් විය යුතු විය. III වන හෙන්රි රජු මෙම යෝජනා ප්‍රතික්ෂේප කළ අතර, ඔහුගේ හමුදාවන් සහ බැරන්වරුන්ගේ නායකයා වූ සයිමන් ඩී මොන්ට්ෆෝට් (Simon de Montfort) ගේ හමුදා අතර හටගත් සටන්වලින් පසු රජුගේ හමුදාවන් පරාජය විය. ඉන්පසු පාර්ලිමේන්තුව රැස් වී සාමය පිළිබඳව සාකච්ඡා කරන ලදී. නූතන පාර්ලිමේන්තුවේ මූලාරම්භය ලෙස මෙය සැළකිය හැකිය. මක්නිසාද යත් එය

සමන්විත වූයේ වංශාධිපතීන්ගෙන් පමණක් නොව කවුන්ට් හා නගර නියෝජනය කළ සාමාන්‍ය ජනතාවගෙන් ද වීමය. එහෙත් එම පාර්ලිමේන්තුව පිහිට වූ මොන්ට්ෆෝට් III වන හෙන්රි රජුගේ පුත් එඩ්වඩ් ගේ හමුදාව විසින් ඝාතනය කරන ලදී. 1272 දී I වන එඩ්වඩ් ලෙස රජු වූ හෙන්රි පාර්ලිමේන්තුව උපයෝගී කරගත්තේ ඔහුගේ අරමුණු ඉටු කර ගනු පිණිසය.

පුරවැසියන් හා රජු අතර නිරන්තර අරගලයක් පැවතිණි. IV වන හෙන්රි රජු සමයේ, එනම් 1407 දී සියලු නව බදු පැනවීම ඇරඹිය යුත්තේ පාර්ලිමේන්තුව තුළින් පමණක් යන්න පිළි ගැනීම වැදගත් සන්ධිස්ථානයක් විය. 1414 දී V වන හෙන්රි රජු විසින් නව නීති පැනවීමේදී පාර්ලිමේන්තුවේ අනුමැතිය අවශ්‍ය යයි පිළිගන්නා ලදී. 1512 දී රාජකීය පවුල වෙස්ට්මිත්ස්ටර් මාළිගයෙන් ඉවත් වී එය පාර්ලිමේන්තුවේ ප්‍රයෝජනය සඳහා ලබා දෙන ලදී. 1523 දී මහජන මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ කථානායක ශ්‍රීමත් තෝමස් මෝර් (Thomas More) විසින් පාර්ලිමේන්තුවේ අදහස් ප්‍රකාශ කිරීමේ නිදහස නිබිය යුතු බව ප්‍රකාශ කරන ලදී. එහෙත් එම නිදහස තහවුරු වීමට තවත් කලක් ගත විය. 1576දී අදහස් ප්‍රකාශ කිරීමේ නිදහස පිළිබඳව පීටර් වෙන්ට්වර්ත් (Peter Wentworth) නම් මන්ත්‍රීවරයා පාර්ලිමේන්තුවේ දී කළ කථාවෙන් පසු ඔහුට සිර දඩුවම් විඳීමට සිදු විය.

පාර්ලිමේන්තු ක්‍රමයේ හැඩ ගැසීම

පාර්ලිමේන්තු ක්‍රමය සම්බන්ධයෙන් ප්‍රධාන වෙනස්කම් හට ගන්නේ I වන එඩ්වඩ් රජු සමයේය. 1272-1307 කාලය තුළ ඔහු විසින් පාර්ලිමේන්තුව 46 වරක් කැඳවන ලදී. පාර්ලිමේන්තු රැස්වීම්වලට නිල වාර්තා සැකසීම ද ඇරඹිණි. පාර්ලිමේන්තුව විසින් ගනු ලබන තීරණ ලේඛනගත කරන ලදී.

I වන එඩ්වඩ් රජුගේ පාර්ලිමේන්තුවේ වංශාධිපතිවරුන් හා පූජකයින්ට අමතරව සෑම කවුන්ට්‍රියක් සඳහාම නියෝජිතයින් දෙදෙනෙකු ද තේරී පත් වූහ. ඔවුන්ගේ මූලික කාර්යය වූයේ රජුගේ නව බදු සැලසුම්වලට අනුමැතිය දීමයි. 13 හා 14 වන සියවස්වල

ⁱⁱⁱ ධර්මසිරි,ජයකොඩි. (1960),*ආණ්ඩු පරිණාමය*, සීමා සහිත එම්.ඩී. ගුණසේන සහ සමාගම,කොළඹ

විවිධ සටන්වලට සම්බන්ධ වීමට සිදු වූ නිසා අතිරේක ධනයක් ඒ සඳහා වැය කිරීමට සිදු විය. එබැවින් විශේෂ බදු පැනවීමට රජවරුන්ට සිදු විය. ඒ සඳහා පාර්ලිමේන්තුවේ අනුමැතිය ලබා ගැනීමට රජුන්ට බල කෙරුණි.

1327 දී පාර්ලිමේන්තුව විසින් I වන එඩ්වඩ් රජුගේ පුත්‍රයා වූ II වන එඩ්වඩ් රජු සිහසුනෙන් පහ කරන ලදී. ඉතික්ඛිති රජ වූ III වන එඩ්වඩ් රජු විසින් කැඳවන ලද පාර්ලිමේන්තුවේ කවුන්ට් හා නගර නියෝජනය කළ නියෝජිතයින්ට පෙරට වඩා වැදගත් ස්ථානයක් හිමි විය. 1332 දී ඔවුහු වෙනම සභා ගැබක රැස් වූහ. එය මහජන මන්ත්‍රී මණ්ඩලය (House of Commons) නමින් හඳුන්වන ලදී. රජුගේ හා රදළයින්ගේ සහභාගිත්වයෙන් තොරව වෙනම රැස් වී සාකච්ඡා කිරීම ඇරඹිණි. පාර්ලිමේන්තු රැස්වීම් සංඛ්‍යාව වැඩි වීමත් සමඟ, හුදෙක් රජුගේ බදු යෝජනාවන්ට අනුමැතිය දීම වෙනුවට වඩාත් සක්‍රීය කාර්යභාරයක් ඉටු කිරීමට මහජන මන්ත්‍රීවරු උත්සුක වූහ.

පාර්ලිමේන්තුවේ බලය වැඩි වීම

1376 වන විට III වන එඩ්වඩ් රජුගේ පාලනය කෙරේ අප්‍රසාදයක් රට තුළ ඇති විය. මහජන මන්ත්‍රීවරුන් විසින් රජුට තම ප්‍රශ්න, පැමිණිලි යනාදිය පැවසීම සඳහා ප්‍රකාශකයෙක් තෝරා පත් කර ගන්නා ලදී. ශ්‍රීමත් පීටර් ඩි මරේ (Sir Peter de Mare) එසේ තේරී පත් වූ ප්‍රකාශකයාය. කථානායක තනතුරේ මූල බිජය ලෙස මෙය සැලකිය හැකිය. මහජන මන්ත්‍රීවරුන් විසින් තම රැස්වීම්වල මූලසූත ගැනීමටත් තම අදහස් නියෝජනය කිරීමටත් මෙම ධුරය උපයෝගී කර ගන්නා ලදී. ඊලහ වසරේ තෝමස් හන්ගර්ෆෝඩ් (Thomas Hungerford) පළමු කථානායකවරයා ලෙස නිල වශයෙන් හඳුන්වන ලදී.

මහජන මන්ත්‍රී මණ්ඩලය විසින් රජුගේ දුෂිත ඇමතිවරුන් කිහිපදෙනෙක්ම ඉවත් කරන ලදී. මෙම ක්‍රියාවලිය දෝෂාභියෝගය (Impeachment) ලෙස හඳුන්වන ලදී. III වන එඩ්වඩ් රජුගේ අනුප්‍රාප්තිකයා වූ II වන රිචර්ඩ් රජුගේ සමයේ මෙය බහුල වශයෙන් යොදා ගන්නා ලදී.

1399දී වෙස්ට්මිත්ස්ටර්හිදී රැස් වූ මහජන මන්ත්‍රී මණ්ඩලය විසින් රජුට එරෙහිව ඵල ල වූ

වෝදනා විභාග කොට II වන රිචර්ඩ් රජු නෙරපා හරින ලදී. එපමණක් නොව, රාජකීය නිලධාරීන් කිහිපදෙනෙකුට මරණීය දණ්ඩනය පවා පාර්ලිමේන්තුව විසින් පනවන ලදී.

අනතුරුව රාජ්‍යත්වයට පත් හෙන්රි බොලින්බ්‍රෝක් (Henry Bolingbroke) සහ පාර්ලිමේන්තුව අතර බල අරගලය පැවතුණු අතර, 1407දී රාජ්‍ය මුදල් සම්බන්ධයෙන් මහජන මන්ත්‍රී මණ්ඩලයට ඇති අයිතිය රජු විසින් පිළිගන්නා ලදී. නීති සම්පාදනයේදී ද මහජන මන්ත්‍රී මණ්ඩලයට වැඩි බලතල හිමි විය. මහජනයාගේ දුක් ගැනවිලි රජුට හා සාමි මන්ත්‍රී මණ්ඩලයට ඉදිරිපත් කිරීම සඳහා පෙත්සම් ඉදිරිපත් කිරීමේ අවස්ථාව ද මහජන මන්ත්‍රීවරුන්ට හිමි විය.

1414 දී පනත් කෙටුම්පත් ඉදිරිපත් කිරීමේ දී වැඩි බලතල ප්‍රමාණයක් මහජන මන්ත්‍රී මණ්ඩලයට හිමි විය. මහජන මන්ත්‍රී මණ්ඩලය විසින් ගෙන එනු ලබන නීති කෙටුම්පත් එම මණ්ඩලයේ අවසර නොමැතිව රජු විසින් හෝ සාමි මන්ත්‍රී මණ්ඩලය විසින් හෝ වෙනස් නොකළ යුතු බවටද එකඟත්වය පළ විය. නීති සම්පාදනයේදී සාමි මන්ත්‍රී මණ්ඩලය හා සමාන පාර්ලිමේන්තුවකු බවට මහජන මන්ත්‍රී මණ්ඩලය පත් විය.

VII වන හෙන්රි රජුගේ පාලන කාලය තුළ පාර්ලිමේන්තු ක්‍රමයේ නියුණු ප්‍රතිසංස්කරණ දැකිය හැකි විය. ජන ජීවිතයට බලපාන සියලු දෑ සම්බන්ධයෙන් නීති සම්පාදනය 1529න් පසු ඇරඹිණි. එතෙක් පාප්තුමා සතුව පැවති බලතල සමහරක් එංගලන්තයේ කිරුළට හිමි වූයෙන් පල්ලියේ ආධිපත්‍ය දුබල විය. පාර්ලිමේන්තුවට උත්තරීතර බලතල පැවරිණි. සිය බලය පාර්ලිමේන්තුවේ ආඥා තුළින් ප්‍රකාශයට පත් වීම යෝග්‍ය බව රජුට වැටහුණි. රජු, සාමි මන්ත්‍රී මණ්ඩලය හා මහජන මන්ත්‍රී මණ්ඩලය යන ආයතන තුන රාජ්‍ය පාලනයේ ලා අතිශයින් වැදගත් විය.

කෙසේ වුවද, රජුගේ භූමිකාව දිගටම වැදගත් විය. 16 වන සියවස මුළුල්ලේත් 17 වන සියවසේ වැඩි කාලයක් මුළුල්ලේත් පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරුන් සැළකුණේ රජුගේ සේවකයින් වශයෙනි. නීති සම්පාදනයේදී ද දේශපාලනය හා මතවාදයන් පිළිබඳව නිදහසේ පුළුල් විවාදයන් සිදු වූ ආයතනයක් ලෙස පාර්ලිමේන්තුව ක්‍රියාත්මක වූයේ නැත.

පාර්ලිමේන්තුව කැඳවීමේ බලය රජු යටතට ගැනුණි^{iv}.

විශුද්ධ රජ වංශයේ පාලන කාලය තුළ සාමිවරුන් නොවන ප්‍රීති කවුන්සිලයේ සාමාජිකයෝ මහජන මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ අසුන් ගත්හ. එහෙත් පසුකාලීනව ප්‍රීති කවුන්සිලය වෙනම ක්‍රියාත්මක වීම ඇරඹුණු අතර, පාර්ලිමේන්තුවේ අධිකරණ බලය හීන විය. ඒ වෙනුවට රජුගේ මූලිකත්වයෙන් තොරව, පාර්ලිමේන්තුව විසින්ම නීති පැනවීම කෙරෙහි වැඩි අවධානයක් යොමු කරන ලදී^v.

රජුට පාර්ලිමේන්තුව විසින් මරණය දණ්ඩනය පැනවීම

පාර්ලිමේන්තුව හා රජු අතර අරගලය නියුණු වූයේ 17 වන සියවසේදීය. 1642-51 අතර ඉංග්‍රීසි සිවිල් යුද්ධ සමයේ රජුට එරෙහි ජනතා ව්‍යාපාරයේ කේන්ද්‍රස්ථානය බවට පත් වූයේ පාර්ලිමේන්තුවයි. 1649 දී වෙස්ට්මින්ස්ටර් ශාලාවේදී පවත්වන ලද නඩු විභාගයකින් අනතුරුව වාල්ස් රජුට මරණය දණ්ඩනය පමුණුවන ලදී. ඒකාධිපතියෙක්, ප්‍රෝතියෙක්, මිනීමරුවෙක් හා මහජනතාවගේ සතුරෙක් ලෙසට රජුට එරෙහිව චෝදනා එල්ල කරන ලදී. ඒ අනුව වාල්ස් රජුගේ හිස ගසා දමන ලදී. “මහජනතාවගේ දුක් ගැනවිලිවලට විසඳුම් සැපයීමට පාර්ලිමේන්තුවට බලය ඇතැයි” එම නඩු විභාගයේදී අවධාරණය කෙරුණි^{vi}.

වාල්ස් රජු මරා දැමීමෙන් පසු, සිවිල් යුද්ධයේදී රාජකීය හමුදාවට එරෙහිව සටන් කොට, ජයගත් පාර්ලිමේන්තුවාදී හමුදාවට නායකත්වය දුන් ඔලිවර් ක්‍රොම්වෙල් (Oliver Cromwell) ගේ නායකත්වය සහිතව පාර්ලිමේන්තුව පිහිටුවන ලදී. විධායක මණ්ඩලයේ නායකයා ලෙස ක්‍රොම්වෙල් රාජ්‍ය පාලනය කළේය. එහෙත් පසුව II වන වාල්ස් රජු කිරුළ පැළඳීමත් සමඟ රජුගේ පාලනය නැවත ස්ථාපිත කරන ලදී^{vii}.

දේශපාලන පක්ෂ ක්‍රමය හා වෙස්ට්මින්ස්ටර් ක්‍රමය ස්ථාපිත වීම

1660-88 ‘විග්’ හා ‘ටෝරි’ ලෙස පිල් බෙදීමක්

මහජන මන්ත්‍රී මණ්ඩලය තුළ සිදු විය. පසුකාලීනව “කම්කරු” හා “කොන්සර්වේටිව්” නමින් දේශපාලන පක්ෂ ලෙස වර්ධනය වූයේ මෙම දෙපිලයි. I වන හා II වන ජෝර්ජ් රජවරුන් දේශපාලන වශයෙන් දුර්වල වූ අතර විග් පිලේ නායක රොබට් වෝල්පෝල් (Robert Walpole) නියම රාජ්‍ය නායකයා විය. ඔහු “අගමැති” ලෙස හඳුන්වන ලදී. කැබිනට් මණ්ඩලය සාමූහිකව ක්‍රියා කළ යුතුය යන්න අවධාරණය කරන ලද්දේ ඔහු විසිනි. 1830න් පසු දේශපාලන පක්ෂ ක්‍රමය සවිමත් විය. රජුගේ බලය හීන වූ අතර සාමි මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ බලතල ද බෙහෙවින් අඩු විය. 19 හා 20 වන සියවස්වල මහජන මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ සහ අගමැති ප්‍රමුඛ ඇමති මණ්ඩලයේ වැදගත්කම වැඩි විය^{viii}.

මෙලෙස විකාශය වූ වෙස්ට්මින්ස්ටර් මාදිලියේ පාර්ලිමේන්තු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ක්‍රමය මහ බ්‍රිතාන්‍යයේ යටත්විජිතයන්හි ද ස්ථාපිත විය. දේශීය තත්ත්වයන් මත විවිධ වෙනස්කම්වලට භාජනය වෙමින් එම ක්‍රමය බොහෝ රටවල ක්‍රියාත්මක වේ. පුද්ගල නිදහස හා ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ආරක්ෂා කිරීම, පාර්ලිමේන්තුවේ කාර්යයන් අතර ප්‍රමුඛ වේ. නීති සම්පාදනය, බදු පැනවීම හා රාජ්‍ය මුදල් පාලනය යනාදිය මහජන නියෝජිතයින්ගේ සහභාගීත්වය තුළින් සිදු විය යුතුය යන මූලධර්මය පාර්ලිමේන්තු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය තුළ පිළිගැනේ.

ශ්‍රී ලංකාවේ පාර්ලිමේන්තු ක්‍රමය ඇරඹීම

ශ්‍රී ලංකාවේ නියෝජන ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයේ මුල් අවස්ථාව ලෙස හැඳින්විය හැක්කේ 1833 ව්‍යවස්ථාදායක මණ්ඩලය (Legislative Council) පිහිටුවීමයි. එම මණ්ඩලය වසර 80ක්ම ක්‍රියාත්මක විය. කෝල්බ්‍රොක් කොමිසමේ (Colebrook Commission) නිර්දේශ අනුව එය පිහිටුවන ලදී. පසුව ශ්‍රී ලංකාවේ නියෝජන ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය විවිධ ප්‍රතිසංස්කරණයන්ට භාජනය විය. 1927 ධොනමෝර් කොමිසම (Donorghmore Commission) පත් කර එවන ලද අතර සර්ව ජන ඡන්ද බලය 1931 දී හඳුන්වා දෙන ලදී.

^{iv} UK Parliament web site, www.parliament.uk/about/living_heritage , Accessed on 05..06.2011
^v The New Encyclopedia-Britanica (2007) Vol.09, The University of Chicago.
^{vi} Cormack, Patrick. (1981), *Wesministaer Palace and Parliament*, Frederick Warne Ltd., London.
^{vii} www.Funtrivia.com/en/subtopics/OliverCromwell , Accessed on 05..06.2011
^{viii} The New Encyclopedia-Britanica (2007) Vol.09, The University of Chicago.

1931 හා 1936 රාජ්‍ය මන්ත්‍රණ සභා මැතිවරණවලදී නියෝජිතයින් තේරී පත් වූයේ සර්ව ජන ඡන්ද බලයෙනි. 1947දී ශ්‍රී ලංකාවේ ව්‍යවස්ථාදායකය ‘පාර්ලිමේන්තුව’ ලෙස නම් කරන ලදී^{ix}.

ගැටළු හා අභියෝග

පාර්ලිමේන්තු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය සම්බන්ධයෙන් මූලික ගැටලු ගණනාවක් වර්තමානයේ පැන නැගී තිබේ. මන්ත්‍රීවරුන්ගේ අකාර්යක්ෂමතාව, දුෂණ, මුදල් හා අනෙකුත් ලාභ ප්‍රයෝජන අපේක්ෂාවෙන් ක්‍රියා කිරීම, අපරාධකරුවන් ඇතුළු නුසුදුසු පුද්ගලයින් පාර්ලිමේන්තුවට පිවිසීම, පාර්ලිමේන්තු කමිටුවලින් අපේක්ෂිත සේවය ඉටු නොවීම, ව්‍යවස්ථාදායකය හුදෙක් විධායකයේ රබර් මුද්‍රාවක් බවට පත්වීම හා මැතිවරණ ව්‍යාපාර අධික වියදම් සහිත වීම යනාදිය මේ අතුරින් කැපී පෙනේ.

මහජන නියෝජිතයන් වෙළඳ සමාගම්වල නියෝජිතයන් බවට පත්වීම

පාර්ලිමේන්තු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයේ මුදුන් මල්කඩ ලෙස සැලකෙන බ්‍රිතාන්‍යයේ පාර්ලිමේන්තුව පිළිබඳව ද කියුණු විවේචන එල්ල වී ඇත. තම ආසනයේ ඡන්ද දායකයින් නියෝජනය කිරීම වෙනුවට ඇතැම් මන්ත්‍රීවරු ව්‍යාපාරික සමාගම්වල උපදේශකයින්, අධ්‍යක්ෂවරුන් හෝ කොටස්කරුවන් වී සිටිති. උදාහරණයක් වශයෙන් 1991 දී මන්ත්‍රීවරුන් 384 දෙනෙක් විවිධ විවිධ ව්‍යාපාරික සමාගම්වලට සම්බන්ධ වී සිටියහ. ඔවුන්ට සැලකිය යුතු ආදායමක් එමගින් ලැබීමට අමතරව එම ව්‍යාපාරික සමාගම්වල අභිවෘද්ධිය උදෙසා පාර්ලිමේන්තුව තුළ බලපෑම් කිරීමට ද ඔවුහු උනන්දු වෙති. එපමණක් නොව, ඔවුන් සබඳකම් පවත්වන වාණිජ සමාගම්වලට බෙහෙවින් වැදගත් වන තොරතුරු සැපයීමට ද ඔවුහු ක්‍රියා කරති.

ප්‍රකට ගෘහ නිර්මාණ සමාගමක් වූ ජෝන් පෝල්සන් (John Paulson) සමාගම පිළිබඳව පවත්වන ලද නඩු විභාගයක දී හෙළිවූයේ රජයේ කොන්ත්‍රාත් දිනා ගැනීමට සහාය ලබා ගැනීම සඳහා එම සමාගම විසින් ඇතැම් මන්ත්‍රීවරුන්ට විදේශයන්හි නොමිලේ නිවාඩු ලබා ගැනීමේ අවස්ථාව සලසා ඇති බවය.

එයට අමතරව ඔවුන්ට විවිධ තැගි බෝග ද දී ඇති බව අනාවරණය විය. වැදගත් දේශපාලන තොරතුරු සමාගමට සැපයීම ද ඔවුන් විසින් කරන ලදී. විවිධ කරුණු සම්බන්ධයෙන් පාර්ලිමේන්තුවෙන්, රජයේත් අවධානය දිනා ගැනීම සඳහා කපා පැවැත්වීම, ප්‍රශ්න විමසීම හා අදාළ ඇමතිවරුන් දැනුවත් කිරීම වෙනුවෙන් බ්‍රිතාන්‍ය පාර්ලිමේන්තුවේ ඇතැම් මන්ත්‍රීවරුන් මුදල් අයකර ඇතිබව හෙළි වී ඇත. විවිධ කරුණු සම්බන්ධයෙන් දේශපාලන බලපෑම් කිරීම සඳහා මහජන මන්ත්‍රීවරුන්ගේ සහාය අපේක්ෂා කළ විට මන්ත්‍රීවරුන් විසින් මුදල් ඉල්ලා සිටි බව ජෝන් රසල් නම් ප්‍රකට දේශපාලන ක්‍රියාධරයා සඳහන් කොට ඇත. ‘ඔබට උදව් කරන්නම්. එහෙත් ඒ සඳහා ඔබට යම් මුදලක් වැය කිරීමට සිදුවෙයි’යි එක් මන්ත්‍රීවරයෙක් ඔහුට පැවසීය.

1985 දී එකලොස් දෙනෙකුගෙන් සමන්විත මන්ත්‍රීන් කණ්ඩායමක් චීනයේ නිල සංචාරයක නිරත විය. ඔවුන්ගේ දෙසතියක නිල සංචාරයේ අරමුණ වූයේ චීනය හා මහා බ්‍රිතාන්‍යය අතර වෙළඳ සබඳතා වැඩි දියුණු කිරීම පිළිබඳව සොයා බැලීමය. එහෙත් ඒ වෙනුවට ඔවුහු පෞද්ගලිකව තමන් හා සබඳතා පැවති වෙළඳ සමාගම්වල ක්‍රියාකාරිත්වයන් චීනයේ ප්‍රචලිත කිරීමට වෙහෙසුනහ. එක් මන්ත්‍රීවරයෙක් එක්තරා සමාගමක් සම්බන්ධයෙන් චීන බසින් මුද්‍රිත ව්‍යාපාර කාඩ් පතක් පවා විශේෂයෙන් සකස් කරගෙන සිටියේය. ඔවුන්ට පැවරුණ කාර්යය පසෙකලා හොං කොං බලා ගොස් තම ව්‍යාපාර ප්‍රවර්ධන කටයුතුවල ඇතැමෙක් නියලුණහ.

මැද පෙරදිග රටවල වෙළඳ සමාගම්වල උන්නතිය වෙනුවෙන් බ්‍රිතාන්‍ය මහජන මන්ත්‍රී මණ්ඩලය තුළ සක්‍රීය කාර්යභාරයක් ඉටු කළ මන්ත්‍රීවරයෙකු පිළිබඳව ද පසුකාලීනව තොරතුරු හෙළිවිය. ලෙනන්තනයේ (Selco East) සමාගමේ උපදේශකයෙක් ලෙස එම මන්ත්‍රීවරයා කටයුතු කළේය. එයට අමතරව එම මන්ත්‍රීවරයාම සවුදි අරාබියේ මධ්‍යම බැංකුවට අවශ්‍ය තොරතුරු සහිත විශේෂ වාර්තාවක් සම්පාදනය කළේය. අරාබි තෙල් සමාගම්, විදේශීය බැංකු හා පෞද්ගලික ආරක්ෂක සමාගමක් ඔහුගේ ‘සේවා

^{ix} Silva,K.M.(ed).(1981), *The Universal Franchise 1931-1981:Sri Lankan Experience*, Colombo Department of Information.

දායකයින්' අතර විය. අයවැය විවාදවලදී එම සේවාදායකයන් වෙනුවෙන් කථා පැවැත් වූ මන්ත්‍රීවරයා සිය සේවාවන් වෙනුවෙන් මුදල් අය කළේය. පාලක පක්ෂයේ මන්ත්‍රීවරයෙක් ලෙස රාජ්‍ය ප්‍රතිපත්ති සම්පාදනයේ ද සැලකිය යුතු බලපෑමක් කිරීමට ඔහුට හැකි විය.

බ්‍රිටිෂ් එයාර්වේස් (BA) ගුවන් සමාගම ද විවිධ වාණිජ පරමාර්ථ ඉටු කර ගැනීම සඳහා මහජන මන්ත්‍රීවරුන් උපයෝගී කරගත් ආකාරය වාර්තා ගත වී ඇත. නොමිලයේ ගුවන් ගමන් පහසුකම් සැලසීම, සමාගමේ වියදමෙන් එතෙර හෝටල්වල නිවාඩු ගත කිරීමේ අවස්ථා සැලසීම, අඩු මිල ගුවන් ටිකට් පත් වලින් පළමුවන පංතියේ ආසන ලබා දීම වැනි දෑ ඊට අඩංගු විය. සෙසු තරඟකරුවන් අභිබවා වැඩි වාසි දිනා ගැනීම සඳහා BA සමාගම දේශපාලනය අනුග්‍රහය නිරන්තරයෙන් ලබා ගත්තේය.

කේබල් රූපවාහිනී සහ වන්දිකා රූපවාහිනී විකාශන සමාගම්වල කොටස්කරුවන් ලෙස මූල්‍යමය ප්‍රතිලාභ ලබන අතර එම සමාගම්වල අවශ්‍යතා ඉටුකරලීම සඳහා ඇතැම් මන්ත්‍රීවරු අදාළ පනත්වලට සංශෝධන ගෙන ඒමට සමත් වූහ. එම සමාගම් මන්ත්‍රීවරුන් සමඟ සමීප සම්බන්ධතා පවත්වාගෙන ගිය අතර, ඔවුන් වෙනුවෙන් හෝඡන සංග්‍රහ, ප්‍රිය සම්භාෂණ යනාදිය පවත්වන ලදී.

එසේම මන්පැන් නිෂ්පාදන සමාගම්, විදුලි බල සමාගම්, රක්ෂණ සමාගම් යනාදිය ද සිය ව්‍යාපාරික අරමුණු ඉටු කර ගැනීමට මහජන මන්ත්‍රීවරුන් යොදා ගෙන ඇත. මෙහිදී 'චූච්ඡනාවන් අතර ගැටුම' (Conflict of Interest) යන සංකල්පය මුළුමනින්ම බැහැර කෙරේ. අනෙක් අතට වෙළඳ සමාගම්වල අවශ්‍යතා ඉටුකරලීම උදෙසා පෙනී සිටිමින් මුදල් ලබා ගැනීමෙන් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය යටපත්වේ^x. එහෙත් දියුණු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී රටවල මන්ත්‍රීවරයාගේ ක්‍රියාකලාපය සිවිල් සමාජයේත් ජනමාධ්‍යවලත් නිරන්තර අවධානයට ලක් වීම සාධනීය ලක්ෂණයකි.

නුසුදුසු පුද්ගලයන් පාර්ලිමේන්තුවට පිවිසීම

පාර්ලිමේන්තු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයේ උපරිම ඵල නෙලා ගැනීමට නම් මහජන මන්ත්‍රීවරුන් තුළ නීති සම්පාදනය පිළිබඳ යම් අවබෝධයක් තිබිය යුතුය. කලින් කල මැතිවරණ පැවැත්වීමෙන් පමණක් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී අරමුණු ඉටු කරගත නොහැක.

වර්තමානයේ පාර්ලිමේන්තුව මුහුණ දෙන එක් ප්‍රධාන ගැටළුවක් වන්නේ නුසුදුසු පුද්ගලයින් මහජන මන්ත්‍රීන් ලෙස තේරී පත් වීමයි. අපේක්ෂිත සේවය ඔවුන්ගෙන් ඉටු නොවීම බාධාවක් ලෙස පවතී. විශේෂයෙන් තුන්වන ලෝකයේ රටවල පාර්ලිමේන්තු තුළ මේ තත්ත්වය වැඩි වශයෙන් දැකිය හැක.

ඉන්දියාවේ ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාව සකස් කිරීමේ දී මේ පිළිබඳව අවධානය යොමු කරන ලදී. 1946-1950 අතර කාලයේ ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාව කෙටුම්පත් කිරීමේ දී ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ඉඩ කඩින් ප්‍රයෝජන ගනිමින් නුසුදුසු පුද්ගලයින් විශාල වශයෙන් ලොක් සභාවට පිවිසීම තුළින් පාර්ලිමේන්තුවේ ක්‍රියාකාරීත්වයට අහිතකර බලපෑම් එල්ල වනු ඇතැයි බිය පළ විය. විවිධ ක්ෂේත්‍රවල විශේෂඥයින්ට පාර්ලිමේන්තුවට පිවිසීමට ඉඩකඩ ඇහිරෙනු ඇතැයි මත පළ විය.

කේ.ටී.ෂා යෝජනා කළේ විවිධ ක්ෂේත්‍ර නියෝජනය කරන පුද්ගලයින්ගෙන් සෑදී උපදේශක සභාවක් (Consultative Council) පිහිටුවිය යුතු බවත් එම සභාව පාර්ලිමේන්තුවට හා ඇමති මණ්ඩලයට උපදෙස් දිය යුතු බවත්ය. නීති සම්පාදනයේ දීත් ප්‍රතිපත්ති සකස් කිරීමේ දීත් මෙම උපදේශක සභාවට වැදගත් කාර්යභාරයක් පැවරිය යුතු යයි ඔහු යෝජනා කළේය. ඡායේ තර්කය වූයේ නීති සම්පාදනය බොහෝ සංකීර්ණ කාර්යයක් බැවින් සාමාන්‍ය මන්ත්‍රීවරුන්ට ඒ පිළිබඳ අවබෝධයක් ලබා ගැනීම ඉතා දුෂ්කර වනු ඇති බවත්, විශේෂඥයින්ගේ උපදෙස් හා මඟ පෙන්වීමෙන් තොරව යහපත් නීති සම්පාදනයක් කළ නොහැකි බවත්ය.

ෂා විසින් ඉදිරිපත් කරන ලද සංශෝධනය

^x Hollingsworth, Mark.(1991),MPs for Hire: The Secret World of Political Lobbying ,Bloomsbury Publications.

ව්‍යවස්ථා සම්පාදක මණ්ඩලය විසින් ඉවත ලන ලදී. ඒ වෙනුවට ව්‍යවස්ථාවේ නිර්මාතෘ බී. ආර්. අම්බේඩ්කාර් යෝජනා කළේ අවශ්‍යතාව යෙදෙන පරිදි ලොක් සභාවට හා රාජ්‍ය සභාවට ජනාධිපතිවරයා විසින් විශේෂඥයින් තිදෙනෙක් පත්කළ යුතු බවය. එහෙත් දින කිහිපයකට පසු අම්බේඩ්කාර් විසින්ම තම යෝජනාව ඉල්ලා අස් කර ගන්නා ලදී. රාජ්‍ය සභාවට 12 දෙනෙක් පත් කිරීමට ජනාධිපතිවරයාට බලය පැවැරීමට ව්‍යවස්ථා සම්පාදක මණ්ඩලය එකඟ වීමත් සමඟ අම්බේඩ්කාර්ගේ යෝජනාවේ අරමුණු ඉටුවනු ඇතැයි යන විශ්වාසය මත එය ඉල්ලා අස් කර ගන්නා ලදී.

එහෙත් පසුකාලීනව සිදු වූයේ ඒ ඒ ක්ෂේත්‍රයන්හි විශේෂඥයින් වෙනුවට දේශපාලන පක්ෂවල හිතවතුන් පත්කිරීම සඳහා මෙම අවස්ථාව උපයෝගී කර ගැනීමයි. පෞද්ගලික මැර හමුදා පවත්වාගෙන ගිය බිහාරයේ කුප්‍රකට ඉඩම් හිමියෙක් පවා මෙසේ පත් කරන ලදී. අම්බේඩ්කාර් බලාපොරොත්තු වූ පරිදි පනත් කෙටුම්පත් නිසි පිරික්සුමට භාජනය කොට නීති සම්පාදන ක්‍රියාවලියේ ගුණාත්මක බව ඉහළ නැංවීමට මෙසේ පත්වන පුද්ගලයින් අසමත් වී ඇත.^{xi}

දේශපාලනය අපරාධකරණයට ලක්වීම

දේශපාලනය අපරාධකරණයට ලක්වීම (Criminalization of Politics) අද පාර්ලිමේන්තු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය මුහුණ දෙන බරපතල ගැටළුවකි. බලය ආරෝපණය කර ගැනීම, සිය අපරාධ හා වංචනික ක්‍රියාවන්ට නීතිමය රැකවරණය ලබා ගැනීම, තමන්ට එරෙහිව ඇති අධිකරණමය ක්‍රියාමාර්ග අඩපණ කිරීම, ප්‍රතිවිරුද්ධවාදීන් දුබල කිරීම, පොලිස් නිලධාරීන් සේවයෙන් පහ කිරීම, මාරු කිරීම වැනි දඬුවම් පැමිණවීමට උපකාරී වීම වැනි හේතු මත අපරාධකරුවෝ දේශපාලනයට පිවිසෙති.

විශේෂයෙන්ම තුන්වන ලෝකයේ රටවල මෙම තත්ත්වය දැකිය හැක. දේශපාලන පක්ෂ අපරාධවලට සම්බන්ධ පුද්ගලයින්ට

මැතිවරණ තරඟ කිරීම සඳහා අපේක්ෂකත්වය ලබා දීමට පසුබට නොවේ. මොවුන් සතුව විශාල ධනයක් හා පිරිස් බලයක් තිබීම නිසා දේශපාලන පක්ෂ ඒ සඳහා පෙළඹේ. ඔවුන් සතු ‘කළු සල්ලි’ මැතිවරණ ව්‍යාපාර සඳහා නිර්ලෝභීව වැය කරන අතර, බලයට පත් වීමෙන් අනතුරුව වැඩි වැඩියෙන් ධනය ඉපයීමේ අවස්ථාව ඔවුන්ට හිමිවේ.^{xii}

අපරාධ සම්බන්ධයෙන් පවත්වනු ලබන අධිකරණ ක්‍රියාමාර්ග දීර්ඝ වීම, යුක්තිය පසිඳලීමේ ක්‍රියාමාර්ගවල දුර්වලතා සහ ප්‍රමාදයන් වැනි හේතු නිසා අපරාධකරුවන්ට නිදොස් පුද්ගලයින් සේ දේශපාලන කටයුතු වල නියැලීමට ඉඩ සැලසේ. ඇතැම් අපරාධකරුවන් බන්ධනාගාරවල සිට මහජන නියෝජිතයන් ලෙස තේරී පත්වූ අවස්ථා ඇත. ඇතැම්හු අපේක්ෂිත ඇප (anticipatory bail) මත සිටීමින්, අන් අඩංගුවට ගැනීමෙන් වැළකී මැතිවරණ තරඟ කොට ජය ලබති.^{xiii}

2011 මැයි මස ඉන්දියාවේ ප්‍රාන්ත පහක පැවති මැතිවරණවලට තරඟ කළ සෑම අපේක්ෂකයින් හතර දෙනෙකුගෙන් එක් කෙනෙක් සම්බන්ධයෙන්ම විවිධ අපරාධ චෝදනා තිබුණි. ප්‍රධාන මැතිවරණ කොමසාරිස් එන්.වයි.කුරේෂි (Quraishi) මේ පිළිබඳව අදහස් දක්වමින් විමසා සිටියේ ‘නීතිය කඩන්නවුන්ට නීති සෑදිය හැකිද?’ යනුවෙනි.^{xiv}

ජනතාව බුද්ධිමත් ලෙස මැතිවරණ වලදී ඡන්දය පාවිච්චි කිරීම මෙම තත්ත්වය වෙනස් කිරීම සම්බන්ධයෙන් බෙහෙවින් වැදගත්වේ. විවිධ පටු වාසි හා පෞද්ගලික ලාභ ප්‍රයෝජන තකා අපරාධකරුවන් ඇතුළු නුසුදුසු පුද්ගලයින් බලයට පත්කිරීමෙන් ජනතාව සමාජයට අනර්ථයක් සිදු කරති. එයට අමතරව, දේශපාලන පක්ෂ අපේක්ෂකයින් තේරීමේ දී පුළුල් ලෙස තීරණ ගැනීම, සිවිල් සමාජය සක්‍රීය කිරීම, පොලිසිය, අධිකරණය වැනි ආයතන කාර්යක්ෂම වීම, ප්‍රබල ජනමාධ්‍යයක් පැවතීම, දේශපාලන සංස්කෘතිය උසස් මට්ටමක පැවතීම යනා දී

^{xi} Prakash, A' Suriya'(1995), *What Ails Indian Parliament? An Exhaustive Diagnosis*, New Delhi, Horper Collins Publishers.
^{xii} Times of India(Oct.03.2002), *How to get criminals out of Politics*: Times of India
^{xiii} The Tribune, (Sept.24.2005), *Criminals in Politics : Keep them out of Public life* : Verghese B.G, The Tribune
^{xiv} Hindustan Times, (May 13,2011), *Bar criminals from Politics , CEC Quraishi tells Government ; Chauhan Chetan*, Hindustan Times.

සාධක මේ සඳහා දැඩි ලෙස බලපායි.

නීති සම්පාදනය පාර්ලිමේන්තුවේ මූලික කර්තව්‍යයකි. එහෙත් පුද්ගලයින්ට හා ආයතන වලට බලපාන අයුරින් සමාජ අභිවෘද්ධියට ඉවහල්වන පරිදි නීති සැකසුම සැබවින්ම විධායකයේ කාර්යභාරයකි. විශේෂඥ දැනුමකින් යුතු තාක්ෂණික කුසලතාවයන් සහිත නීති කෙටුම්පත් කරන්නන් විසින් පනත් කෙටුම්පත් සකස් කොට පාර්ලිමේන්තුවට ඉදිරිපත් කරනු ලැබේ.

පාර්ලිමේන්තුවට ඉදිරිපත් කිරීමට පෙර මහජන මන්ත්‍රීවරුන්ට නීති සම්පාදන කාර්යයෙහිලා පැවරෙන කාර්යභාරය අල්පය. ව්‍යවස්ථාදායකය නීති කෙටුම්පත් කිරීමේ කාර්යයට හවුල් නොවිය යුතු බවත්, එය හුදෙක් විධායකයේ කාර්යයක් බවත් කියනු ලැබේ.

අනෙක් අතට මහජන නියෝජිතයන් ලෙස රාජ්‍ය ප්‍රතිපත්ති සකස් කිරීමේ දීත්, නීති සම්පාදනයේ දීත් වඩාත් සක්‍රීය කාර්යභාරයක් පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීන් අතින් ඉටුවිය යුතු බවට ද මතයක් ඇත. ව්‍යවස්ථාදායකය හමුවට ඉදිරිපත් කරනු ලබන පනත් කෙටුම්පත් සම්මත කිරීමට වඩා පුළුල් කාර්යභාරයක් නූතන මන්ත්‍රීවරයාට පැවරීම ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය සම්බන්ධයෙන් සාධනීය පියවරක් වනු ඇත.

සාමාන්‍ය මන්ත්‍රීවරයා විශේෂඥයෙක් හෝ නීති විශාරදයෙක් නොවේ. එහෙත් ජනතාව නියෝජනය කරන්නන් ලෙස ජනතාවගේ අවශ්‍යතාවන් පිළිබඳ මනා අවබෝධයක් ඔහු සතුය. නීති කෙටුම්පත් සකස් කිරීමට පෙර ප්‍රතිපත්ති සැලසුම් කරන අවස්ථාවේ අදාළ අමාත්‍යවරයා, නිලධාරීන්, විශේෂඥයින් , නීති කෙටුම්පත් කරන්නෙක් හා මහජන මන්ත්‍රීවරුන් රැස් වී ගැඹුරින් සාකච්ඡා කිරීම ඵලදායකය. පනවනු ලබන නීති අනාගතයට බලපාන බැවින් සියලු අංශයන් ගැඹුරින් විශ්ලේෂණය කොට ප්‍රතිවිපාක පිළිබඳ අවධානය යොමුකළ යුතුවේ.

පාර්ලිමේන්තුව හමුවට ගෙන එනු ලබන පනත් කෙටුම්පත් අධීක්ෂණය කිරීම හා සියුම්ව පිරික්සීම මන්ත්‍රීවරුන්ගෙන් අපේක්ෂා

කෙරේ. හිතකර ව්‍යවස්ථා සම්පාදනය ඇති කරලීමට එය අත්‍යවශ්‍ය වේ. එහෙත් ප්‍රායෝගිකව මෙම කර්තව්‍යය ඵලසින්නම සිදුනොවේ. මන්ත්‍රීවරුන්ගේ අවබෝධය හා උනන්දුව අල්ප වීම එයට ප්‍රධාන හේතුවයි. මහා බ්‍රිතාන්‍යයේ ඩොනමෝර් -ස්කොට් කමිටුව (Donoughmore- Scott Committee) විසින් මෙම දුර්වලතා පිළිබඳව අවධානය යොමු කරන ලදී. මෙම ගැටළුවට පිළියම් ලෙස මන්ත්‍රී මණ්ඩල දෙකේම කමිටු දෙකක් පිහිටුවා එම වගකීම ඒ වෙත පැවරිය යුතු බවට නිර්දේශ කරන ලදී. දෙවන ලෝක යුධ සමයේ පසු පෙළ මන්ත්‍රීවරුන් විසින් එම නිර්දේශ ක්‍රියාත්මක කිරීමට උත්සාහ දරන ලදී. මුලදී රජය මෙය ක්‍රියාත්මක කිරීමට මැළි වූ නමුදු, 1973 දී මන්ත්‍රී මණ්ඩල ද්විත්වයේ මන්ත්‍රීවරුන් හත් දෙනා බැහින් සහභාගීවන කමිටුවකින් පනත් කෙටුම්පත් අධීක්ෂණය හා සියුම්ව පිරික්සීම ඇරඹිණි. මහජන මන්ත්‍රී මණ්ඩලයේ සාමාජිකයෙක් එහි සභාපති ලෙස පත්වේ. මෙම ඒකාබද්ධ කමිටු විසින් පනත් කෙටුම්පතේ පරමාර්ථ, භාෂාවේ නිරවුල් බව , තාක්ෂණික කරුණු යනාදී සියල්ල ගැඹුරින් විමසා බලනු ලැබේ. එබැවින් බොහෝ දුබලතා මහ හරවා ගැනීමේ අවස්ථාව උදාවේ^{xv}. මෙබඳු යාන්ත්‍රණයක් පැවතීම පාර්ලිමේන්තු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ශක්තිමත් කිරීමට ඉවහල්වේ. ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුවේ පනත් කෙටුම්පත් ගැඹුරින් සලකා බැලීම සඳහා ස්ථාවර කාරක සභා (Standing Committees) පැවතිය ද ඒවාට රජයේ පනත් කෙටුම්පත් යොමු කෙරෙනුයේ කලාතුරකිනි.

මහජන මන්ත්‍රීවරුන් නීති සම්පාදනයේ දී විධායකයේ රබර් මුද්‍රාවක් ලෙස ක්‍රියාකරන බවට විවේචනයක් තිබේ. පක්ෂ සංවිධායක (Party Whip) විසින් දෙනු ලබන උපදෙස් මත ක්‍රියා කිරීමට ඔවුන්ට සිදුවේ. එබැවින් පනත් කෙටුම්පත් නිසි විශ්ලේෂණයට භාජනය කිරීමේ අවස්ථාව අහිමි වේ.

කෙසේ නමුදු, ඇතැම් අවස්ථාවල මන්ත්‍රීවරු ස්වාධීනව ක්‍රියා කිරීමට පෙළඹෙති. නිදසුනක් වශයෙන් 1972 යුරෝපා ප්‍රජාවන් පිළිබඳ පනත (European Communities Act) එංගලන්ත පාර්ලිමේන්තුව හමුවට ගෙන එන ලද අවස්ථාව ගත හැක. එවකට බලයේ සිටි අග්‍රාමාත්‍ය එඩ්වඩ් හීන් (Edward Heath) ගේ

^{xv} Miers R. David and Page c. Alan (1982), *Legislation*, Sweet and Maxwell, London

කොන්සර්වේටිව් ආණ්ඩුව විසින් මහා බ්‍රිතාන්‍යය යුරෝපා ප්‍රජාවන්ට සම්බන්ධ කිරීම සඳහා මෙම පනත ගෙන එන ලදී. ('යුරෝපා ප්‍රජාවන්' පසු කලෙක 'යුරෝපා සංගමය' ලෙස නැවත නම් කරන ලදී.) 1971 ඔක්තෝබර් මස මෙම පනත පිළිබඳ විවාදය දින හයක් මුළුල්ලේ පැවැත්වුණි. කම්කරු පක්ෂයේ ස්ථාවරය වූයේ මහා බ්‍රිතාන්‍යය යුරෝපා ප්‍රජාවන්ට සම්බන්ධ වීමෙන් එරට පාර්ලිමේන්තුවේ ස්වෛරීභාවයට බාධා පැමිණෙන බැවින් මෙම පනතට විරුද්ධ විය යුතු බවය. වසර 700 ක් පුරා බ්‍රිතාන්‍ය පාර්ලිමේන්තුව සතුව පැවති ව්‍යවස්ථාදායක බලතල හා රාජ්‍ය මුදල් පිළිබඳ බලතල මේ පනත තුළින් බාදනය වනු ඇතැයි කම්කරු පක්ෂය එම විවාදයේදී ප්‍රකාශ කළේය.

කොන්සර්වේටිව් රජය එම මතය ප්‍රතික්ෂේප කරමින් යුරෝපා ප්‍රජාවන්හි ප්‍රතිපත්ති සම්පාදනයේ දී ක්‍රියාකාරී වැඩ කොටසක් කිරීමට මහා බ්‍රිතාන්‍යයට අවකාශ සැලසෙන බවත් පාර්ලිමේන්තුවේ බලය එලෙසම පවතින බවත් පැවැසීය. විවාදය අවසානයේ ඡන්ද විමසීමේ දී පනත් කෙටුම්පතට පක්ෂව ඡන්ද 365 ක්ද විරුද්ධ ඡන්ද 244 ක් ද ලැබිණි. මෙහි දී දැකිය හැකි විශේෂත්වය වූයේ කම්කරු පක්ෂයේ මන්ත්‍රීවරුන් 69 දෙනෙක් පනත් කෙටුම්පතට පක්ෂවද පාලක කොන්සර්වේටිව් පක්ෂයේ මන්ත්‍රීවරුන් 39 දෙනෙක් විරුද්ධව ද ඡන්දය භාවිතා කිරීමයි^{xvi}. කෙසේනමුදු, බහුලව දැකිය හැක්කේ පාර්ලිමේන්තුවේ උත්තරීතරභාවයට වඩා පාලක පක්ෂයේ ආධිපත්‍ය ඉස්මතු වීමයි.

අනාගතය උදෙසා නීති සම්පාදනය

පාර්ලිමේන්තුව තම නීති සම්පාදන කර්තව්‍යයේ දී අනාගත සංවර්ධන ඉලක්කයන් සපුරා ගැනීම කෙරේ අවධානය යොමු කිරීම අතිශයින් වැදගත්ය. දුරදර්ශී ප්‍රතිපත්ති සකස් කිරීමේ දී පාර්ලිමේන්තුවේ දායකත්වය දැනට වඩා පුළුල් විය යුතුය. හුදෙක් නිලධාරී තනතුරුයට එය පැවරීම යෝග්‍ය නොවේ. 2001 දී ඊශ්‍රායල් පාර්ලිමේන්තුව හෙවත් Knesset විසින් “අනාගත පරපුර සඳහා වන කොමිසම” (Committee for Future

Generations) පත්කරන ලදී. අධ්‍යාපනය, සෞඛ්‍ය, පරිසරය, තාක්ෂණය, නීතිය, ප්‍රජා විද්‍යාව යනාදිය සම්බන්ධයෙන් පනත් කෙටුම්පත් සකස් කිරීමේ දී මෙම කොමිසම විසින් ගැඹුරු අධ්‍යයනයක් කිරීමෙන් අනතුරුව නිර්දේශ ඉදිරිපත් කරනු ලැබේ. ඕන්ලන්ත පාර්ලිමේන්තුවේ දී 1992 දී “අනාගතය පිළිබඳ කමිටුවක්”(Committee for Future)පිහිටුවන ලදී. සියලු පක්ෂ අගමැතිවරයාගේ කාර්යාලය හා එක්ව අනාගතයට බලපාන නීති සම්පාදනය කිරීමේ කාර්යයට හවුල් වීම මෙම කමිටුවේ කාර්යභාරයයි^{xvii}.

පාර්ලිමේන්තුව හා සිවිල් සමාජය අතර සබඳතාව

පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරුන් ව්‍යවස්ථා සම්පාදනයේ දී සිවිල් සමාජයේ අදහස් සැලකිල්ලට ගැනීම යහපත් ලක්ෂණයකි. එහෙත් දැනට ඉන්දියාවේ හට ගනිමින් තිබෙන සිදුවීම් මාලාව ඇසුරින් ගැටළුවක් මතුවේ. දූෂණය පිටු දැකීමේ අරමුණෙන් ‘ලොක් පාල් පනත්’ නමින් පනත් කෙටුම් පතක් සකස් කිරීම අන්තා හසාරේ (Anna Hazare) නම් සමාජ ක්‍රියාකාරිකයා ප්‍රධාන සිවිල් සමාජයේ ක්‍රියාකාරිකයන් පිරිසක් විසින් අරඹනු ලැබ ඇත. ඒ සඳහා රජය එකඟ කරවා ගැනීම සඳහා හසාරේ විසින් උපවාසයක් අරඹන ලදී. දැවැන්ත ජනතා සභායක් ද ඔහුට ලැබුණි. මේ අතර, බබා රාම්දේව් නම් හින්දු ආගමික නායකයා ද දූෂණය පිටු දැකීම, රටින් වංචනික ලෙස පිට කරන ලද ධනය ආපසු ගෙන්වා ගැනීම යනාදී කරුණු වලට රජය එකඟ කරවා ගැනීමට උපවාසයක් ඇරඹීය. මෙහි දී මතුවන ප්‍රශ්නය නම්, මහජන ඡන්දයෙන් තේරී පත්නොවූ පුද්ගලයින්ට හා කණ්ඩායම් වලට නීති සෑදීමේ කාර්යභාරය පැවැරීම කොතරම් දුරට ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයට එකඟ ද යන්නය. අරමුණු කෙතරම් උතුම් වුවද පාර්ලිමේන්තුවෙන් බැහැර පිරිස් ව්‍යවස්ථා සම්පාදනයට සෘජුවම සම්බන්ධ වීම පාර්ලිමේන්තු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය කෙරේ අහිතකර ලෙස බල පෑ හැක. අනෙක් අතට පාර්ලිමේන්තුව තුළින් අපේක්ෂිත සේවාවන් ඉටු නොවේය යන අදහස ඉස්මතු වුවහොත්

^{xvi} Drewry Gavin and Buton Ivor. (1981) , *Legislation and Public Policy : Public Bills in the 1970-74 Parliament*, Macmillan, London.
^{xvii} www.theolutions.com/node/821, Accessed on 05..06.2011

එවැනි ක්‍රියාමාර්ග ගැනීමට ජනතාව පෙළඹෙන බවද පැහැදිලිව පෙනීයයි.

රාජ්‍ය මුදල් පාලනය

පාර්ලිමේන්තුවට පැවරී ඇති අතිශයින් වැදගත් බලයක් නම් රාජ්‍ය මුදල් පාලනයයි. වාර්ෂික අයවැය ලේඛනය සම්මත කිරීම, කමිටු මගින් රාජ්‍ය මුදල් සුපරීක්ෂණය කිරීම වැනි කාර්යයන් එයට පැවරී ඇත. එහෙත් සැබැවින්ම පාර්ලිමේන්තුවේ රාජ්‍ය මුදල් පාලනය දුර්වල අවස්ථා ද දැකිය හැක. උදාහරණයක් ලෙස ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුවේ බොහෝවිට දැකිය හැක්කේ සැබෑ වියදම අයවැය ඇස්තමේන්තු ඉක්මවා යන ආකාරයයි. අයවැයෙන් බැහැර පරිපූරක ඇස්තමේන්තු නිතර ඉදිරිපත් කරනු ලැබේ. 2000 වසර තුළ පරිපූරක ඇස්තමේන්තු වල වටිනාකම ඇ.ඩො. මිලියන 457 ක් විය. මහාචාර්ය විශ්වා වර්ණපාල සඳහන් කරන පරිදි ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ 149 (1) යටතේ රාජ්‍ය ආදායම් හා වියදම් ඒකාබද්ධ අරමුදල භාරයේ තිබිය යුතු නමුදු, ජනාධිපති අරමුදල, ලොතරැයි අරමුදල, ගම් උදාව අරමුදල යන ඒවා පාර්ලිමේන්තුවේ රාජ්‍ය ගිණුම් කාරක සභාව යටතට නොඒම දුර්වලතාවක^{xviii}.

බාධක ඉවත් කිරීම හා මහජන විශ්වාසය දිනා ගැනීම

පාර්ලිමේන්තු ක්‍රමයේ උපරිම ප්‍රයෝජන ලැබ ගැනීමට නම් දැනට පවත්වනා බාධක ඉවත් කළ යුතුව ඇත. නීති සම්පාදකයින්ගේ කාර්යක්ෂමතාව ඉහල නැංවීම, රාජ්‍ය ප්‍රතිපත්ති සැකසීමේ දී වඩාත් වැදගත්

කාර්යභාරයක් ඉටු කිරීම, සාම්ප්‍රදායික ක්‍රියාකාරිත්වයෙන් ඔබ්බට ගොස් අනාගතය සඳහා නීති සකස් කිරීම, පාර්ලිමේන්තු පර්යේෂකයන්ගේ සහ විශේෂඥයින්ගේ සහාය නිරතුරුව ලබා ගැනීම, සෙසු පාර්ලිමේන්තු සමඟ සම්බන්ධතා පවත්වාගෙන යමින් තොරතුරු හුවමාරු කර ගැනීම, අවශ්‍ය තැන්වල ව්‍යුහාත්මක වෙනස්කම් කිරීම යනාදිය මේ සම්බන්ධයෙන් අතිශයින් වැදගත් වනු ඇත.

පාර්ලිමේන්තු ක්‍රමය කෙරේ ජනතාව තුළ ඇති විශ්වාසය කඩ නොවන ආකාරයෙන් ක්‍රියා කිරීම බෙහෙවින් වැදගත්ය. හුදු කථා සාප්පුවක් බවට පත් නොවී, ජනතාවගේ සිවිල් නිදහස, මානව අයිතින් හා සමාජ සාධාරණත්වය නිරතුරුව රැක ගැනීමට කැප වන සැබෑ මහජන නියෝජන ආයතනයක් ලෙස එය පැවැතිය යුතුය. එමෙන්ම තම රටේ ආර්ථික සංවර්ධන ඉලක්කයන් සපුරා ගැනීමට ඉවහල් වන නෛතික රාමු සැකසීම කෙරේ ජාතික පාර්ලිමේන්තුවේ මූලික අවධානය යොමු විය යුතුය. පාර්ලිමේන්තු ක්‍රමය අසාර්ථක වුවහොත් අරාජිකත්වය (Anarchism) හෝ ඒකාධිපතිවාදය (Dictatorship) හිස එසවීමට ඉඩ ඇත.

නිස් වසරක් මුළුල්ලේ පැවති බෙදුම්වාදී ත්‍රස්තවාදය පරාජය කරනු ලැබීමෙන් පසු උදා වූ සාමකාමී පරිසරය තුළ සංවර්ධන ඉලක්කයන් ළඟාකර ගැනීම ශ්‍රී ලංකාවේ මූලික අරමුණ වී ඇත. සැබෑ මහජන නියෝජිත ආයතනයක් ලෙස මේ සම්බන්ධයෙන් සුවිශේෂී කාර්යභාරයක් පාර්ලිමේන්තුවට පැවරී ඇත.

^{xviii} Rahaman, Triabur, (2009), *Parliamentary Control and Government Accountability in South Asia- A Comparative Analysis of Bangladesh, India and Sri Lanka*, Rotledge Publishers, Oxon and New York.

Reformist Perspective on Constitutional Change

*One autumn day when Basho and one of his ten
disciples, Kikaku, were going through a rice field,
Kikaku composed haiku on a red dragonfly that
caught his fancy. And he showed the following haiku
to Basho.*

*Take a pair of wings
From a dragonfly, you would
Make a pepper pod.*

Prof. Sumanasiri Liyanage

*He has BA (Ceylon) and M.Phil (Colombo).
At present he teaches Political Economy at
the University of Peradeniya.*

*"No" said Basho, "that is not haiku. You kill the
dragonfly. If you want to compose a haiku and give
life to it, you must say":
Add a pair of wings
To a pepper pod, you would
Make a dragonfly.*

-Kenneth Yasuda, *The Japanese Haiku*¹

Since the late 1980s, there has been a general consensus that the Second Republican Constitution that was enacted in 1978 and the state structure set up by it should be replaced by a new constitution based on a new set of principles. It has also been emphasized that a legal foundation for a new state structure that is radically different from the state structure existed since 1948 should be laid. Prior to the Parliamentary and Presidential elections of 1994, discussions on this subject in different fora took place and new constitutional principles were delineated. There was an initiative by civil society

¹ Quoted in John Paul Lederach, *The Moral Imagination: The Art and Soul of Building Peace* (New York: Oxford University Press, 2005), p. 65.

² I refer here to the constitutional draft prepared for Movement for Inter Racial Justice and Equality (MIRJE) by Bertram Bastianpillai, N Selvakumaran and RohanEdrisinghe.

organizations that even went beyond the defining of basic constitutional principles and came up with an alternative constitutional draft². At least two areas of the Second Republican Constitution (SRC) that need significant and far reaching changes were specified immediately after its enactment in 1978. These two areas were (1) the excessive powers of the executive president and the downgrading of the Parliament, and (2) the electoral system based on proportional representation that made representative and represented distant from each other. Subsequently, the constitutional discourse also raised the issue that a highly centralized state structure that emanated from the First and Second Republican Constitutions should be transformed in order to meet the basic needs and the demands for power-sharing of the numerically small nations and other ethnic groups³. In other words, a need of restructuring the post-colonial state was felt in resolving the Tamil national struggle and the resultant armed conflict between the Sri Lankan state and the Tamil militants. Hence, the nexus between state restructuring and the establishment of peace, democracy, justice and human rights were

recognized. The unresolved national question and the violation of human rights in the South in the late 1980s contributed immensely to the emergence of this general consensus⁴. The election manifestos of the two principal candidates at the presidential election in 1994, Gamini Disanayaka of the United National Party (UNP) and Chandrika Bandaranaike Kumaratunga of the Peoples' Alliance (PA) mentioned explicitly that if elected as the President of Sri Lanka, they would introduce a system of devolution of power as a means of resolving the national question and changes to the executive presidential system. Hence, in the early 1990s, the environment for constitutional changes of democratic nature appeared to be favourable and encouraging. However, the situation changed significantly and the favourable environment began to fade away due to multiple reasons. The unwillingness of Chandrika Bandaranaike Kumaratunga to relinquish her powers as the executive president, the change of the UNP leadership⁵ as the result of untimely death of its presidential candidate, Gamini Disanayake, the withdrawal of the Liberation Tigers of Tamil Eelam

³ Sri Lanka is a pluri-national society in which many nations and ethnic groups live. Sinhalese, Tamils, Muslims and Malayahi Tamils have already identified themselves as nations.

⁴ In my opinion, the breakdown of this consensus actually happened after the 1994 Presidential Election. Although the JanataVimukthiPeramuna stressed the abolition of the executive presidency as the most important constitutional change, it did not openly oppose the idea of power devolution in the election manifesto of the Peoples' Alliance. Anti-devolution lobby was a late development.

⁵ Ranil Wickramasinghe who sided with Prime Minister R Premadasa against Indo-Sri Lanka Accord became the new leader of the UNP.

(LTTE) from the peace process, PA government's continuous attempts in weakening of the provincial council system and the split and weakening of the social movement that emerged in the mid and late 1980s may be specified as main reasons. In spite of this situational shift, one may note a development that had positive implication with mixed outcomes, namely, the continuation of the constitutional debate in the form of drafting a new constitution. Although the drafting process contributed in defining basic constitutional principles, it had led to polarization of opinions on constitutional change, particularly on the issue of power-sharing.

In the last 10 years or so, the pendulum has swung in favour of the anti-power-sharing opinion and this positional shift was reflected in the results of the presidential election held in November 2005⁶. As far as constitutional changes are concerned, the negotiable space⁷ appears to be shrunk in the last three years. Nevertheless, as Edrisinha notes, "Constitutional reform is ..destined to remain at the forefront of Sri Lankan

politics for several years to come."⁸ The focus of this chapter is not particularly on the substantive issues with regard to constitutional reforms but on the problems that the constitutional change process has encountered so far and would encounter in the coming years. It envisions that a radical change through constitutional or extra-constitutional means will be highly unlikely in the given constellation of social forces so that it proposes that the proponents of constitutional change favouring inter alia power-sharing adopt an alternative perspective that I call, in the absence of a better phrase, a reformist perspective.

The chapter follows the following format. In Section 1, a brief sketch is given in what sense the two notions, namely, constitutional revolutionism and constitutional reformism, are used in the chapter. Why constitutional revolutionism would be unlikely in the current conjuncture is discussed in Section 2. Section 3 will focus on the question how incremental reforms could bring about changes satisfying to a

⁶ Two candidates of the main political formations submitted two different perspectives on constitutional change. While the UNP was in favor of some kind of federal structure, the United Peoples' Freedom Front and its candidate was firm that unitary character of the constitution will be preserved.

⁷ The notion of negotiable space is discussed in relation to constitutional options in Sumanasiri Liyanage, "Negotiating with Non-negotiable" in Alok Bansal, M Mayilvaganan and Sukanya Podder (eds) *Sri Lanka Search for Peace*, (New Delhi: IDSA, 2007) pp. 39- 47; also see, Sumanasiri Liyanage, *One Step at a Time: Reflections on the Peace Process in Sri Lanka*, (Colombo: South Asia Peace Institute, 2008).

⁸ Rohan Edrisinha. "Sri Lanka: Constitution without Constitutionalism, A Tale of Three and a half Constitutions" in Rohan Edrisinha and Asanga Welikala (eds) *Essays on Federalism in Sri Lanka* (Colombo: Centre for Policy Alternatives. 2008) p. 8.

reasonable degree the needs of peaceful, just and plural-democratic and humane society in Sri Lanka. The limits of such a reformist perspective would be outlined in the concluding section.

1. *Constitutional Revolutionism vs Constitutionalism Reformism*

Both the constitutional revolutionism and constitutional reformism have substantive and procedural dimensions. Substantive constitutional revolutionism seeks a clear and instantaneous break from the existing constitutional framework. Constitution is oftentimes defined as a 'power map' as it specifies how and where different social actors and agents are located in the legal-political landscape. The extent of power these actors can

exercise is also outlined in the constitution. Constitutional revolution means transformation of the existing power map and its guiding principles radically. Two variants of it, namely, exclusive nationalist and inclusive or pluralist democratic, may be specified in the Sri Lankan constitutional discourse. First, exclusive nationalist variant of constitutional revolutionism advocated by the LTTE and the Tamil National Alliance (TNA)⁹ proposes as its maximum demand that Sri Lanka should be partitioned into two separate states, Sri Lanka and Tamil Eelam and as its minimum demand that Sri Lanka should be made a confederal entity in which national units hold superordinate status over the confederal unit. This minimum position is invariably portrayed as a transitional measure in the direction of achieving the separate state

Figure 1
Constitutional Revolutionism: Two Variants

Variant	Substantive	Procedural
1. Exclusive Tamil Nationalist	Maximum: a separate Tamil state with traditional Tamil homeland as its territorial space. Minimum: Confederal state with subordinate apex body.	1. Armed struggle; 2. Through negotiation
2. Pluralist Democratic	1. Federal structure with co-ordinate two tiers; 2. In-built strong checks and balances on legislative and executive branches of the state; 3. A second chamber 4. Strong fundamental rights provisions.	1. Repealing the SRC following the amendment procedure laid out in the SRC; 2. Through an elected constitution assembly; 3. Through a negotiated settlement followed by formal legal procedures.

⁹ One may question this contention that TNA stands for a separate state or minimally for a confederal solution. However, the stand it took in the last Parliamentary Election held in April 2005 did not differ significantly from the position of the LTTE.

¹⁰ This position was explicitly argued by M. Sornarajah, "Tamil Eelam: Right to Self-Determination", Text of speech to the International Tamil Foundation, London, June 25, 2000. www.tamilcanadian.com

¹¹ One may even argue that the LTTE has a strategy that proceeds through incremental reforms although it has not put so much emphasis on this strategy. The procedure reads like this: ISGA à Confederal structure à Tamil Eelam .

solution¹⁰. Although the LTTE does not rule out completely that an achievement of separate state solution through negotiation is not possible¹¹, it appears to be placed principal emphasis on armed struggle as its procedural mean. When armed struggle by a single military-politico organization is deployed as the means to power, as history demonstrates, the regime that would come out of the military victory would oftentimes end up being an authoritarian with no or less respect to pluralist democracy.

Pluralist democratic variant of constitutional revolutionism is advocated by civil society activists who are influenced primarily by liberal constitutionalism. It proposes that the constitutional process that began with the first autochthonous constitution and continued with the second one be inversed. Hence, they suggest inter alia a secular federal structure with in-built checks and balances on the powers of the legislature and executive branch of the state¹². In spite of the fact that this view lies within the negotiable range, I call this view revolutionary for two reasons. First, a constitution based on these principles would be qualitatively different from the existing constitution as these principles propose in explicit terms to set up a secular state with supremacy of constitution that accepts the pluri-national character of Sri Lanka.

Secondly, the mechanisms that are proposed in achieving constitutional changes are in the given context revolutionary. Three mechanisms can be identified in their writings.

1. Following the constitutional amendment procedure as specified in Chapter XII of the SRC : According to this chapter, constitution can be repealed only and only if such a bill is passed by two-thirds votes in the Parliament and a referendum.
2. A new constitution passed by an elected constitution assembly: Some writers suggest a newly elected Parliament may be converted into a constitution assembly immediately after the election following the example of 1972.
3. Constitution agreed upon by two contending parties at the negotiation table: While first two mechanisms are clear the third proposal suffers from ambiguity. It suggests that new constitution should be agreed upon at the peace talks between the Government of Sri Lanka and the Liberation Tigers of Tamil Eelam. It has been implied that such agreement may be legalized by changing the constitution using either first or second mechanisms.

⁹ For basic constitutional principles applicable to the Sri Lanka situation, see: Rohan Edirisinha, "Meeting Tamil Aspirations within a United Lanka: Constitutional Options" in Edrisingha and Welikala (eds), *Essays on Federalism*, pp. 140- 141; and Jayampathy Wickramaratne, "Power-Sharing: The Only Way Out" in Bansal, Mayilvaganan and Podder (eds), *Sri Lanka* ..pp. 195- 204.

Figure 2
Constitutional Reformism: Three Variants

Variant	Substantive	Procedural
Exclusive Sinhala Nationalist	Centralized Unitary state doing away with the existing power-sharing arrangement.	Manipulating with the loopholes in the existing laws; Weakening the 13 th Amendment through administrative means; Requesting for reinterpretations by the Supreme Court; Using public perceptions.
Non-secessionist Tamil Nationalist	Federal or quasi-federal structure with two-tiers of government;	Strengthening the 13 th Amendment; Eliminating the concurrent list;
Pluralist Democratic	<ol style="list-style-type: none"> 1. Federal structure with co-ordinate two tiers; 2. In-built strong checks and balances on legislative and executive branches of the state; 3. A second chamber 4. Strong fundamental rights provisions. 	Strengthening the 13 th and 17 th Amendments; Empowering PCs; Using existing legal mechanisms; Changing public perceptions; Developing de facto arrangement first and making them de jure later

By constitutional reformism, I mean changes that are gradually and incrementally introduced instead of clear and instantaneous break from the existing constitution. In Sri Lankan constitutional discourse, I specify three main variants of constitutional reformism, namely, exclusive Sinhala nationalist, non-secessionist Tamil nationalist and inclusive or pluralist democratic. Sinhala chauvinists are the main advocates of the exclusive nationalist variant and they propose not only maintaining the unitary character of the Sri Lankan state but also doing away with existing power-sharing arrangements. I call their project reformist owing to the fact that they do not see that any radical

measure should be taken in achieving this. Rather, they focus on changing perceptions of the Sinhala masses and to use the existing loopholes in the constitution for the benefit of their project. All the governments after 1987 have adopted the same procedure in weakening the operation of the 13th Amendment. Supreme Court in many instances interpreted constitutional provisions in favour of exclusive nationalist project¹³. Moreover, the exclusive nationalist variant opposes alternative mechanisms suggested for constitutional changes that go beyond the existing amendment procedures laid out in SRC¹⁴. Non-secessionist Tamil nationalists prefer to begin with the full implementation of the 13th

¹³ One of the clear cases for this is the decisions of the Supreme Court on the subject of Agrarian Services. See Jayampathy Wickramaratne, "National Policy and Dual Responsibility: Two critical Issues on Devolution under the Thirteenth Amendment to the Constitution" unpublished seminar paper, 2008

¹⁴ H L de Silva, *Sri Lanka: A Nation in Conflict: Threats to Sovereignty, Territorial Integrity, Democratic Governance and Peace*, (Boralesgamuwa: Visidunu Publications, 2008), Chapter 2.

Amendment to the SRC. More positive changes may be introduced later when the situation becomes favourable for such reforms.

While the exclusive nationalist variant of constitutional reformism seeks more centralized constitutional structure, pluralist democratic variant of constitutional reformism proposes that Sri Lanka's current state structure needs to be changed to make it more ethnically sensitive. Constitutional substance that has been suggested by it is not significantly different from the proposals of the pluralist democratic variant of constitutional revolutionism. Nonetheless, the procedural mechanism is not a radical change but a series of incremental and gradual reforms starting with existing constitutional provisions favourable for pluralist democratic change.

2. Is Constitutional Revolution Possible?

The aim of this chapter is purely interventionist. So it does not intend to deal with exclusivist nationalist projects, both revolutionist and reformist versions and focuses only on pluralist democratic projects. The chapter presupposes the normative foundation that pluri-national societal structure needs pluri-national polity that reflects and provides with the basis for the satisfaction of multiple demands

and aspirations of different nations and ethnic groups. However, the issue that has to be surmounted by the advocates of pluri-national projects is how such a pluri-national state structure could be set up. As I indicated in Section 1, the practicality of all three methods suggested has been seriously questioned. Let me discuss three options in turn.

(a) Repealing the SRC constitutionally: SRC has explicitly stated what procedure to be adopted in amending or repealing the constitution in Chapter XII of the SRC. Article 82 (2) states: "No bill for the repeal of the Constitution should be placed on the Order Paper of the Parliament unless the Bill contains provisions replacing the Constitution and is described in the long title thereof as being an Act for the repeal and replacement of the Constitution¹⁵." It further states: "A Bill for the .. repeal and replacement of the Constitution shall become law if the number of votes cast in favour thereof amounts to not less than two thirds of the whole number of Members (including those not present) and upon a certificate by the President or the Speaker, as the case may be, being endorsed thereon in accordance with provisions of Article 80 or 79."¹⁶ According to Article 83 of the Constitution, a bill to amend or repeal Articles 1-3, 6- 11, 30 (2) and 62 (2) will become law if it is approved by the people at a referendum after it is passed

¹⁵ *The Constitution of the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka*, Chapter XII, Article 82 (2) online edition.

¹⁶ *Constitution*, Article 82 (5).

¹⁷ *Constitution*, Article 83.

Table 1
Results of Parliamentary Elections

Parties	1994	2000	2001
Peoples Alliance	105	107	77
United National Party	94	89	109
Tamil United Liberation Front	05	05	15
Sri Lanka Muslim Congress	07		05
Other Tamil Parties	12	07	
Janatha Vimukthi Peramuna	01	10	16

Source: W. G. Guneratne and R. S. Karunaratne (eds) *Tenth Parliament of Sri Lanka*, (Colombo: Associated Newspapers Limited, 1996); and D. C. Ranatunga. *The Twelfth Parliament of Sri Lanka*, (Colombo: Sarasavi Publishers, 2002)

by two-thirds votes of the members of Parliament as specified in Article 82 (5)¹⁷. Hence, it appears that an adoption of new power-sharing constitution has to go through two mandatory requirements, namely, (1) adoption by two-thirds of the members of the Parliament, and subsequently (2) by the approval of people at a referendum.

The results of the Parliamentary elections since the enactment of the SRC demonstrate that a single party or an alliance of political parties led by either the UNP or the Sri Lanka Freedom Party can no longer obtain two-third majority in the Parliament (see Table 1). Hence getting necessary 150 votes in the Parliament particularly for a bill on constitutional change in the given ethnically polarized situation is highly unlikely. However, the situation has changed radically in the Parliamentary election in 2010 in which The United Peoples Freedom Alliance was able to obtain more than 150 seats in the Parliament. The past

experience of the behaviour of the UNP and the SLFP on the issue of power-sharing demonstrates that none of the two supports such a bill when the party sits in opposition. This was the case in 1987 and 2000. Can a ruling party or alliance get the support of the small parties to secure necessary 150 votes? Intra-ethnic competition among Sinhala political parties has now become an essential and inherent feature of the current political structure. The past experience once again tells us that except Sri Lanka Muslim Congress (SLMC), National Unity Alliance (NUA), Ceylon Workers Congress and the traditional left parties, Sinhala and Tamil nationalist parties like Janata Vimukthi Peramuna (JVP), Jathika Hela Urumaya (JHU), and Tamil National Alliance (TNA), would not vote with the government party for a bill presented to the Parliament to repeal the constitution. This argument is still valid as the UPFA is a coalition of parties and some of the constituent parties represent extreme Sinhala

nationalist position.

Many non-governmental organizations and international community continuously claim that an agreement between the two main parties would be the only way out to break the current impasse. However, since such an agreement may directly impact on adversely their chance for coming to power, constitutional change through constitutional means under the existing electoral system may happen only in exceptional circumstances. Even such an exceptional situation emerges, the political will may remain as an obstacle.

(b) New constitution through extra-constitutional means: Enactment of a new constitution not following the methods of constitutional change laid out in the existing constitution was done in passing the first republican constitution in 1972 in spite of the fact that the ruling party had clear two-third majority in the Parliament. The election manifesto of the PA in 1994 stated that it would in power follow the same methodology. However, for unknown reasons, this idea was dropped and opted for a Parliamentary Select Committee¹⁸. The adoption of extra-constitutional means in enacting a new constitution was justified on

three main grounds. First, it was argued that the acts and decisions of one Parliament cannot bind any succeeding Parliament. So 82(5) of the SRC is not a restraint for the succeeding Parliament to take decisions contrary to that. Secondly, Kelson's theory of efficacy was presented as an argument for a new legal order. If the new order would become efficacious, then that order can be treated as a valid and legitimate order. Thirdly, it has been argued that an imperative necessity stemming from the prevailing situation that comprehensively challenges the safety and stability of society exists such a necessity would justify radical transformations¹⁹. Constitution assembly option cannot be delegitimized saying that it is not democratic since this option is sought in many societies that came out of the old order. However, it does not mean that this option can be used in any circumstances to whims and fancies of the politicians who are in power. This method can be used if the use of such a method is informed to the people and approved by the people at an election or referendum. Moreover, a consensus through a long discourse that the existing state structure needs a radical change should exist in order to justify the use

¹⁸ Edrisinha and Welikala, *Essays on Federalism...*, p. 41. One may easily come to conclusion that it happened as the newly elected president, Chandrika Bandaranaike Kumaratunga, acting on her own selfish motive did not want to introduce any changes that would lead to the abolition of the executive presidency. This was clearly indicated by the fact that Batty Weerakoon a member of the PA-LSSP was asked to withdraw his private member motion to amend the constitution to abolish the executive presidency.

¹⁹ For this argument see: A J Wilson, "Amending the Constitution" *The Sunday Island* (March 1998); and Laxman Marasinghe, "Ethnicity and Constitutional Reform in Sri Lanka" (1998). For a criticism of these views, see. H L de Silva, *Sri Lanka...*, Chapter 2.

of this method. In other words, people should in agreement that a rejection of the existing legal, constitutional order and its social repercussions is imperative for the well-being of the society.

(c) Constitutional change through an agreement between two main conflicting parties:

This is the most favourite option of the Sri Lankan civil society standing for a constitutional change ensuring a system of power-sharing. In the constitutional discourse, many players in civil society argued that proposal that was not acceptable to the LTTE and that did not emerge from negotiations between the GoSL and the LTTE would doom to failure. Similarly, Sri Lankan non-governmental organizations gave an inflated importance to so-called Oslo Communiqué (OC) arguing that OC proved that this option was the only valid and legitimate option. Moreover, they argued that this correct option failed to materialize as a result of the breakdown of negotiations between the LTTE and GoSL. In Oslo, the GoSL and LTTE agreed to explore federal system as a solution to the Tamil national question. The agreement was recorded in the following words: “[The GoSL and LTTE] agreed to explore a

solution founded on the principle of internal self-determination in areas of historical habitation of the Tamil-speaking peoples, based on a federal structure within a united Sri Lanka.” Two important points to be noted. First, Oslo communiqué is not a signed document. Hence, the agreement was not a binding one and Anton Balasingham in his later writings has discounted its importance²⁰. Secondly, this was not the first time, as some commentators observed²¹, that the LTTE came up with a similar idea. In an interview given to *Deccan Herald*, Anton Balasingham informed that no Sinhala government would agree to the notion of separate state so that the LTTE was ready to discuss lesser options. In my opinion, the only new aspect in the OC is that it inserted the word “Tamil-speaking people in place of the word ‘Tamils’ in Thimpu principles. As Uyangoda²² correctly observed the term ‘federal’ was meant differently by the LTTE and the UNP government. Hence, the possibility of two parties coming to an amicable solution on this substantive issue has invariably posed problems.

My argument here is that an enactment of a new constitution is highly unlikely owing to multiple reasons. Among

²⁰ Anton Balasingham, *War and Peace: Armed Struggle and Peace Efforts of Liberation Tigers*, (London: Fairmax Publishing, 2006).

²¹ Jayadeva Uyangoda and Morina Perera (eds) *Sri Lanka's Peace Process 2002: Critical Perspectives*, (Colombo: SSA, 2003). Referring to Oslo Communiqué, then Prime Minister Ranil Wickramasinghe had described it as ‘a paradigmatic shift’ in Tamil nationalist politics.

²² Jayadeva Uyangoda, “Power Sharing and Autonomy Rights of ‘Minority’ Communities in Sri Lanka”, *Perspective on National Integration* edited by Amal Jayawardena (Colombo: NIPU, 2006)

them, one may note, are the electoral system that makes almost impossible a party getting 150 seats in the Parliament, prevailing political culture that does not allow two main parties to come to an agreement and the nature and the objectives of the LTTE.

3. *Reformist Project of Constitutional Change*

Three major flaws of the SRC enacted in 1978 that have been widely recognized by constitutional analysts are (1) the concentration of power in the hands of executive president with constitutional provision of immunity and no significant checks and balances²³, (2) the absence of mechanisms of power-sharing in order to facilitate an accommodation of needs and aspirations of numerically small nations, and (3) the electoral system that has made representatives and represented distancing from each other. If these three issues are adequately addressed by a constitution, it would in turn address to a great extent other issues of great importance such as human rights and good governance. Although the political elite who exercised political power under the SRC had continuously tried to preserve the three flaws mentioned above, political and social imperatives did not allow

them to maintain that structure without modification. The first pressure for a change came from the secessionist struggle by the Tamil militants. In 1985, the militant groups in association with the Tamil United Liberation Front (TULF) formulated Tamil nationalist demands in the form of four 'cardinal' principles, widely known as Thimpu Principles²⁴. Tamil nationalist discourse since 1985 has shown that almost all the Tamil parties maintain their adherence to these four principles notwithstanding the fact that the way in which the principles have been interpreted and defined by different groups have undergone a significant change. The GoSL also recognized that some kind of power-sharing would be necessary for the containment of Tamil struggle the leadership of which was changed from the hands of the traditional TULF with parliamentary outlook to militants who stood for armed struggle as a method in achieving political liberation of Tamils. Although it was difficult to specify an exact time, the issue of authoritarian tendency in the new constitution was raised even at the time of its enactment. However, this dimension came to forefront of constitutional discourse during the late 1980s when the southern insurrection led by the JVP was ruthlessly suppressed. The disappearances,

²³ See; Edrisinha and Welikala, *Essays on Federalism*, pp. 30- 5.

²⁴ Four Thimpu principles are: (1) Recognition of Tamils of Sri Lanka as a distinct nationality; (2) Recognition of an identified Tamil homeland and the guarantee of its territorial integrity; (3) Based on the above, recognition of the inalienable right of self-determination of the Tamil nation; and (4) Recognition of the right of full citizenship and other fundamental democratic rights of all Tamils who look upon the island as their country.

abductions, extra-judicial killings, multiple illegal activities by subterranean forces supported by the government became common happenings during this period. Civil society actors raised the issue of authoritarian tendencies under the given state structure. This process was facilitated by the split within the ruling party and the emerging signs of new leadership in the SLFP. Hence 1994 Presidential election was portrayed as 'janadipathiharanya' (election to do away with the executive presidency) rather than 'Janadipathiwaranaya' (presidential election). However, soon after the presidential and parliamentary elections in 1994, the abolition of the executive presidency was placed in the back burner by the President herself going against the election manifesto of her own party. Similarly, the flaws of the electoral system were brought into notice and Parliamentary select committee was appointed to look into this matter.

Although the SRC appeared to be strong, unchanging, and not vulnerable to pressures of change, the developments since 1983 have demonstrated that its seemingly legal strength was not sufficient to face the political reality. In order to maintain his/her power, the president was compelled to resort to big cabinets and board of ministers. So many perks have to be granted to party members to make and keep them happy and 'loyal'. J R Jayawardene decided to

hold a referendum in order to prolong the life of the first Parliament under the SRC in order to maintain two-third majority in the Parliament. All powerful presidential powers were inadequate in dealing with Tamil nationalist struggle in spite of the fact that new draconian laws were introduced to curb Tamil insurgency. These developments had made constitutional reforms inevitable. It was in this context, two important constitutional amendments, the 13th Amendment and the 17th Amendment, were enacted in 1987 and 2000 respectively. It is interesting to note that both amendments were introduced and passed when the governments were facing serious political crises. In 1987, the security forces although achieved some military victories were in hurting military stalemate. The government's foreign policy was in crisis and its diplomatic relations with India were at lowest ebb in the post colonial period. A leadership crisis within the ruling political party reached an unimaginable proportion by eliminating opponents within the party. This was the context in which the 13th Amendment was hurriedly introduced to the Parliament and passed. The situation in 2000 was somewhat similar to 1987. The security forces fighting with the LTTE were in hurting stalemate. The majority of the government in the Parliament became uncertain because of the rumours that many were planning to cross-over from the sinking boat. The opposition

parties had unleashed protest campaigns against the way in which the government handled the economy, political rights and the national question. International community had expressed its concern about human rights violations. A continuous flow of foreign assistance was at stake. Hence, Chandrika Bandaranaike was compelled to agree for the curtailment of the presidential powers over appointments of key public officials. The 17th Amendment introducing a new instrument called Constitutional Council was added to the SRC in this context.

The Thirteenth Amendment:

The Thirteenth Amendment to the SRC was introduced on the basis of the Indo-Sri Lanka Accord signed by the President of Sri Lanka, J R Jayawardene and the Indian Prime Minister, Rajiv Gandhi. The basic principles that govern it had been under discussion between the GoSL, Government of India and the TULF since the failure of the Thimpu talks. Having signed the Indo-Sri Lanka Accord, India and Sri Lanka agreed to recognize the following principles:

1. The preservation of the unity, sovereignty and territorial integrity of Sri Lanka;
2. The nurturing of the distinct cultural and linguistic identity of

each ethnic group, within the framework of a multi-ethnic and multi-lingual plural society, where all citizens can live in equality, safety and harmony and prosper and fulfil their aspirations; and

3. Recognition of the Northern and Eastern Provinces as areas of historical habitation of Sri Lankan Tamil-speaking people²⁵.

The principal features of the 13th Amendment that was subsequent to the Indo-Sri Lanka Accord are as follows:

- a. Two-tier systems of government with setting up of elected Provincial Councils with legislative and executive powers in respect of the subjects specified in the Provincial List;
- b. The division of legislative powers into three lists, namely, Provincial List, Reserved List and Concurrent List;
- c. An appointment of provincial governor by the President as the chief executive of the province;
- d. Making Sinhala and Tamil official languages of Sri Lanka and English a link language;
- e. Setting up of provincial high court for each province;
- f. Establishment of Finance Commission to make recommendations

²⁵ Edrisinha and Welikala, *Essays*.p. 78

regarding the allocation of funds to the Provincial Councils;

- g. Establishment of Provincial Police Unit and Provincial Police Commission;
- h. Granting to the provincial councils limited power over state lands making land provincial subject subjected to specified limits

To what extent the 13th Amendment transformed the constitutional structure has been a subject of constant debate. Two views existed among the judges of the Supreme Court to whom it was referred under Article 121 of the SRC. A majority of judges decided that the 13th Amendment would not alter the unitary character of the Sri Lankan state while a minority held the opposite position²⁶. The legal argument was based on the issue whether the amendment goes against Article 76(1) of the SRC and the Provincial Councils can be depicted as co-ordinate institutions. The majority of the panel of judges gave a judgement that the 13th Amendment did not intend to limit the sovereignty of the Parliament and the PCs were subordinate institutions. What are the political implications? Supporting basically the views held by the minority of judges, H L de Silva opined as follows:

It is fairly clear that the Thirteenth Amendment sought to curtail Parliament's legislative power in regard to List One matters by requiring this special procedure. This is seen from the provisions of Article 154G(3) which enables Parliament to make laws upon a Provincial List matter only after such Bill confirms to the special procedure required by this paragraph²⁷.

Hence, the changes that the thirteenth amendment brought about can be portrayed as "federalism in disguise"²⁸. Lakshman Marasinghe thinks that the 13th Amendment is "only a stone throw away from [federalism]"²⁹. The counter argument that focuses more on the limitations of the thirteenth amendment has emphasized the fact that it has not changed the unitary nature of the state structure as the Article 2 of the SRC was not amended. The following quote from Edrisinha summarizes this point of view.

The Thirteenth Amendment to the Constitution failed to introduce substantial and secure devolution of power. It provided for a veneer of devolution while retaining vast powers with the centre. The Amendment, ultimately, failed to

²⁶ For a useful summary of the two opinions, see: H L de Silva, *Sri Lanka A Nation* in..pp. 90- 98.

²⁷ *Sri Lanka A Nation*.. p. 93

²⁸ *Sri Lanka A Nation*.. p. 98

²⁹ LakshmanMarasinghe, "The Thirteenth Amendment", unpublished paper, 2008.

grant complete control over any subject to a Provincial Council....

Under the Thirteenth Amendment and the Provincial Council Act,

- a. The Central Parliament and Provincial Councils were not co-ordinate sovereignties;
- b. There was no clear division of power between the centre and the provinces;
- c. The powers of Provincial Councils could be reduced or abolished by the central government acting unilaterally;
- d. There was no subject over which Provincial Councils can claim to exercise exclusive competence or jurisdiction;
- e. Central government institutions either directly or indirectly exercised considerable control over Provincial Councils³⁰.

It is interesting to note that Edrisinha's criticisms on the 13th Amendment focuses not only on possible legal interpretations but also on what actually happened to this piece of legislation in the post-Accord period. The parties in power without exception since 1987 have taken incremental steps without much resistance in diluting the powers of the Provincial Councils devolved to them by the 13th

Amendment. And the process was facilitated by some of the judgements of the Supreme Court. What does it signify? If the existing configuration of power at all levels is not favourable to power-sharing, multiple pressure groups could use their power to bring this system back to more centralized system. Exclusive nationalists have deployed this reformist strategy with the assistance of bureaucracy, political power elites and judiciary successfully in the last 20 years. This brings me to my argument. Why couldn't pluralist democrats use the same strategy to inverse this process by strengthening prevailing power-sharing mechanisms?

The Seventeenth Amendment:

How to restrain the excessive powers of the executive president in relation to the key appointments was the object of the Seventeenth Amendment to the Constitution. It adds a new chapter, namely Chapter VIII A to the SRC. It proposes to set up the 10 member Constitutional Council (CC) with the powers to recommend the names for the appointment to the following commissions.

1. The Election Commission
2. The Public Service Commission;
3. The Police Commission;
4. The Human Rights Commission of Sri Lanka;

³⁰ Edrisingha and Welikala, Essays ..pp. 39 and 40.

5. The Permanent Commission to investigate Allegations of Bribery or Corruption;
6. The Finance Commission
7. Delimitation Commission.

Similarly, no person should be appointed to positions listed in the Amendment without the recommendation of the CC. These positions include Chief Justice and Judges of the Supreme Court and the President and judges of the Appeal Court, members of the judicial service commission, the Attorney-General, Auditor-General, Inspector General of Police, Ombudsman and the Secretary General of the Parliament.

The Seventeenth Amendment does not reduce executive powers of the President since it does not deal with many issues, but would, if implemented in its spirit, contribute to improve the way in which public institutions operate. It would help in reducing corruption, increasing efficiency and independence of the public service, improving human rights environment and making judiciary more independent. Secondly, it paves the way for a non-partisan decision-making through concurrence and consultation that conspicuously lacks in the Sri Lankan political culture.

Notwithstanding many flaws and weaknesses, one may easily note that these two amendments possess some *potential* to change constitutional

contours of the Sri Lanka state. In this sense, these amendments look like an aberration of the present constitution and the politicians when in power tend to treat these amendments as constraints that have to be overcome. They were amply supported by Sinhala exclusive nationalist and government bureaucrats. In many instances, these attempts were also supported by judiciary. On the other hand, advocates of pluralist democratic position have not made an attempt to utilize fully the potential of the two amendments.

This, in my opinion, stems from two sources. First, the process of reforms is slow and gradual so that it takes so much time to achieve the intended goal. Hence, one can get the feelings that such a process would be uncertain and new developments would impede it. On the one hand the process of reforms is slow, but on the other hand, the burning issues such as the question of national integration, growing incidence of corruption and the continuous human suffering due to war and political stability need immediate attention. Delaying would make marginalized people with unattended grievances more and more desperate, disappointed and demoralized. Since any kind of revolution needs a qualitative change in mass consciousness, so it gives marginalized people a hope. Secondly, as experience has shown, patchy reforms may complicate and confuse the constitutional structure adding to the problem of

constitutional interpretation. So it is quite legitimate to ask for a clean break from the past and a fresh start for future. Thus a new constitution that can be easily differentiated from the existing one would be a more logical, consistent and less complicated solution.

Although not directly related, an important point made by Jacques Derrida would be apt here. According to him, we engage in two simultaneous acts when we grapple with the issue of creating social meaning, namely, differentiating and endlessly deferring³¹. This *concept of difference* may be useful in understanding the constitutional discourse of the pluralist democracy. In Sri Lankan constitutional discourse, the advocates of pluralist democratic position have now developed an almost fully detailed outline of a new constitution that is more consistent with pluri-national social structure and a new vision of human rights and good governance. If constitutional progress is a journey that would be the end point in the sense it would end current imbroglio and provide with the basis for new era. Hence, the new pluralist democratic constitution has been differentiated from the existing constitution that has tendencies towards authoritarianism and is

counter to democratic rights of different social groups. Nonetheless, at the same time, advocates of pluri-democratic constitutional order have to recognize that an achievement of that constitutionally order has been constantly deferred. On the other hand, the advocates of the Sinhala exclusive nationalism have gained many a success through working on existing constitutional loop-holes and using possibilities of different interpretations. My submission here is if the advocates of pluralist democratic constitutional order adopt a strategy of gradual and incremental reforms, it may produce better results. Thirteenth and Seventeenth Amendments notwithstanding their limits provides with options that would facilitate the journey towards a new constitutional order. The following outline referring to way forward from the 13th Amendment was essentially tentative so that it calls for cooperative efforts by a group including experts on political science and constitutional law in order to deepen its substantive content and procedural steps. In my opinion, it is suggestive to begin the journey by utilizing fully the democratic potential of the existing provisions of the current constitution. Figure 3 gives a broad contour of how the journey should be designed³².

³¹ Jacques Derrida, *In Margins of Philosophy* translated by Alan Bass, (Chicago: Chicago University Press, 1982)

³² I do not claim the Figure 3 gives a total picture. On the contrary, I suggest it has to be completed through reformist practice and constructive suggestions.

Figure 3
Phasing-Out the Reform Strategy

	PHASE 1	PHASE 2	PHASE 3	PHASE 4	PHASE 5
13th Amendment	Campaign for the full implementation of it	<p>Campaign and legal battle to get back the powers taken over by the centre;</p> <p>Increasing pressure to get police and land powers to the extent given in the 13th amendment;</p> <p>Identifying the contradictions with the main text that hinder the implementation procedure;</p>	<p>Advocacy and discussion on how to get the provinces into centre decision-making process;</p> <p>The idea of the second chamber;</p> <p>Changing the Article 76 (1) constitutionally defining the law-making powers of the Provincial Councils;</p> <p>Making Finance Commission more effective;</p> <p>Implementation of the relevant sections of the Mangala Moonesinghe Committee Report;</p>	<p>Delimitation Commission;</p> <p>Preparation of national frameworks;</p> <p>Readjustment of three lists;</p>	<p>Redoing the constitution to make it more consistent with the changes.</p>

4. Conclusion

In social science, definite and conclusive laws do not exist and only tendencies can be specified³³. Moreover, human agency plays a vital role in changing the trajectories of social life. So if someone poses the question if there is an assurance that reformist strategy would work, it should be noted such a guarantee could not to be given. Hence my agnosticism over its successful implementation persists. The second

weakness of this strategy is that Tamil exclusive nationalist forces would refuse to accept a strategy of gradual reforms unless a clear participatory mechanism is devised allowing them to engage constructively in the process since their past experience of broken promises by the Sinhala political elites have created lots of mistrust. Thirdly, this strategy may be portrayed as capitulation to Sinhala chauvinism and not direct and head-on struggle against it.

³³ This is the principal argument put forward by John Stewart Mill and Karl Marx. Hence social science methodology should be qualitatively different from the methodologies of natural sciences.

Nonetheless, two positive aspects of this strategy may be specified. First, the idea of gradual change has an educative value. People learn by doing and through experience. Nationalism is a strong discursive formation and nationalist discursive structures should be treated not as subjective opinions but as an integral part of the objective structure. As a result, a radical change would be treated as something that totally upsets the status quo and the existing vested interests. In a democratic framework, sustaining support for a radical transformation is highly unlikely³⁴. Many Sri Lankans tend to think that unity of the country and political centralization are synonyms. In a political culture of that sort continuously fed by our education system, radical deviation from the existing system may be defied. Secondly, every change in one sphere has to be supported and enriched by parallel changes on other structures and institutions. Hence constitutional revolution has to be supported by parallel changes to make it reasonably effective. One may make the same criticism against constitutional reformism since it also needs substantial changes in the mindset of the people and centralized operational style of the politicians and the bureaucracy. This is absolutely

true. Any transformation whether it is gradual or revolutionary requires change of social consciousness. Nonetheless, reforms than revolutions are generally more acceptable to wider layers of society so that the potential of associated changes would be greater in case of social reforms.

In a recent paper, Uditha Egalahewa³⁵ made an interesting point on the interpretation of constitutions. Having based on the analysis made by constitutional experts, he argues that there are characteristics differences between a statue and a constitution. As Justice Bagawathie remarked, “[constitution] is an organic instrument defining and regulating the power structure and power relationship; it embodies the hopes and aspirations of the people; it projects certain values and it sets out certain objectives and goals.”³⁶ Hence, constitutional interpretation is to follow different set of rules and principles. “Statutes are tested against the constitution and thus a constitution cannot be tested against anything except the dreams and aspirations of the people.”³⁷ If someone follows Egalahewa’s argument, the 13th and 17th Amendments to the SRC should be viewed not from the perspective of the original intentions of its makers, but from the perspectives of peoples’ needs and aspirations. Referring to

³⁴ I do not deny that it is impossible. If a charismatic leader comes to power through an election, s/he may be able to carry out such drastic change as people have faith and trust on such a leader. However, even such charismatic leader may find extremely difficult to sustain her/his popularity due to multiple restraints.

generic interpretation of constitutions, he further argues: “[t]his principle recognizes the fact that a constitution is a living organism that should suit the changing circumstances and ultimately a question of fitting the new facts of the present day in the constitutional provisions”³⁸. Constitutions are amended in order to meet the contextual changes and new provisions/ chapters are added to fit the “new facts of the present day”. Hence my submission is in interpretation of the SRC, the intentions of the 13th and 17th Amendments provide the basis of interpretations since 13th and 17th Amendments expressed people’s aspirations for power-sharing and mitigating the powers of the executive

President. In other words, the latest amendments and changes, as they reflect better changing circumstances, transform the constitutional contours significantly to make the constitutions relevant. The generic and liberal interpretations that Egalahewa talks about connect the past with the present and future through amendments, additions, interpretations and reinterpretations of constitutions. Hence there is a rationale and logic to the incremental approach since the complexities of identity-based conflicts and authoritarian tendencies cannot be hammered out overnight unless there would be a total metamorphosis in peoples’ consciousness that rarely happen in history.

³⁵ Uditha Egalahewa, “Judicial Approach to the Devolution of Power: Interpretation of the Thirteenth Amendment to the Constitution”, unpublished seminar paper. 2008.

³⁶ Quoted in Uditha Egalahaewa, “Judicial ..” p. 7.

³⁷ Uditha Egalahaewa, “Judicial ..” p. 8.

³⁸ Uditha Egalahaewa, “Judicial ..” p. 9.

Investment and Economic Growth : Making Sri Lanka Rich in a Generation

Prof. Sirimal Abeyratne

He has a B.A. and Post Graduate Diploma from the University of Colombo, M.A. and M.Phil from the Institute of Social Studies, the Hague and PhD from the University of Amsterdam. At present he serves as Professor in Economics at the University of Colombo.

It is absolutely true that a nation or a country can become rich in 20-30 years of time as it has been confirmed for the first time by a few East Asian countries – Singapore, Taiwan, Hong Kong and South Korea. These countries as well as some other second-tier countries which followed them were once at either comparable status with Sri Lanka or at even poorer than Sri Lanka, but surpassed Sri Lanka through greater growth performance. Even today, there are some countries such as China, India and, Vietnam which were also far behind Sri Lanka, progressing rapidly and surpassing Sri Lanka.

The purpose of the paper is to outline the role of investment as one of the basic requirements of Sri Lanka to become rich in a generation. “Becoming rich” means entering into the group of high-income countries. This requires *raising* and *sustaining* the country’s rate of growth over a long period of time. This requires an expansion of the country’s “productive capacity” in which investment plays a major role. Although Sri Lankan economy is set to grow fast now, the post-war growth spurt can be temporary. It is now the policy reform process chosen by the government, which has the ability to make this growth spurt ‘faster or slower’ and ‘sustainable or short-lived’.

Per Capita Income

A country is considered to be poor or rich according to the *income* that its people together earn. The most widely used simple measure of income is the *per capita income* – total income divided by population. This simple indicator shows ‘how rich the country is’. The countries in world are grouped by the World Bank as *low-income*, *middle-income* (with sub groups as lower-middle and upper-middle) and, *high-income* countries.

According to the World Bank’s recent classifications published in *World Development Report 2010* (World Bank 2010:375), the countries with annual per capita income equals to or less than USD 975 are low-income countries and, the countries with per capita income in the range of USD 975-11,905 are middle-income countries, while those which have more than that are high-income countries. The richest countries in the world such as the USA, Western European and Scandinavian countries earn more than USD 35,000 a year. Some of the world’s richest countries such as Denmark, Netherlands, Norway, Sweden and, Switzerland have per capita income greater than USD 50,000. In the Asian region, Japan and Singapore have the highest per capita income around USD 35,000.

For Sri Lanka, it took more than 50 years since its Independence in 1948 to reach USD 1000 per capita income

level and to escape from the low-income category. Yet some of the Asian countries which had comparable or even lower income status have surpassed Sri Lanka within a few years and entered into high-income group within 2-3 decades. Singapore, South Korea, Taiwan and Hong Kong were named as the Four East Asian Dragons due to their rapid increase in per capita income in the 1970s -1980s. For instance, in 1960 South Korea’s per capita income was as same as that of Sri Lanka (USD 152); during the first 20-year period (1960-1980), Sri Lanka’s per capita income did not even double as it reached to USD 255 only. But the per capita income of South Korea increased more than 10 times and reached USD 1528. During the period of 45 years since 1960, Sri Lanka’s per capita income increased only 8 times, but that of South Korea by more than 100 times.

The growth experience of the Four East Asian Dragon countries is a clear example that a country can become rich in a generation. This means that just one generation could see with their own eyes that their country has become rich and, could feel with their own life that they are free from the misery of poverty. This is because all the changes accompanied by rising per capita income of the country were so fast and took place within a period of 20-30 years, compared to the old rich countries which spent centuries to become rich.

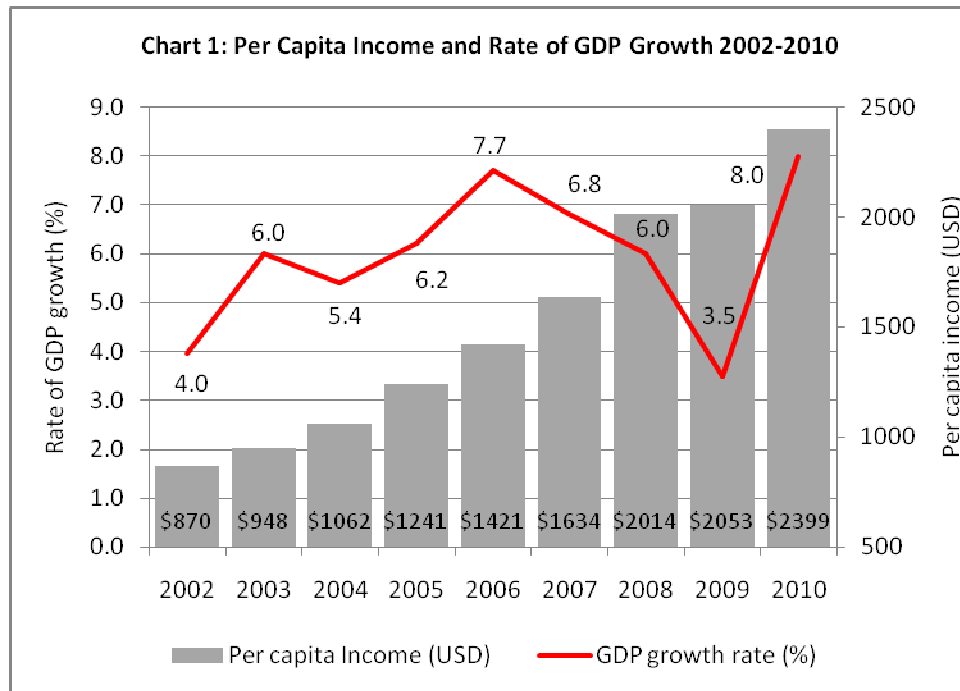
Doubling Per Capita Income

The key message of the *Mahinda Chintana: Vision for the Future* is centered on achieving medium-term economic prosperity so that Sri Lanka itself would reflect to be “the emerging wonder of Asia”. Although the ‘medium term’ refers to a few years, the vision is essentially a long-term one because Sri Lanka requires few decades, not few years, to become rich. However, the government has presented an ambitious target of doubling the country’s per capita income within 6 years, exceeding USD 4000 by 2015. This is a commendable goal, but a challenging task.

The question in issue is now what can make per capita income grow fast and, is there anything that the government should do. It is a basic economic preposition that in a country ‘income’ is as same as its ‘output’ of goods and services. This means that any rupee earned by someone should be the value of output worth one rupee produced somewhere. Or any output worth one rupee produced by someone should be the income of one rupee earned by someone. When the per capita income is taken into consideration in this sense, it reveals another important

preposition: Any type of money transaction without a “real output” or even any “statistical magic” that can change the numbers cannot be part of the per capita income. In other words, a *genuine* increase in per capita income should be felt by the people of the country with rising personal incomes and living standards.

The Gross Domestic Product (GDP) denotes the total output of all goods and services produced by a country with a year. The annual rate of GDP growth is, therefore, the key to raise per capita income in a real sense. The Sri Lankan historical growth record has not been an impressive one so that the increase in per capita income has also been extremely slow. During the 20 year period from 1956-77, the average annual rate of GDP growth has been 3.5 percent only. During the period after 1977, thanks to the policy reforms towards an “open economy”, Sri Lanka recorded over 5 percent average annual rate of growth even in the midst of 30-year long war. After the end of the war and the end of the world economic downturn both in 2009, Sri Lanka has recorded 8 percent rate of GDP growth along with per capita income at USD 2399 in 2010 (Chart 1).

The Challenge: raising investment

The challenge is to sustain the rate of GDP growth at 8 percent or more for the next 25 years in order to make the Sri Lankan nation rich in a generation. An achievement of 8 percent rate of growth in a year or two is not commendable if it cannot be sustained in the long run. In fact, Sri Lanka had recorded over 8 percent rate of growth previously in two occasions as in 1968 and in 1978. But unfortunately, they were not sustainable in the subsequent years so that the growth impetus achieved with higher rate of growth disappeared within a short period of time.

The question is how to raise and sustain a higher rate of growth in the long-run. An economy would grow

due to an expansion in “productive capacity of the economy”. As the productive capacity of a country is determined by two basic factors:

- Increase in the rate of investment: Investment refers to the new additions to the country’s “capital stock” by way of new factories, machines, equipment, buildings, roads, bridges, ports, airports, and power plants. This includes anything in the nature of “man-made” which could contribute to increase output of goods and services.
- Increase in productivity of investment: Productivity of investment refers to the increase in output of that investment resulting from the “qualitative

changes” capital goods. These qualitative changes come from technological progress, human resource development and, management and administration reforms. In simple terms, productivity improvements mean “doing tasks in a better way”.

How much investment does Sri Lanka need to sustain over 8 percent rate of growth for next 25 years? This question could be answered in many different ways, but for simplicity we look at the other Asian countries which are growing fast today – China, India and Vietnam (Table 1).

It is very clear that Sri Lanka has to increase the investment ratio from its current average of 27 percent of GDP (2004-2010) to about 40 percent of GDP in order to sustain 8-10 per cent rate of GDP growth. Among the high-performing countries in Asia, China has maintained exceptionally high rate of GDP growth – as high as 10.4 percent during 2004-2008. In order to maintain a higher rate of growth as such, China has to rely on its exceptionally high investment ratio of around 45 percent of GDP. India and Vietnam have maintained 7.9 and 7.7 percent average annual rate of growth during this period, compared to 5.5

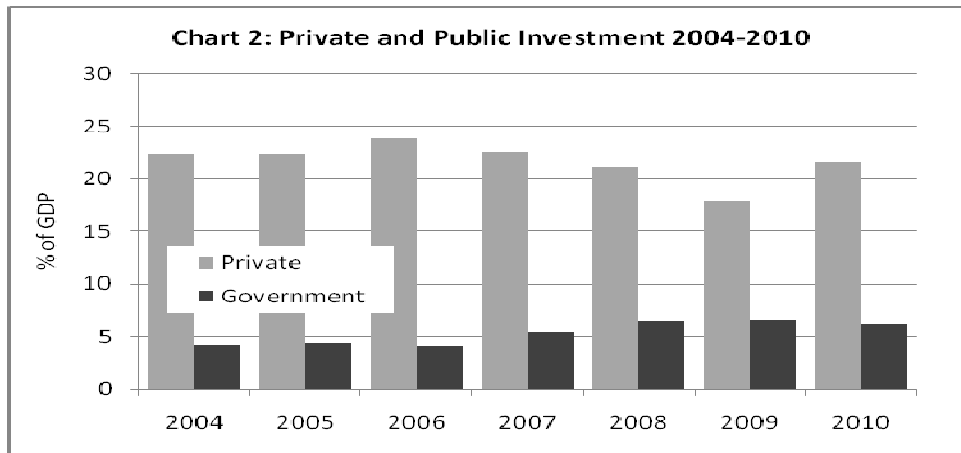
percent of growth in Sri Lanka. India and Vietnam have also maintained a high investment ratio which was around 40 percent of GDP in 2008. But Sri Lanka’s investment ratio has been only 27 percent of GDP in 2008.

There is no dispute about the fact that Sri Lanka has to raise its investment ratio significantly and to sustain it over a long period of time, if the nation is to become rich in a generation. This requires an increase in the country’s total investment by one-third more (or further 13 percent of GDP) so that the investment ratio will reach 40 percent of GDP. Even though no country can achieve such an increased investment within few years, it is necessary to examine that who has the capacity to increase investment at least in the medium term.

Source of investment

In any country in the world, whether developed or developing, it is the private sector that has invested much more than the government in contributing to economic growth. This is true for Sri Lanka as well. During the period 2004-2010, the private sector has invested on average about 22 percent of GDP (Chart 2).

Table 1: Growth and Investment in High-Performing Countries in Asia					
	Year	China	India	Vietnam	Sri Lanka
Annual average rate GDP growth (%)	2000-08	10.4	7.9	7.7	5.5
Investment (% of GDP)	2008	43	39	42	27
Foreign investment (USD billion)	2008	108.3	41.6	8.1	0.8
Foreign capital stock (USD billion)	2008	378.1	123.3	48.3	4.3
<i>Source: World Bank (2010)</i>					

This is more than 4 times higher than the government investment which was about 5.3 percent of GDP. However, in the recent past, the government has increased its investment in infrastructure and mega projects so that the government investment exceeded over 6 percent of GDP.

It is true that the local private sector is still too small to take a big leap forward to raise their investment nearly by one-third of their current level of investment. There is no doubt that local private sector would raise its investment ratio as time passes in the long-run. How fast it could raise its investment depends on the country's policy and regulatory reforms towards establishing an "investment-friendly" business climate.

It is clear that the government does not have the capacity to raise its contribution to raise investment as it has already reached the limits of its contribution. In fact, it is neither feasible nor desirable. Because public investment in the past has been financed entirely through borrowings,

further increase in public investment means further increase in the country's debt burden. Besides, the government is committed to achieve a substantial reduction in the budget deficit, an increase in government expenditure on public investment or whatever will contradict its attempt for budgetary discipline. High budget deficits would eventually bring about all its evil repercussions through rising inflation, increased interest rates, overvalued exchange rates, just as we have already experienced in the past.

Another important aspect of government investment versus private investment is related to the nature of business performed by the government and the private sector. Investment by the government or any public sector body in business activities beyond the boundaries is not desirable. On the one hand it would shrink the scope for potential private investment and, sometimes destroying the emerging private sector. On the other hand, government businesses are typically not run on economic and management principles, there is a high

probability that the burden of rising government investment would eventually turn into rising tax burden and debt burden.

According to the *Annual Report 2008* of the Ministry of Finance and Planning, the Department of Public Enterprises is monitoring 137 government's commercial enterprises. As the report identifies, the major problems of the government enterprises are as follows:

- Heavy reliance on the government budget even for recurrent expenditure
- Non-payment of dividends to the government
- Heavy public enterprise debts to the banks, usually to the state banks
- Unusual accumulation of debts to each other, called "circular debt"

The government may also have an ability to spend more on investment, if it focuses on improving the efficiency and commercial viability of the existing public enterprises and on cutting down wasteful and unproductive expenditure patterns.

As far as the private investment is concerned, it is a fact that there is no shortage of foreign investment funds, which accumulated in the world's major capital markets seeking better investment locations. Sri Lanka has to depend on foreign investment at least at the early stages of its development

as many other countries in Asia did. However, Sri Lanka appeared to be one of the poorest countries in Asia in terms of foreign direct investment. As Table 1 shows China, India and Vietnam – all three countries that initiated policy reforms much later than Sri Lanka attract USD billions in terms of foreign investment, whereas Sri Lanka remained far behind. For instance, even a country like Vietnam that initiated policy reforms in the early 1990s has received over USD 8 billion of foreign investment in 2008, Sri Lanka has received only one-tenth of that amounting to USD 8 million. Although many have anticipated that the war was the major factor underlying poor performance in foreign investment flows, now it seems that even if the war has come to an end, foreign investors are adopting 'wait and see' policy.

Concluding remarks

If Sri Lanka is looking forward to make the nation rich in a generation, the country has to raise its growth momentum and to sustain it over a period of 2-3 decades. This in turn requires a sustainable increase in its investment ratio through contributions by both the local private sector and foreign investors, given the little scope for further increase in public investment. In this respect Sri Lanka has to be competitive in the Asian region, by establishing an investment-friendly policy and regulatory environment, by sustaining

macroeconomic stability and, by performing a facilitating role efficiently by the government. All this require reforms in three key areas:

1. Development strategy: Investment and entrepreneurship emerge from the policy environment and, not from the government. The government has a vital role to play in facilitating this process through policy reforms so that the investors must feel that Sri Lanka is the best in the region for investment. If this is established, the government does not have to provide special incentives, subsidies or tax concessions as the investor knows that the government does not discriminate against him through interventions.
2. Business environment: The regulatory framework has to be simple and rational, and not to be a hindrance to investment. As there are indicators for all the countries in the world, Sri Lanka can learn and follow the best practices in the world in establishing a competitive business environment in Sri Lanka and within Sri Lanka in all provinces and districts.
3. Macroeconomic order: Although the topic "macroeconomic fundamentals" is something strange than many do not understand, everyone feels the negative repercussions of weak macroeconomic fundamentals through rising prices, higher

interest rates and overvalued exchange rates. If these three variables remain *stable* and *flexible* through market forces, i.e. without government intervention or any means of manipulations, it is the condition that is expected by the investors.

The reforms in the above areas are necessary, but not sufficient to make Sri Lanka a competitive investment centre in Asia. Investors should trust it too. This is where the predictability and consistency matter. The investors should be able to look forward to ensure that there would not be changes in the direction of reforms affecting their long-term investment. We need to understand that overnight changes in policy decisions weaken the policy predictability and keep the investors away. Secondly, the government should also maintain consistency in policy decisions so that the policy direction would be clear and transparent. Contradictory policy decisions and statements undermine the policy consistency affecting investor confidence. Therefore, while there is a bold reform process taking place at home, it is absolutely necessary to convince the investors - whether local or foreign, and to win the investor confidence. We must not forget that today the investors have a wide range of choices among the countries and background information needed to find their best investment location.

ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය තහවුරු කෙරෙන පළාත් පාලන ආයතන ඡන්ද විමසීම් සංශෝධන පනත් කෙටුම්පත

Anjana Sajeewani Abeykoon

She holds a B.A. (Hons), and MA in Political Science from the University of Peradeniya. She worked as Project Implementation Assistant at The Department of Government Information from 2005 to 2010. Currently, she is attached to Parliament of Sri Lanka as an Assistant Research Officer.

දශක ගණනාවක් පුරා දිගහැරෙමින් පැවති උතුරු නැගෙනහිර ජනවාර්ගික අරගලය අවසන් කර ඇත. යුද්ධය හේතුවෙන් උතුරු නැගෙනහිර පමණක් නොව දකුණු ප්‍රදේශයේද ජන ජීවිතය වෙනස්ම රටාවක් ගෙන තිබුණි. වසරක් පාසා රජය, යුද්ධය වෙනුවෙන් විශාල මුදල් සම්භාරයක් වැය කරන ලදී. මුළු මහත් ශ්‍රී ලංකාවම යුද්ධයේ භීෂණත්වයෙන් පීඩාවට පත්වී තිබුණි. එම විනාශකාරී අරගලය අවසන් වී ඇති හෙයින්, රටට අවශ්‍ය වී ඇත්තේ යහ පාලනය සහ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය තහවුරු කරමින් රට සංවර්ධනය කරා මෙහෙයවීමයි. ඒ සඳහා රටේ පහළම පාලන ඒකකයේ සිට ජාතික මට්ටම දක්වා වෙනස්කම් සිදු විය යුතුය. මෙම අරමුණෙහි ප්‍රථම පියවර වශයෙන් මෙරට පළාත් පාලන ආයතන ක්‍රමය ප්‍රජාතන්ත්‍රීකරණය කිරීම සඳහා, පළාත් පාලන ආයතන ඡන්ද විමසීමේ පනත සංශෝධනය කිරීමට රජය පියවර ගනිමින් සිටී.

පළාත් පාලන ආයතන යනු බලය විමධ්‍යගත කිරීමේදී හමුවන යාන්ත්‍රණයකි. ශ්‍රී ලංකාව තුළ බලය විමධ්‍යගත කිරීමේදී පළාත් සභා සහ පළාත් පාලන ආයතන වැදගත් වේ. පළාත් පාලන ආයතන තුළට මහ නගර සභා, නගර සභා සහ ප්‍රාදේශීය සභා යන ආයතන ඇතුළත් වේ. මෙලෙස මධ්‍යම ආණ්ඩුව සතු බලය ගම් මට්ටම දක්වා විමධ්‍යගත කිරීමට පළාත් පාලන ආයතන ක්‍රමය භාවිත කරනු ලබයි. පළාත් පාලන ආයතන ක්‍රමයෙහි මූලික අරමුණ යම් පළාත් පාලන ඒකකයක ජනතාවගේ අවශ්‍යතා, පොදු පහසුකම් සහ එම ඒකකයේ සංවර්ධන කටයුතු මැනවින් හඳුනාගෙන ඒ අනුව ක්‍රියාත්මක වීම සඳහා, ඔවුන් වෙනුවෙන්ම පත් කර ගනු ලබන නියෝජිතයකු මගින් එම අවශ්‍යතා සපුරා ගැනීමයි. ගමකට අවශ්‍ය පොදු පහසුකම් සහ යටිතල පහසුකම් වැඩි දියුණු කිරීම, පවත්වා ගෙන යාම සහ නඩත්තු කිරීම මෙම පළාත් පාලන ආයතනවලට පැවරෙන ප්‍රධාන වගකීම වේ. විශේෂයෙන්ම ජාතික මට්ටමින් සිදු කරනු ලබන සංවර්ධන කටයුතුවලදී ආවරණය නොවිය හැකි එහෙත් ග්‍රාමීය මට්ටමින් සිදු විය යුතු සුළු පරිමාණ සංවර්ධන කටයුතු මෙම පළාත් පාලන ආයතන හරහා ක්‍රියාත්මක වේ. මෙහිදී ජනතා ඡන්දයෙන්

පත් වන පළාත් පාලන නියෝජිතයා සහ ගම අතර සමීප සබඳතාවයක් ඇතිවීම අත්‍යවශ්‍ය කරුණකි. මෙලෙසින් පළාත් පාලන ආයතන සඳහා නියෝජිතයින් තෝරා ගැනීම පිණිස විවිධ වූ මැතිවරණ ක්‍රමයන් මෙරට තුළ ක්‍රියාත්මක කර ඇත.

පළාත් පාලන ආයතන ඡන්ද විමසීම් පනතේ ඓතිහාසික පසුබිම

පළාත් පාලන ආයතන ඡන්ද විමසීම් සඳහා විධිවිධාන සලස්වන පනතෙහි ඓතිහාසික පසුබිම පිළිබඳ සැලකිලිමත් වන විට එහි මුල් පනත 1946 දී සම්පාදනය වූවකි. එය 1946 අංක 53 දරන පළාත් පාලන ආයතන ඡන්ද විමසීම් ආඥා පනත ලෙස හඳුන්වයි. මෙය 1949,1953,1955,1961,1963,1965,1970 සහ 1972 යන වර්ෂවලදී වරින් වර සංශෝධනයට ලක් වී ඇත. මෙම විෂය සම්බන්ධව විශේෂ වූ පනතක් වනුයේ 1977 අංක 24 දරන පළාත් පාලන ආයතන සඳහා ඡන්ද විමසීමේ (විශේෂ විධි විධාන) පනතයි. මෙම පනත 1977 නොවැම්බර් 14 වෙනි දින එවකට පළාත් පාලන, නිවාස හා ඉදිකිරීම් අමාත්‍යවරයා විසින් ජාතික රාජ්‍ය සභාව වෙත ඉදිරිපත් කිරීමෙන් අනතුරුව එම වසරේ දෙසැම්බර් 02 වෙනි දින සම්මත කර ගන්නා ලද්දකි.

එම විශේෂ විධි විධාන පනත මගින් සලසා ඇති විශේෂ ප්‍රතිපාදන මත, පළාත් පාලන ආයතනවල ඡන්ද විමසීම සඳහා එතෙක් ක්‍රියාත්මක වූ සරල බහුතර නියෝජන ක්‍රමය (First Past the Post System) වෙනුවට සමානුපාතික නියෝජන ක්‍රමය, (Proportional Representation System) මැතිවරණ ක්‍රමය වශයෙන් භාවිතයට ගැනීම ආරම්භ විය. පනත් කෙටුම්පත විවාදය සඳහා පාර්ලිමේන්තුව වෙත ඉදිරිපත් කළ අමාත්‍යවරයා විශේෂයෙන්ම 1969 න් පසු යුගයේ මෙරට පළාත් පාලන ආයතනවල ඡන්ද විමසීම් සිදුනොවුණ බවත්, මැතිවරණ කල් දැමීම, පක්ෂග්‍රාහීව කාලය දීර්ඝ කිරීම, පළාත් පාලන ආයතන විසුරුවා හැර විශේෂ කොමසාරිස්වරුන් අතට පත් කිරීම වැනි ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයට පරිබාහිර වූ ක්‍රියාකාරකම් සිදුවීම හේතුවෙන් අකර්මන්‍ය වී තිබූ පළාත් පාලන ක්‍රමය, ජනතාවගේ අවශ්‍යතා සපුරාලිය හැකි වූත් ග්‍රාමීය මට්ටමේ සිට ජාතික මට්ටම දක්වා රජයේ වගකීම ඉටු කළ හැකි වූත් පාලන තන්ත්‍රයක් බවට පත් කිරීමේ අරමුණින් ඉදිරිපත් කරන බව පවසා ඇත.

ඒ අනුව එම පනත් කෙටුම්පත සම්බන්ධව ඉදිරිපත් වූ නීතියේ බලපෑමේ ප්‍රකාශයට අනුව එහි මුඛ්‍ය පරමාර්ථය වූයේ එතෙක් සරල බහුතර නියෝජන ක්‍රමය යටතේ කිසියම් පළාත් පාලන ආයතනයකට තේරී පත් වූ සභිකයින් විසින් නගරාධිපති, උප නගරාධිපති, සභාපති සහ උප සභාපති තෝරා පත් කිරීම වෙනුවට එම තනතුරු සඳහා පළාත් පාලන ආයතන ප්‍රදේශයේ සියලුම ඡන්දදායකයින් විසින් සිය ඡන්දයෙන් සෘජුවම තෝරා පත් කර ගනු ලැබීම සඳහා විධි විධාන සැලැස්වීමයි. එමෙන්ම සභිකයින් තෝරා පත් කර ගැනීම සඳහා ද පැවති කොට්ඨාස ක්‍රමයට වෙනස්ව යමින් මුළු පළාත් පාලන ප්‍රදේශයම එක් ඡන්ද කොට්ඨාසයක් ලෙස ගෙන, ඡන්ද දායකයින් විසින් සමානුපාතික නියෝජන පදනමක් මත සෘජුවම සභිකයින් තෝරා පත් කර ගැනීමට මෙම මැතිවරණ ක්‍රමය තුළ ඉඩ ප්‍රස්ථාව සලසා ඇති බව සඳහන් කර ඇත. 1978 දී ස්ථාපිත දෙවන ජනරජ ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාව මගින් අදාළ මැතිවරණ ක්‍රමය, එනම් සමානුපාතික නියෝජන ක්‍රමය මෙරට තුළ ක්‍රියාත්මක වන මැතිවරණ ක්‍රමය ලෙස නීතිගත කරනු ලැබීය. මෙම විශේෂ විධි විධාන පනත ද 1978,1983,1987,1990,2002 සහ 2007 යන වර්ෂවලදී සංශෝධනයට ලක් වී ඇති අතර මේ වන විට තවත් මැතිවරණ ක්‍රමයක් හඳුන්වා දීම සඳහා සංශෝධන පනත් කෙටුම් පතක් පාර්ලිමේන්තුව වෙත ඉදිරිපත් වී ඇත.

යෝජිත පළාත් පාලන ආයතන ඡන්ද විමසීම් සංශෝධන පනත් කෙටුම්පත සහ එහි අරමුණු

ශ්‍රී ලංකාව තුළ ඡන්දය විමසීමට දැනට ක්‍රියාත්මක සමානුපාතික නියෝජන ක්‍රමයද, අප රටේ මැතිවරණ ක්‍රියාදාමය තුළ ක්‍රියාත්මක කිරීමට උචිත ක්‍රමයක් නොවන බවත්, එහෙයින්ම එය අප රටට හා සමාජයට ගැළපෙන ලෙස සංශෝධනයට ලක් විය යුතු බවට සමාජයේ විවිධ පාර්ශවයන්ගේ අදහස විය. මනාප ක්‍රමය රටක ජනතාව තුළ පක්ෂ දේශපාලනය තුළ අරාජික තත්ත්වයක් ඇති කිරීමට හේතු වන බවට විවිධ විද්වතුන් මත ප්‍රකාශ කර තිබේ. පළාත් පාලන ආයතනවලට මහජන නියෝජිතයින් පත් කර ගැනීමේ ක්‍රමය වෙනස් කිරීම සඳහා දිනේෂ් ගුණවර්ධන අමාත්‍යවරයාගේ ප්‍රධානත්වයෙන් පාර්ලිමේන්තුව තුළ විශේෂ කාරක සභාවක් ද පත් වූණි. එබැවින් 2010 මහ මැතිවරණය තුළ පක්ෂ විපක්ෂ හේදයකින් තොරව එකඟ වූ

එකම කාරණය මෙරට මැතිවරණ ක්‍රමය සංශෝධනයට ලක් කිරීමයි. එහි ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් රජය විසින් පැරණි කොට්ඨාස ක්‍රමය සහ වත්මන් සමානුපාතික ක්‍රමය එක් කර මිශ්‍ර ක්‍රමයක් යෝජනා කර ඇත. මෙම ක්‍රමය පළමුව පළාත් පාලන ආයතන ඡන්ද විමසීම් ක්‍රමය සංශෝධනය කිරීම සඳහා යෝජනා කර ඇති අතර එමගින් යම් පළාත් පාලන ආයතනයක නියෝජිතයන් සංඛ්‍යාවෙන් 70 %ක් කොට්ඨාස ක්‍රමය යටතේ සහ 30% ක් සමානුපාතික නියෝජන ක්‍රමය යටතේ තෝරා ගැනීමට නියමිතයි.

යෝජිත පළාත් පාලන ආයතන ඡන්ද විමසීම් සංශෝධන පනත් කෙටුම්පතෙහි විශේෂ ලක්ෂණ

- සීමා නිර්ණය කිරීමේ ජාතික කමිටුව
- ප්‍රධාන කමිටුවට සහාය වීම සඳහා දිස්ත්‍රික් මට්ටමින් පිහිටුවන ලද දිස්ත්‍රික් කමිටු
- කොට්ඨාස ක්‍රමයෙන් 70% ක් සහ සමානුපාතික නියෝජන ක්‍රමයෙන් 30% ක් තෝරා පත් කර ගැනීම.
- කිසිදු නියෝජනයක් නොලැබූ ඡන්ද දායකයින් නියෝජනය කිරීම සඳහා අපේක්ෂකයින් තෝරා පත් කර ගැනීමට අවස්ථාව ලබා දීම
- මෙතෙක් 40% ක්ව පැවති අනිවාර්ය තරුණ නියෝජනය වෙනුවට කාන්තාවන් සහ තරුණ යන දෙපාර්ශවයටම 25% ක නියෝජනයක් තිබිය හැකි බව සඳහන් කර තිබීම
- සාමාන්‍ය නාමයෝජනා කාලය දින 21 සිට දින 15 දක්වා අඩු කර තිබීම
- දේශපාලන පක්ෂයක අපේක්ෂකයකු සඳහා ඇප මුදල ලෙස රු.5,000/-ක මුදලක් ද ස්වාධීන අපේක්ෂකයෙකු සඳහා රු.20,000/-ක මුදලක් ද තැම්පත් කළ යුතුය.
- ඡන්දය විමසීම සිදු කරන ලද ඡන්ද පොළෙහිම ඡන්ද ගණන් කිරීම සිදු කිරීම සහ ඡන්ද ස්ථානාධිපති හෝ ජ්‍යෙෂ්ඨ ඡන්ද ස්ථානාධිපති ගණන් කිරීමේ නිලධාරියා ලෙස කටයුතු කිරීම

- ඡන්ද කොට්ඨාසයක් සඳහා එම කොට්ඨාශයේ ඡන්ද පොළවල් භාර ජ්‍යෙෂ්ඨ ස්ථානාධිපතිවරු හෝ අනෙකුත් ස්ථානාධිපතිවරු අතුරින් එක් අයෙක් ඡන්ද කොමසාරිස් විසින් එම කොට්ඨාසයේ ප්‍රධාන ගණන් කිරීමේ නිලධාරියා වශයෙන් පත් කරනු ලබන අතර ඔහු විසින් එම කොට්ඨාශය සඳහා තේරී පත් වන සභිකයා ප්‍රකාශයට පත් කිරීම
- නගරාධිපතිවරයා, උප නගරාධිපතිවරයා ,සභාපති සහ උප සභාපති පත් කිරීම සිදු වන්නේ අදාළ පළාත් පාලන ආයතනයේ ආසන ප්‍රමාණයෙන් 50% හෝ ඊට වැඩි ප්‍රමාණයක් ලබා ගෙන ඇති දේශපාලන පක්ෂය හෝ ස්වාධීන කණ්ඩායම , එම පක්ෂ ලේකම් හෝ නායකයා විසින් තේරී පත් වූ සභිකයින් අතරින් එක් අයෙකුගේ නමක් යෝජනා කිරීම තුළිණ.
- ඇප මුදල රාජසන්තක වන්නේ අදාළ කොට්ඨාසයේ වලංගු ඡන්ද සංඛ්‍යාවෙන් 5%කට අඩු වූ ඡන්ද ප්‍රමාණයක් ලබා ගන්නා අපේක්ෂකයන්ගේය

සීමා නිර්ණය කිරීමේ කොමිෂන් සභාව මගින් කොට්ඨාස ක්‍රමය ස්ථාපිත කිරීම

යෝජිත පළාත් පාලන ආයතන මැතිවරණ ඡන්ද විමසීම් සංශෝධනය මගින් එතෙක් සමානුපාතික නියෝජන ක්‍රමය යටතේ ක්‍රියාත්මක වූ පළාත් පාලන බල ප්‍රදේශයක් කොට්ඨාස කිහිපයකට බෙදා වෙන් කෙරේ. මෙම කොට්ඨාසවලට බෙදා වෙන් කිරීම සඳහා අමාත්‍යවරයා විසින් පත් කරනු ලබන පස්දෙනෙකුගෙන් සමන්විත සීමා නිර්ණය කිරීමේ කොමිසම් සභාවක සභාය ලබා ගනී. එම කොමිසම ජනවාර්ගික ජනගහණ අනුපාතය අනුව ඒ ඒ ජන කොටස්වලට සමාන නියෝජනයක් ලබා දීම, ජනගහණය සහ එහි ජන ගණත්වය, ආර්ථික සංවර්ධන මට්ටම යනාදී වූ නිර්ණායකයන් පදනම් කර ගනිමින් පළාත් පාලන බල ප්‍රදේශය කොට්ඨාසවලට බෙදා නම් කර, අංක කර එක් එක් කොට්ඨාසයකින් පත් කළ යුතු සභිකයින් ගණන තීරණය කිරීම සඳහා අවශ්‍ය නිර්ණායකයන් අමාත්‍යවරයාට ලබා දීම මෙහි ප්‍රධාන කාර්යභාරයයි. ඒ හැරෙන්නට යම් පළාත් පාලන ප්‍රදේශයක් සඳහා බහු සභික කොට්ඨාස නිර්මාණය කිරීමට නිර්දේශ

ඉදිරිපත් කිරීමට ද මෙම කමිටුවට බලය ඇත. ඒ අනුව සමානුපාතික නියෝජන ක්‍රමය මිශ්‍ර ක්‍රමය දක්වා පරිවර්තනය කිරීමට සුදුසුවන පරිදි කොට්ඨාශ නිර්මාණය කිරීම මෙහි ප්‍රධාන කාර්යභාරයයි.

මෙම ජාතික කමිටුවට අමතරව එයට සහාය වීම සඳහා දිස්ත්‍රික් මට්ටමින් පිහිටුවන ලද දිස්ත්‍රික් කමිටු ද වේ.

නාමයෝජනා පත්‍ර භාර ගැනීම

• පළාත් පාලන ආයතනයක සභිකයින් තෝරා පත් කර ගනු ලැබීම සඳහා යම් වර්ෂයක් තුළ ඡන්ද විමසීමක් පැවැත්වීමට තීරණය කළ විටෙක, එම ඡන්ද විමසීම් ප්‍රදේශය පිහිටියේ යම් දිස්ත්‍රික්කයක ද එම දිස්ත්‍රික්කයේ ඡන්ද විමසීම් නිලධාරියා විසින් ඡන්ද විමසීමක් පවත්වන බවට දැන්වීමක් පළ කළ යුතුය.

• එම දැන්වීම මගින් අදාළ පළාත් පාලන ප්‍රදේශයේ සියළුම කොට්ඨාස සඳහා තරඟ කරනු ලබන දේශපාලන පක්ෂ සහ ස්වාධීන කණ්ඩායම්වල අපේක්ෂකයන්ගේ නාමයෝජනා පත්‍ර භාර ගන්නා සහකාර තේරීම් භාර නිලධාරියාගේ නම, භාර ගන්නා ස්ථානය සහ නිශ්චිත කාලසීමාව පිළිබඳ තොරතුරු ප්‍රසිද්ධ කළ යුතුය.

• නාම යෝජනා කාලසීමාව දැන්වීම පළ කරන ලද දිනයට පසුව එළඹෙන දාහතරවෙනි දිනයෙන් ආරම්භ වී එදිනට පසුව එළඹෙන දින දහවල් 12.00ට අවසන් විය යුතුය.

ඡන්දය පැවැත්වීම හා ඡන්දය ගණන් කිරීම

ඡන්දය විමසීම සඳහා දින නියම කිරීම බොහෝවිට සෙනසුරාදා දිනයක් හෝ කොමසාරිස්වරයාගේ එකඟත්වය මත තීරණය කරනු ලබන දිනයක් විය යුතුය.

ඡන්ද විමසීම් ප්‍රදේශයේ තේරීම්භාර නිලධාරියා විසින් එක් එක් ඡන්ද පොළවල් භාරව කටයුතු කිරීම සඳහා ඡන්ද ස්ථානාධිපතිවරයෙකු පත් කරනු ලැබේ. ඡන්ද ස්ථානාධිපතිවරු කිහිපදෙනෙකු පත් කළ හැකි අතර එවැනි අවස්ථාවල එක් අයෙකු ජ්‍යෙෂ්ඨ ඡන්ද ස්ථානාධිපතිවරයා ලෙස පත් කරන අතර කාර්ය මණ්ඩලයක් ද බඳවා ගනු ලැබේ.

එක් එක් ඡන්ද පොළවල ඡන්දය ගණන් කිරීම

එම ඡන්දපොළ තුළම සිදු කිරීමට මෙම සංශෝධනය මගින් විධි විධාන සලසා ඇත. ඡන්ද පොළෙහි ජ්‍යෙෂ්ඨ ඡන්ද ස්ථානාධිපතිවරයා හෝ එක් ඡන්ද ස්ථානාධිපතිවරයෙකු සිටින විට එම ඡන්ද ස්ථානාධිපතිවරයා අදාළ ඡන්ද පොළෙහි ගණන් කිරීමේ නිලධාරියා වශයෙන් කටයුතු කරනු ලැබේ. එම ඡන්ද පොළෙහි කාර්ය මණ්ඩලය ගණන් කිරීමේ කාර්ය මණ්ඩලය ලෙස සලකනු ලැබේ. ඡන්ද විමසීම් ප්‍රදේශයක එක් එක් තේරීම්භාර නිලධාරියා විසින් අදාළ ප්‍රදේශයේ එක් එක් කොට්ඨාසය භාරව කටයුතු කිරීම සඳහා ප්‍රධාන ගණන් කිරීමේ නිලධාරියා වශයෙන් ජ්‍යෙෂ්ඨ ඡන්ද ස්ථානාධිපතිවරුන් හෝ ඡන්ද ස්ථානාධිපතිවරුන් අතරින් එක් අයෙකු පත් කරනු ලැබේ.

ඡන්දය විමසීම අවසාන වීමත් සමගම එක් එක් ඡන්ද පොළෙහි ගණන් කිරීමේ නිලධාරීන් විසින් ඡන්දය ගණන් කිරීමේ නියෝජිතයන් ඉදිරිපිටදී ඡන්දය ගණන් කිරීමට කටයුතු පිළියෙළ කළ යුතුය. ඡන්දය ගණන් කිරීම නිමවීමත් සමගම එකී ප්‍රතිඵලය කොට්ඨාසය භාරව කටයුතු කරන ප්‍රධාන ගණන් කිරීමේ නිලධාරියා වෙත භාර දිය යුතුය. ඊට අමතරව එක් එක් පිළිගත් දේශපාලන පක්ෂයට සහ ස්වාධීන කණ්ඩායමට දෙන ලද ඡන්ද සංඛ්‍යාව පිළිබඳව වචනයෙන් සහ ඉලක්කමෙන් වූ ප්‍රකාශයක් සහ අනෙකුත් තොරතුරු ඇතුළත් වාර්තාවක් පිළියෙළ කර ප්‍රධාන ගණන් කිරීමේ නිලධාරියා වෙත භාර දිය යුතුය.

සභිකයින් තේරී පත් වීම

මිශ්‍ර ක්‍රමයට අනුව ප්‍රධාන ගණන් කිරීමේ නිලධාරියා විසින් කිසියම් දේශපාලන පක්ෂයක් හෝ ස්වාධීන කණ්ඩායමක් විසින් ඉදිරිපත් කරනු ලැබූ නාමයෝජනා පත්‍රයේ සඳහන් අපේක්ෂකයකු විසින් එම ඡන්ද කොට්ඨාශය නියෝජනය කරන ඡන්ද දායකයින්ගේ බහුතර ඡන්ද ප්‍රමාණය ලබාගන්නේ නම් එකී කොට්ඨාශය සඳහා ඔහු තේරී පත් වූ සභිකයා ලෙස ප්‍රකාශයට පත් කරනු ලැබේ. නව සංශෝධනය යටතේ යම් කිසි කොට්ඨාසයක් බහු සභික කොට්ඨාසයක් වන විට වැඩිම ඡන්ද සංඛ්‍යාව ලබා ගත් දේශපාලන පක්ෂයේ අපේක්ෂකයා එකී කොට්ඨාසයට තේරී පත් වූ සභිකයා ලෙස පළමුව ප්‍රකාශයට පත් කර පසුව ඉතිරි සභිකයින් ලබා ගත් ඡන්ද සංඛ්‍යාව මත පදනම් වී ඉතිරි සභිකයින් ද ප්‍රකාශයට පත් කළ යුතුය.

මිශ්‍ර ක්‍රමයට අනුව සමානුපාතික නියෝජන ක්‍රමය යටතේ නියෝජිතයින් තෝරා පත් කර ගැනීම සඳහා අපේක්ෂකයින් ඉදිරිපත් කිරීමේදී කොට්ඨාස ක්‍රමය යටතේ තෝරා ගන්නා මුළු අපේක්ෂක සංඛ්‍යාවෙන් සියයට තිහක ප්‍රමාණයක අමතර තැනැත්තන්ගේ නම් ඇතුළත් ලැයිස්තුවක් ඉදිරිපත් කරනු ලැබේ. ඉහත පරිදි අදාළ කොට්ඨාසයේ වැඩිම ඡන්ද සංඛ්‍යාවක් ලබා ගත් අපේක්ෂකයා සහිතයා වශයෙන් තේරී පත් කර ඊට අමතරව සමානුපාතික නියෝජන ක්‍රමය යටතේ එම පළාත් පාලන ආයතන බල ප්‍රදේශයේ සියලුම කොට්ඨාස සඳහා තෝරා ගනු ලබන සමස්ත සහිත සංඛ්‍යාවෙන් සියයට තිහක් තෝරා ගනු ලැබේ. එනම් එක් එක් කොට්ඨාසයට තෝරා පත් වූ සහිතයින් ලබා ගත් මුළු ඡන්ද සංඛ්‍යාව සහ එකී කොට්ඨාසවල දෙන ලද වලංගු ඡන්ද සංඛ්‍යාවෙන් 5% කට වඩා අඩු ඡන්ද සංඛ්‍යාවක් ලබා ගෙන ඇති අපේක්ෂකයින්ගේ ඡන්ද සංඛ්‍යාව, දෙන ලද මුළු වලංගු ඡන්ද සංඛ්‍යාවෙන් අඩු කළ යුතුය. එහිදී 1/20 වඩා ඡන්දය ලබා එහෙත් තේරී පත් නොවූ අවශේෂ අපේක්ෂකයන් නම් වූ කොටස ලබා ගත් මුළු ඡන්ද සංඛ්‍යාව තේරී පත් වූ අපේක්ෂකයන් ලබා ගත් මුළු ඡන්ද සංඛ්‍යාවෙන් ප්‍රතිශතයක් ලෙස ගෙන එම ප්‍රතිශතය පදනම් කරගෙන සමානුපාතික ක්‍රමය යටතේ තෝරා ගන්නා 30%ක වූ ප්‍රමාණය පත් කර ගනු ලැබේ.

නගරාධිපතිවරයා/උප නගරාධිපතිවරයා, සභාපතිවරයා/උප සභාපතිවරයා පත්කර ගැනීම

යම් පිළිගත් දේශපාලන පක්ෂයක් හෝ ස්වාධීන කණ්ඩායමක් විසින් පළාත් පාලන ආයතනයක ආසන සංඛ්‍යාවෙන් සියයට පණහක් හෝ ඊට වැඩි සංඛ්‍යාවක් ලබා ගෙන ඇති අවස්ථාවකදී එම පළාත් පාලන ආයතනය සඳහා නගරාධිපතිවරයෙකු හෝ නියෝජ්‍ය නගරාධිපතිවරයෙකු ප්‍රාදේශීය සභාවක නම් සභාපතිවරයෙකු හා උප සභාපතිවරයකු නම් කර එවන ලෙස මැතිවරණ කොමසාරිස්වරයා විසින් එම පක්ෂයේ ලේකම්ගෙන් හෝ ස්වාධීන කණ්ඩායමක නම් නායකයාගෙන් ඉල්ලා සිටී.

එහෙත් කිසිම දේශපාලන පක්ෂයක් හෝ ස්වාධීන කණ්ඩායමක් සියයට පණහකට වැඩි ආසන සංඛ්‍යාවක් ලබා නොගෙන ඇති

අවස්ථාවක එම පළාත් පාලන ආයතනයේ පළමු රැස්වීම් වාරයේදී නගරාධිපති නියෝජ්‍ය නගරාධිපති සහිතයින්ගේ ඡන්දයෙන් තෝරා පත් කෙරේ. එම ඡන්දය විවෘතව හෝ රහස්‍යගතව පැවැත්විය හැකිය. නගරාධිපති වශයෙන් යෝජිත නම් දෙකක් සඳහා සමාන ඡන්ද ලබා ගත් අවස්ථාවකදී කුසපත් ඇදීම මගින් අදාළ පුද්ගලයා තෝරා ගනු ලැබේ.

කෙසේ වෙතත් යෝජිත සංශෝධනයට පෙර ක්‍රියාත්මක වූ සමානුපාතික නියෝජන ක්‍රමය යටතේ යම් පළාත් පාලන බල ප්‍රදේශයක නගරාධිපතිවරයා, උප නගරාධිපතිවරයා, සභාපතිවරයා, උප සභාපතිවරයා ලෙස තෝරා පත් වන්නේ කවුරුන්ද යන්න ඡන්ද විමසීමට පෙර ඡන්ද දායකයා දැනුවත් කරනු ලැබුවද යෝජිත මිශ්‍ර ක්‍රමය යටතේ එම තනතුරු සඳහා පුද්ගලයින් පත් කරනු ලබන්නේ වැඩිම ආසන ප්‍රමාණයක් ලබාගත් දේශපාලන පක්ෂයේ ලේකම්වරයා හෝ ස්වාධීන කණ්ඩායමේ නායකයා ගේ නිර්දේශය මත සහ අදාළ පළාත් පාලන ආයතනය සඳහා තේරී පත් වූ සහිතයින්ගේ ඡන්දය මගිනි.

සහිතයින් සඳහා වන පුරප්පාඩු පිරවීම

යම් කිසි පළාත් පාලන ආයතනයක සහිතයකුගේ ධුරයක් සඳහා පුරප්පාඩුවක් ඇති වූ අවස්ථාවක එම පළාත් පාලන ආයතනය අයත් දිස්ත්‍රික්කයේ තේරීම් භාර නිලධාරියා විසින් අදාළ පුරප්පාඩුව සිදු වූ දේශපාලන පක්ෂයේ ලේකම් හෝ ස්වාධීන කණ්ඩායමේ නායකයාගෙන් අවස්ථාවෝචිත පරිදි, සහිතයකු වශයෙන් තෝරා ගැනීමට සුදුසුකම් ඇති තැනැත්තෙකු නාම යෝජනා කරන ලෙස ඉල්ලා සිටිය යුතුය. පනත් කෙටුම් පතෙහි 65 (අ) වගන්තිය යටතේ තෝරා පත් කර ගනු ලැබූ සහිතයකුගේ පුරප්පාඩුවක් සම්බන්ධයෙන් වන විට අදාළ දේශපාලන පක්ෂයේ ලේකම් හෝ ස්වාධීන කණ්ඩායමේ නායකයා අමතර ලැයිස්තුවේ නම් කර ඇති තැනැත්තන් අතුරින් එක් අයෙකුගේ නමක් යෝජනා කරයි. අමතර ලැයිස්තුවේ පුරප්පාඩුව පිරවීම සඳහා ඉතිරි වී නොමැති අවස්ථාවක අවස්ථාවෝචිත පරිදි සහිතයෙකු වශයෙන් තේරී පත් වීමට සුදුසු පුද්ගලයෙකුගේ නමක් දේශපාලන පක්ෂයේ ලේකම් හෝ ස්වාධීන කණ්ඩායමේ නායකයා විසින් නම් කරනු ඇත.

පෙර ක්‍රියාත්මක වූ සරල බහුතර නියෝජන ක්‍රමය යටතේ යම් පළාත් පාලන ආයතනයක, පුරප්පාඩුවක් ඇති වූ විට එය පිරවීම සඳහා අතුරු මැතිවරණ ක්‍රමය භාවිත කෙරුණි. නමුත් යෝජිත මිශ්‍ර ක්‍රමය යටතේ පුරප්පාඩු පිරවීම සඳහා අතුරු මැතිවරණ ක්‍රමය යොදා නොගෙන අවස්ථාවේවිත පරිදි දේශපාලන පක්ෂයේ ලේකම්වරයා හෝ ස්වාධීන කණ්ඩායමේ නායකයා නම් කරනු ලබන අයෙකු පත් කර ගනී. සහිත පුරප්පාඩු පිරවීම සඳහා අනුගමනය කරන මෙම ක්‍රමය මගින් දේශපාලන පක්ෂ ලේකම් ගේ සහ ස්වාධීන කණ්ඩායමේ නායකයාගේ කැමැත්ත මිස ජනතා කැමැත්ත නියෝජනය නොවීමට හේතු වන බවට විවේචන ඉදිරිපත්වී ඇත. කේවල ඡන්ද ක්‍රමයේදී ඉස්මතු වන්නේ විශිෂ්ඨත්වය සහ ජනප්‍රියත්වයයි. ඒ අනුව පුරප්පාඩුව දේශපාලන පක්ෂ ලේකම්වරයාගේ කැමැත්ත මත සිදු වුවහොත් ජනතාව මුලින් ප්‍රතික්ෂේප කළ අයෙකු වුවද පක්ෂ ලේකම්වරයාට නැවත බලයට ගෙන ඒමට මෙමගින් අවස්ථාව උදා විය හැක.

යෝජිත පළාත් පාලන ආයතන ඡන්ද විමසීම සංශෝධන පනත් කෙටුම්පතෙහි ඇති ප්‍රකාශන ශුණාංග

සමානුපාතික නියෝජන ක්‍රමයෙන් ප්‍රායෝගිකව අත්විඳි බොහොමයක් ගැටළු මෙලෙසින් යෝජිත පළාත් පාලන සංශෝධන පනත් කෙටුම්පත මගින් නිරාකරණය කිරීමට පියවර ගෙන ඇත. මෙතෙක් පළාත් පාලන ආයතන සඳහා ඡන්දය විමසීමට අනුගමනය කරනු ලබන සමානුපාතික නියෝජන ක්‍රමය මගින් අදාළ පළාත් පාලන බල ප්‍රදේශයේ කුමන හෝ ප්‍රදේශයකින් නියෝජිතයන් ඉදිරිපත් වී ජයග්‍රහණය කළ හැකිය. ඒ අනුව එම ක්‍රමය යටතේ සෑම ගමකින්ම අයෙකු නියෝජනය වීමේ අවස්ථාව ඉතා සීමිත වන අතර පළාත් පාලන බල ප්‍රදේශයේ ධනය සහ බලය අතින් ශක්තිමත් පුද්ගලයන් ජයග්‍රහණය කිරීමේ වැඩි ප්‍රවණතාවයක් දැකිය හැකිය. එවැනි තත්ත්වයක් තුළ ජනතා නියෝජිතයා සහ ජනතාව අතර ඇතිවන්නේ සමීප සබඳතාවයක් නොව දුරස්ථ බවකි. මෙම දුරස්ථභාවය, බොහෝදුරට ජනතාව වෙනුවෙන් කළ යුතු සේවය නොසලකා හැරීමට ඉවහල් වේ.

යෝජිත සංශෝධන පනත් කෙටුම්පත මගින් කොට්ඨාස ක්‍රමය නැවත භාවිත කිරීමට

යෝජනා වී ඇත. මෙම ක්‍රමය යටතේ බහු සහිත කොට්ඨාස හැරෙන්නට කිසියම් පළාත් පාලන ආයතනයක පවතින එක් එක් කොට්ඨාසය සඳහා එක් දේශපාලන පක්ෂයකින් හෝ ස්වාධීන කණ්ඩායමකින් ඉදිරිපත් විය හැක්කේ එක් අපේක්ෂකයෙකුට පමණි. අදාළ මැතිවරණයේදී ජයග්‍රහණය කරනු ලබන අපේක්ෂකයා ගේ වගකීම ප්‍රධාන වශයෙන් ඔහු නියෝජනය කරනු ලබන කොට්ඨාසය සඳහා සීමිත වේ. එමගින් ඔහු සහ ජනතාව අතර සමීප සබඳතාවයක් ඇති වේ. ඔහු කුඩා කොට්ඨාසයකට තේරී පත් වී සිටින නිසා අධික කාර්යබහුලත්වයෙන් මිදී අදාළ කොට්ඨාසය සඳහා සේවය කිරීමේ නිදහස ද ලැබේ. ඔහු නැවත තේරී පත් වීමට නම් ජනතා අපේක්ෂා ඉටු කළ යුතුය. නැතිනම් ඊලඟ මැතිවරණයේදී ජනතාව ඔහුව ප්‍රතික්ෂේප කරනු ඇත. මේ නිසා ජනතා නියෝජිතයා බොහෝ විට වගකීම් ඉටු කිරීමටත් ජනතාව සමග සමීප සබඳතාවයක් ඇති කර ගැනීමටත් පෙළඹේ. මෙම තත්ත්වය යෝජිත පනත් කෙටුම්පත මගින් ඇති කර තිබෙන යහපත් තත්ත්වයකි.

යෝජිත පළාත් පාලන ඡන්ද විමසීම පනත් කෙටුම්පත පිළිබඳ අවධානය යොමු කරන විට දැකිය හැකි තවත් යහපත් ප්‍රවණතාවයක් ලෙස අනවශ්‍ය ලෙස මහජන මුදල් නාස්තිය අවම කිරීමට පියවර ගෙන තිබීම පෙන්වා දිය හැකිය. පවතින ක්‍රමය යටතේ මැතිවරණ සඳහා මුදල් නාස්තිය ක්‍රම කිහිපයකින් සිදු වේ. එනම් ප්‍රචාරනය සඳහා රජයේ දේපල සහ මුදල් භාවිත කිරීම, අදාළ දිස්ත්‍රික්කය පුරාම ප්‍රචාරණය සඳහා ඡන්ද දැන්වීම්, බැනර් වැනි දෑ යොදා ගැනීම, මැතිවරණ කටයුතු සඳහා රාජ්‍ය සේවකයින් වෙනුවෙන් ගෙවනු ලබන දීමනා, ප්‍රවාහන දීමනා යනාදී කටයුතු වෙනුවෙන් මැතිවරණයක් ප්‍රකාශයට පත් වූ දින සිට රජයට, පක්ෂ නායකයින්ට සහ පක්ෂ අපේක්ෂකයින්ට විශාල පිරිවැයක් දැරීමට සිදු වේ.

එහෙත් යෝජිත පළාත් පාලන සංශෝධන කෙටුම්පත මගින් මෙම එකිනෙක කරුණු සඳහා වැය වන මුදල් අවම කිරීමට කටයුතු කර ඇති බව දැකිය හැක. විශේෂයෙන්ම කොට්ඨාස මට්ටමින් අපේක්ෂකයින්ගේ නාම යෝජනා භාර ගැනීමෙන් එම කුඩා කොට්ඨාස තුළ පමණක් සිය ප්‍රචාරණය සිදු කිරීමෙන් අනවශ්‍ය වියදම් පාලනය වේ. පවතින සමානුපාතික නියෝජන ක්‍රමය යටතේ කිසියම්

අපේක්ෂකයකුට තමා අයත් දිස්ත්‍රික්කය පුරාම ප්‍රචාරණ කටයුතු සිදු කිරීමට සිදු වීමෙන් විශාල මුදලක් වැය කිරීමට සිදු වේ. එවැනි ප්‍රචාරණයක් සිදු නොකර සමානුපාතික නියෝජන ක්‍රමය තුළ මනාප තරඟය ජයග්‍රහණය කළ නොහැක.

එමෙන්ම ඡන්ද පොළ තුළම ඡන්දය ගණන් කිරීම හේතු කොට ගෙන ඡන්ද පොළේ සිට ගණන් කිරීමේ මධ්‍යස්ථාන වෙත ඡන්ද පෙට්ටි ප්‍රවාහනය සඳහා රජයට දැරීමට සිදු වන වියදම මෙමගින් ඉතිරි වේ. ඡන්ද පොළ තුළම ඡන්දය ගණන් කිරීම මෙරටට නව අත්දැකීමක් නොවන අතර එය 1977 අංක 24 දරණ පළාත් පාලන ආයතන ඡන්ද විමසීම් (විශේෂ විධිවිධාන) පනත මගින් ද ක්‍රියාත්මක වූ සමානුපාතික නියෝජන ක්‍රමය යටතේ ද වික කලක් ක්‍රියාත්මක වූවකි. එහෙත් 1987 අංක 24 දරන පළාත් පාලන ආයතන ඡන්ද විමසීම් සංශෝධන පනතේ 19 වෙනි වගන්තිය මගින් එම ස්ථානයේම ඡන්දය ගණන් කිරීම වෙනුවට මධ්‍යස්ථ වූ ස්ථානයක ඡන්දය ගණන් කිරීම සඳහා වගන්ති සංශෝධනය කර ඇත. ඒ අනුව යෝජිත කෙටුම්පත මගින් ද යම් කිසි ඡන්ද විමසීමකදී ඡන්දය ගණන් කිරීම එක් එක් ඡන්ද පොළ තුළ ම සිදු කිරීමට කටයුතු කිරීමෙන් ඉතා ඉක්මනින් එම ක්‍රියාවලිය අවසන් කිරීමේ හැකියාව තුළ ගණන් කිරීම වෙනුවෙන් ගෙවනු ලබන දීමනා අවම කර ගත හැක.

එසේම පැවති සමානුපාතික නියෝජන ක්‍රමය යටතේ කුඩා දේශපාලන කණ්ඩායම්වලට සහ ස්වාධීන පුද්ගලයන්ට මැතිවරණ තරඟ කිරීම සඳහා වැඩි අවස්ථාවක් ලැබීම තුළ අනවශ්‍ය ලෙස මහජන මුදල් වියදම් වීම සිදු විය. කිසියම් දිස්ත්‍රික්කයක් තුළ කුඩා කණ්ඩායම්වලට සහ ස්වාධීන කණ්ඩායම්වලට මැතිවරණ ජයග්‍රහණය කිරීමට නොහැකි බව දැන දැනත් මුදල් වැය කරමින් මැතිවරණ තරඟ කිරීම අනවශ්‍ය මුදල් නාස්තියකි.

නිදසුන් වශයෙන් 2006 පළාත් පාලන මැතිවරණය සඳහා කොළඹ දිස්ත්‍රික්කයෙන්

දේශපාලන පක්ෂ 07 ක් සහ ස්වාධීන කණ්ඩායම් 04ක් ඉදිරිපත් විය. කොළඹ දිස්ත්‍රික්කය සඳහා තෝරා පත් කර ගැනීමට නියමිත සහික සංඛ්‍යාව වූයේ 53කි. මේ අනුව සෑම දේශපාලන පක්ෂයකින්ම සහ ස්වාධීන කණ්ඩායමකින්ම 56 දෙනෙකු බැගින් කණ්ඩායම් එකොළහ මගින් අපේක්ෂකයෝ 616 දෙනෙකු ඉදිරිපත් වූහ. මෙම අපේක්ෂකයින් ගේ සංඛ්‍යාව සමහර කාලවලදී දහස ඉක්ම වූ අවස්ථා ද ඇත. මෙම 616 දෙනාම කොළඹ දිස්ත්‍රික්කය පුරා සිය ප්‍රචාරණ කටයුතු සිදු කළ යුතු අතර එයින් තේරී පත් වන්නේ 53 දෙනෙකු පමණි. මෙයින් පැහැදිලි වන්නේ පවතින තත්ත්වය තුළ නියත වශයෙන් ජය පරාජය තේරුම් ගත හැකි තත්ත්වයක් තුළ පවා අනවශ්‍ය ලෙස මුදල් වැය කරමින් මැතිවරණ තරඟ කිරීම එක්තරා විධියකට භාසාජනක කටයුත්තක් බවයි.

එබැවින් යෝජිත පළාත් පාලන ඡන්ද විමසීම් සංශෝධන පනත් කෙටුම්පත මගින් මෙම අනවශ්‍ය මුදල් නාස්තිය සහ අනවශ්‍ය ලෙස මැතිවරණ තරඟ කිරීමට ඉදිරිපත් වීම පාලනය කර ඇත. එමගින් එක් කොට්ඨාසයක් සඳහා එක් දේශපාලන පක්ෂයකින් හෝ ස්වාධීන කණ්ඩායමකින් එක් පුද්ගලයකු පමණක් ඉදිරිපත් කරන බැවින් අනවශ්‍ය ලෙස මැතිවරණ සඳහා තරඟ කිරීම සීමා වේ. එය යහපත් ප්‍රවණතාවයකි.

මෑත කාලයේ පැවැත්වූ මැතිවරණ ආශ්‍රිතව ඇති වූ මැතිවරණ ප්‍රවණත්වය නිදහස් හා සාධාරණ මැතිවරණයක් සඳහා ප්‍රධාන බාධකයක් වූවා සේම මැතිවරණ සඳහා ඉදිරිපත් වූ පක්ෂ අපේක්ෂකයින්ටත් වඩා අභිසන්ධි සිවිල් ජනතාවගේ ජීවිත දහස් ගණනින් විනාශයට පැමිණවීමට හේතු වූ කාරණයකි. සමානුපාතික නියෝජන ක්‍රමය යටතේ පසුගිය මැතිවරණ කිහිපයක ඇති වූ මැතිවරණ ප්‍රවණත්වය පිළිබඳ සංඛ්‍යාලේඛන පහතින් සඳහන් වේ.

ප්‍රවණ්ඩ ක්‍රියාවේ ස්වභාවය	මැතිවරණය				
	2001 මහ මැතිවරණය	2004 මහ මැතිවරණය	2005 ජනාධිපතිවරණය	2010 ජනාධිපතිවරණය	2010 මහ මැතිවරණය
දේශපාලන සාතන	58	05	-	06	01
මිනි මැරීමට තැත් කිරීම	123	18	10	08	03
පහරදීම	-	505	203	217	55
තර්ජනය කිරීම	430	119	31	57	24
ගිනි තැබීම	282	75	09	12	02
පැහැර ගැනීම	26	11	02	02	03
මංකොල්ලකෑම්	119	47	13	20	09
ජන්ද කාඩ්ප් සහ ජන්ද පත්‍රිකා සොරකම් කිරීම	22	12	03	-	-
ජන්ද පෙට්ටි ගිනි තැබීම	6	-	-	-	-
අනෙකුත් සිදුවීම්	2200	2095	927	767	250
මුළු සිදුවීම් ගණන	3266	2887	1198	1089	347

මූලාශ්‍රය - පොලිස් මූලස්ථානයේ මැතිවරණ කාර්යාංශය

ඉහත මැතිවරණයන් හා ආශ්‍රිත සංඛ්‍යාලේඛන තුළින් පැහැදිලි වන කාරණය නම් සෑම මැතිවරණයක් ආශ්‍රිතවම මැතිවරණ ප්‍රවණ්ඩත්වය අධික ලෙස සිදු වී ඇති බවත් මෙවැනි ක්‍රියාවන් හේතුවෙන් වටිනා මිනිස් ජීවිත සිය ගණනින් ද විශාල දේපල විනාශයක් ද සිදු වී ඇති බවත්ය. කෙසේ වෙතත් මෙම මැතිවරණ ප්‍රවණ්ඩත්වය තුළින් අවසාන වශයෙන් වැඩිම හානිය අභිංසක සිවිල් ජනතාව වෙත පැටවෙන බව කිය යුතු නොවේ. මෙම මැතිවරණ ප්‍රවණ්ඩත්වයෙහි බිහිසුණුම ප්‍රතිඵලය මැතිවරණයක් ප්‍රකාශයට පත් කර දිනයේ සිට මැතිවරණය පවත්වා අවසන් වුවත් පශ්චාත් මැතිවරණ ප්‍රවණ්ඩත්වය පවා සිදු වීමේ ඉඩකඩ වැඩි වීමයි. එමෙන්ම සමහර විටෙක මෙම ප්‍රවණ්ඩ ක්‍රියා එක් මැතිවරණයකින් නිමාවට පත් නොවන අතර එක් මැතිවරණයකදී ප්‍රහාරයට ලක් වූ පිරිස නැවත මැතිවරණයක් පැමිණ විට යළි ක්‍රියාත්මක වීම නොවැළැක්විය හැක්කකි.

මෙම මැතිවරණ ප්‍රවණ්ඩත්වයෙහි නූතන ප්‍රවනතාවය නම් සමානුපාතික නියෝජන ක්‍රමයේ මනාප ක්‍රමය හේතුවෙන් එකම පක්ෂයේ අපේක්ෂකයින් සහ ඔවුන්ගේ

අනුගාමිකයන් අතර ඇති වූ ගැටුම්වල සිදු වූ වර්ධනයයි. මේ තත්ත්වය තනි තනි පුද්ගලයා වශයෙන් මනාප එකතු කර ගැනීමේ මනාප පොරයක් ඇති කරවීමට හේතු වූ අතර එකම දේශපාලන පක්ෂයක අපේක්ෂකයින් තුළ පවා අසමගිය වර්ධනයට හේතු විය. පසුගිය කාලය පුරාම පැවැත්වූ මැතිවරණ හා ආශ්‍රිත ප්‍රවණ්ඩ ක්‍රියා තුළින් වැඩි වශයෙන් වාර්තා වූයේ එකම පාක්ෂිකයන් අතර වූ ප්‍රවණ්ඩ ක්‍රියා බව පොලිස් මැතිවරණ කාර්යාංශය පවසා ඇත. එමෙන්ම සිදු වී ඇති දේශපාලන සාතන හා මිනී මැරීමට තැත් කිරීම් සංඛ්‍යාව දෙස බලන විට පවතින මැතිවරණ ක්‍රමයේ නෛතික රාමුව හා එහි යම් යම් විධි විධානයන් මෙම ක්‍රියාවන්ට වක්‍රාකාරව හේතු වූ බවට ද සිතිය හැකිය. මනාප ක්‍රමය, දිස්ත්‍රික්කය පුරා ප්‍රචාරණය කිරීමට සිදු වීම වැනි දේ එවැනි ක්‍රියා ඇති වීමට පවතින මැතිවරණ ක්‍රමයේ නෛතික රාමුව ඉවහල් වී ඇති බව පැහැදිලි වේ.

එබැවින් යෝජිත ජන්ද විමසීම් සංශෝධන පනත් කෙටුම්පත් පනත් මෙම තත්ත්වය අවම කරවීම සඳහා මනාප ක්‍රමය අහෝසි වී තිබීම, එක් කොට්ඨාශයක් සඳහා එක් දේශපාලන පක්ෂයකින් එක් පුද්ගලයකු

සමස්ත පළාත් පාලන මැතිවරණ ප්‍රතිඵල(1997-2006)

පක්ෂය	1997		2002		2006	
	ඡන්ද සංඛ්‍යාව	මන්ත්‍රීන් ගණන	ඡන්ද සංඛ්‍යාව	මන්ත්‍රීන් ගණන	ඡන්ද සංඛ්‍යාව	මන්ත්‍රීන් ගණන
පොදු පෙරමුණ / එජනිස	3,418,205	1,936	2,268,226	1,014	3,369,074	1,976
එජාප	2,879,759	1,389	4,110,016	2,319	2,428,281	1,158
ජනතා විමුක්ති පෙරමුණ	258,545	101	490,696	219	799,681	252
ස්වාධීන	278,297	75		58		75

මූලාශ්‍ර - මැතිවරණ කොමසාරිස්වරයාගේ පාලන වාර්තා 1997/2002/2006

පමණක් ඉදිරිපත් කරවීම, ඡන්දය ගණන් කිරීම එම ඡන්ද පොළවල් තුළම පක්ෂ නියෝජිතයන් ඉදිරියේ සිදු කිරීම හේතුවෙන් වංචා හා දූෂණ අවම වීම, ආරක්ෂාව සඳහා ක්‍රමවත් වැඩපිළිවෙළක් සකසා තිබීම යනාදී කරුණු හේතුවෙන් පැවති මැතිවරණ ක්‍රමයට සාපේක්ෂව මැතිවරණ ප්‍රවණත්වයෙහි අවම වීමක් අපේක්ෂා කළ හැකිය.

යෝජිත පළාත් පාලන ආයතන ඡන්ද විමසීම් සංශෝධන පනත් කෙටුම්පත මගින් ඇති විය හැකි දුර්වලතා

ඉහතින් සඳහන් පරිදි යෝජිත පනත් කෙටුම්පත මගින් යහපත් ලක්ෂණ පෙන්නුම් කළත් එහි යම්යම් කරුණු සම්බන්ධව කිසියම් අවාසිදායක තත්ත්වයක් ද උද්ගත විය හැකි බවට විවේචන ඉදිරිපත් වී ඇත. එවැනි කාරණා සම්බන්ධව ද මෙහිදී අවධානය යොමු කිරීමෙන් මෙම පනත මගින් වඩාත් ප්‍රජාතන්ත්‍රීය වූ මැතිවරණ ක්‍රමයක් සකසා ගැනීමට හැකි වෙනු ඇත. ඒ සඳහා පළාත් පාලන ඡන්ද විමසීම් කිහිපයක ලද ප්‍රතිඵල ආශ්‍රිතව කරුණු පැහැදිලි කර ගැනීම වඩාත් ප්‍රායෝගික වේ.

1997, 2002 සහ 2006 පළාත් පාලන මැතිවරණ ප්‍රතිඵල අනුව පළාත් පාලන ආයතනයන් තුළ ප්‍රධාන පක්ෂ දෙක අතර මන්ත්‍රී මුද්‍රයන් බෙදී යාමේදී විශාල පරතරයක් දැකිය නොහැක. මන්ද පවතින පළාත් පාලන ඡන්ද විමසීම් විශේෂ විධි විධාන පනත යටතේ පවත්වන ලද මැතිවරණයකදී ජයග්‍රහණ පක්ෂයට සියයට පනහක හෝ හැටක මන්ත්‍රී මුද්‍ර ප්‍රමාණයක් හිමි වන විට සියයට හතළිහක හෝ පනහකට ආසන්න මන්ත්‍රී මුද්‍ර ප්‍රමාණයක්

විපක්ෂයට හිමි වූ බැවිණි. මේ නිසා අදාළ පළාත් පාලන ආයතනය තුළ ශක්තිමත් විපක්ෂයක් බිහි වී පළාත් පාලන ආයතනයේ කටයුතු වඩාත් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදීව සිදු කිරීමට අවස්ථාව ලැබුණි. නමුත් යෝජිත සංශෝධනය මගින් සියයට 60ක හෝ 70ක මන්ත්‍රී මුද්‍ර ප්‍රමාණයක් ජයග්‍රහණ පක්ෂයට ලැබෙන අවස්ථාවක විපක්ෂය තව තවත් දුර්වල වීමේ ප්‍රවණතාවයක් ඇති විය හැක. එය ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී පාලනයට බාධාවකි.

යෝජිත පළාත් පාලන ඡන්ද විමසීම් සංශෝධන පනත් කෙටුම් පතට අනුව සිදු කරනු ලබන ඡන්ද විමසීමකදී සුළු ජාතික පක්ෂවලට නියෝජනය අහිමි වීමේ අවදානමක් ඇති විය හැක. පෙර පැවති ක්‍රමයට අනුව මෙරට තුන්වන පාර්ශවය වූ ජනතා විමුක්ති පෙරමුණ පළාත් පාලන මැතිවරණවලදී, 1997 දී මන්ත්‍රී මුද්‍ර 101 ක්ද 2002 දී මන්ත්‍රී මුද්‍ර 219 ක්ද 2006 දී මන්ත්‍රී මුද්‍ර 252 ක්ද හිමි කර ගෙන තිබුණි.

නමුත් යෝජිත ක්‍රමය යටතේ කිසියම් පළාත් පාලන ආයතනයක් සඳහා තරග කරනු ලබන සුළු ජාතික පක්ෂයක් හෝ සුළු කණ්ඩායමකට කේවල ක්‍රමය යටතේ කොට්ඨාසයේ ජයග්‍රහණය කිරීමට ඇති හැකියාව අවම වේ. එම කොට්ඨාසයෙන් සමානුපාතික නියෝජන ක්‍රමය යටතේ තෝරා ගනු ලබන 30%ක ප්‍රතිශතය සඳහා ද වැඩි හිමිකමක් ලැබෙන්නේ ප්‍රධාන විපක්ෂයටයි. මෙවැනි තත්ත්වයක් තුළ තුන්වන පාර්ශවයකට හෝ කුඩා පක්ෂවලට බලයට පැමිණීමේ අවස්ථාව අහිමි වීමේ ප්‍රවණතාවයක් ඇති විය හැක.

යෝජිත පළාත් පාලන ආයතන සංශෝධන පනත් කෙටුම්පත මගින් ස්වාධීන පුද්ගලයන් සඳහා මැතිවරණ තරඟ කිරීමට අවස්ථාව සලසා ඇති ආකාරය පිළිබඳව ද ගැටළු මතු වී ඇත. 1978 ව්‍යවස්ථාව පනවන තෙක් මෙරට ක්‍රියාත්මක වූ සරල බහුතර නියෝජන ක්‍රමය යටතේ ඕනෑම පළාත් පාලන ආයතනයකට අයත් කොට්ඨාසයකින්, පවතින දේශපාලන පක්ෂයකට අයත් නොවන, එහෙත් යම් යම් දක්ෂතා ඇති බුද්ධිමත් අයෙකුට ජනතාවට සේවය කිරීම සඳහා ස්වාධීන පුද්ගලයෙකු ලෙස තනිව මැතිවරණයට තරඟ කිරීමේ අවස්ථාව සැලසී තිබුණි. එම තත්ත්වය 1978 ව්‍යවස්ථාව මගින් ස්ථාපිත කළ සමානුපාතික නියෝජන ක්‍රමය යටතේ සංශෝධනය කර ස්වාධීන කණ්ඩායමක් වශයෙන් මැතිවරණ සඳහා තරග කිරීමට විධි විධාන සලස්වන ලදී. ඒ අනුව සමානුපාතික නියෝජන ක්‍රමය යටතේ පළාත් පාලන මැතිවරණ සඳහා ස්වාධීන කණ්ඩායම් වශයෙන් තරග කරමින් 1997 වසරේදී ස්වාධීන පුද්ගලයන් 75 දෙනෙකු ද 2002 වසරේදී 58 දෙනෙකු ද 2006 වසරේදී 75 දෙනෙකු ද තේරී පත් වී ඇත. එනම් සමානුපාතික නියෝජන ක්‍රමය තුළ පවා ස්වාධීන කණ්ඩායම්වලට ප්‍රමාණවත් නියෝජනයක් ලැබී ඇති බව එයින් පැහැදිලි වේ.

එහෙත් යෝජිත පනත් කෙටුම්පත ඉහත මැතිවරණ ක්‍රම දෙකෙහිම සම්මිශ්‍රණයක් වුවත් ස්වාධීන පුද්ගලයන්හට පෙර ක්‍රමවලදී හිමිව තිබූ මැතිවරණ තරග කිරීමේ අවස්ථාව සහ ජයග්‍රහණය කිරීමේ අවස්ථාව අවම වී ඇත. එයට හේතුව යෝජිත මිශ්‍ර ක්‍රමය යටතේ පළාත් පාලන ආයතනයට අයත් යම් කොට්ඨාසයකින් හෝ කොට්ඨාස කිහිපයකින් කිසිදු දේශපාලන පක්ෂයකට සම්බන්ධ නොමැති උගත් බුද්ධිමත් පුද්ගලයකුහට ජනතාවට සේවය කිරීම සඳහා සරල බහුතර ක්‍රමයේදී මෙන් ස්වාධීන පුද්ගලයකු ලෙස හෝ සමානුපාතික නියෝජන ක්‍රමයේදී මෙන් ස්වාධීන කණ්ඩායම් වශයෙන් ඉදිරිපත් වීමට අවස්ථාව නොමැත. උදාහරණ ලෙස මිශ්‍ර ක්‍රමය යටතේ එක් පළාත් පාලන ආයතනයක ඡන්ද කොට්ඨාස 10 ක් තිබේ නම් එක් කොට්ඨාසයකින් එක් අයෙකු බැගින් කොට්ඨාස දහයෙන්ම ස්වාධීන පුද්ගලයන් දහදෙනෙකුගෙන් යුත් ස්වාධීන කණ්ඩායමක් ඉදිරිපත් විය යුතුයි. මෙහිදී ගැටළුව වන්නේ ස්වාධීන යන වචනය මෙමගින් අර්ථ

නොගැන්වීමයි. මෙය එක්තරා ආකාරයකට ස්වාධීන පුද්ගල කණ්ඩායමකට වඩා ලියාපදිංචි නොවූ දේශපාලන කණ්ඩායමක් වැනිය.

අනෙක් ගැටළුව වන්නේ එසේ ඉදිරිපත් වන ස්වාධීන කණ්ඩායමේ එක් එක් පුද්ගලයා සඳහා ඇප මුදල වශයෙන් රු.20,000/-මුදලක් ද ජයග්‍රහණය සඳහා එක් කොට්ඨාසයකින් 5%ක ඡන්ද ප්‍රතිශතයක් ද ලබා ගත යුතු වේ. මෙවැනි කාරණා පළාත් පාලන ආයතනයක එක් කොට්ඨාසයක හෝ කිහිපයක සිටින උගත් බුද්ධිමත් පුද්ගලයින් බලයට ඒමට ඉදිරිපත් වීම අවම කරවීමට හේතු සාධකයකි. මෙම තත්ත්වය ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදයට අහිතකර බලපෑම් ඇති කරවිය හැකිය.

ශ්‍රී ලංකාවේ පවතින දේශපාලන රටාවට අනුව දේශපාලන පක්ෂ නායකත්වයේ යුතුකම වනුයේ පළාත් පාලන ආයතන සඳහා තෝරා පත් කර ගන්නා සභිකයින් ජාතික තලයට ගෙන ඒමට සුදුසු වන අයුරින් දේශපාලන අත්දැකීම් තුළින් පරිනත පුද්ගලයින් කිරීමයි. මේ සඳහා තරුණ නියෝජනය වැඩි කිරීම අනිවාර්යයෙන් සිදු විය යුත්තකි. එවැනි කොටස් පළාත් පාලන ආයතන, පළාත් සභා ක්‍රමය හරහා ජාතික තලයට පිවිසීමෙන් දේශපාලනය දෙස පරිනත ස්වභාවයකින් බැලීමේ සහ දැකීමේ හැකියාව ලැබේ. මෙම තත්ත්වය ඇති කිරීමට නම් තරුණ පිරිස සඳහා වැඩි නියෝජනයක් පළාත් පාලන ආයතන තුළ ඇති කළ යුතුයි. පැවති සමානුපාතික නියෝජන ක්‍රමය යටතේ 40% ක ප්‍රතිශතයක් තරුණ පිරිස සඳහා අනිවාර්යයෙන් වෙන් වී තිබිණ.

එහෙත් යෝජිත පළාත් පාලන ඡන්ද විමසීම් සංශෝධන පනත් කෙටුම් පත මගින් කාන්තා සහ තරුණ යන කොටස් දෙක සඳහාම වෙන් වී ඇති ප්‍රතිශතය සියයට 25%කි. එම සියයට විසි පහ ද අනිවාර්යය වී නැත. මෙම තත්ත්වය ගම් මට්ටමින් තරුණයන් සහ කාන්තාවන් දේශපාලනයට පිවිසීමේ ඉඩකඩ තවත් ඇහිරී ගොස් ඇත. මෙය අනාගත දේශපාලනයේ පරිනතභාවය දුර්වල වීමට හේතුවකි. විශේෂයෙන්ම ලාංකීය දේශපාලන භූමියේ කාන්තා සහභාගීත්වය අවම වීම සමුද්‍රායක තත්ත්වයක් නොවන බව ජනගහණයේ කාන්තා සංයුතිය පරීක්ෂා කිරීමේදී පැහැදිලි වේ.

ශ්‍රී ලංකාවේ ජනගහණ - 2009

මුළු ජනගහනය මිලියන 20,450

පිරිමි ජනගහනය මිලියන 10,148

කාන්තා ජනගහනය මිලියන 10,302
(ජන හා සංඛ්‍යාලේඛන දෙපාර්තමේන්තුවේ සංඛ්‍යාන නිබන්ධනය-2010 ට අනුව)

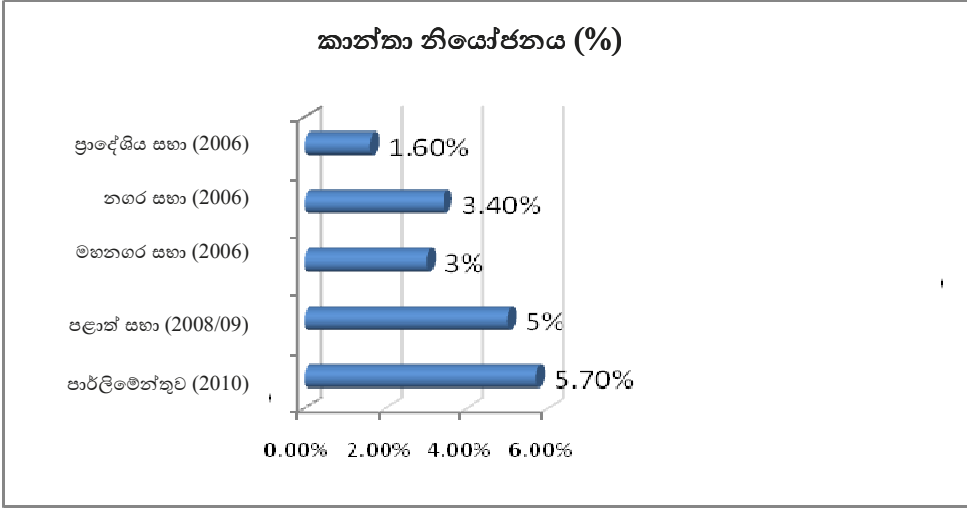
ඉහත සංඛ්‍යා ලේඛනවලට අනුව පැහැදිලි වන්නේ මෙරට ජනගහණයෙන් 50%ටත් වඩා වැඩි පිරිසක් කාන්තාවන්ගෙන් සමන්විත වන බවය. එහෙත් දේශපාලනමය වශයෙන් සලකා බලන කල්හි මෙරට කාන්තා නියෝජනය පළාත් පාලන, පළාත් සභා සහ මධ්‍යම ආණ්ඩුව යනාදී ආයතන තුළ ඉතා අවම අගයක් ගෙන ඇති බවයි. එය පහත පරිදි පෙන්වා දිය හැකිය.

ඉහත සටහනේ දැක්වෙන ප්‍රතිශතයන්ට අනුව පැහැදිලි වන්නේ 50%ටත් වැඩි පිරිසක් කාන්තාවන් සිටින මෙරට තුළ දේශපාලනමය වශයෙන් ඉතා අවම නියෝජනයක් පවතින බවයි. එම තත්ත්වය ප්‍රාදේශීය මට්ටමේ සිට ජාතික තලය දක්වාම දැකගත හැකි වුවකි. 2010 වසරේ ස්ත්‍රී පුරුෂ භාවයේ පරතර වාර්තාවට අනුව අසල්වැසි රාජ්‍යවල කාන්තා නියෝජනය පරීක්ෂා කර බලන විට ඉන්දියාව තුළ 11% ක්ද නේපාලයේ 33% ක්ද බංගලාදේශයේ 19% ක්ද පකිස්ථානයේ 22% ක්ද ආදී වශයෙන් දේශපාලනය තුළ කාන්තා නියෝජනය යහපත් තත්ත්වයක පවතී. මෙය බටහිර රටවල විමසා බලන විට නෝර්වේ

40% ක්ද එක්සත් රාජධානියේ 22%ක්ද ආදී වශයෙන් ඉතා ඉහළ කාන්තා නියෝජනයක් පවතී. එබැවින් යෝජිත පළාත් පාලන ආයතන ඡන්ද විමසීම් සංශෝධන පනත් කෙටුම් පත මගින් මෙම කාන්තා නියෝජනය ඉහළ නංවා ගැනීම සඳහා අවශ්‍ය පියවර ගැනීම ඉතා වැදගත් වේ.

යෝජිත පනත යටතේ පළාත් පාලන විසුරුවා හැරීම ආදී කරුණු සම්බන්ධ බලය මධ්‍යම ආණ්ඩුවේ පළාත් පාලන ඇමතිවරයාට ලබා දී ඇත. පවතින නීතිය අනුව, පළාත් සභාවන්ට අයත් පළාත් පාලන ආයතන විසුරුවා හැරීමේ බලය ලබා දී තිබුණේ පළාත් සභාවේ පළාත් පාලන ඇමතිවරයාටය. නව නීතිය අනුව එම බලය මධ්‍යම ආණ්ඩුවේ ඇමතිවරයාට ලැබෙන බැවින් එමගින් පළාත් සභාවේ බලය අඩු වී මධ්‍යම ආණ්ඩුවේ බලය වඩාත් ශක්තිමත් වෙයි. මෙමගින් බලය තව තවත් කේන්ද්‍රගත වීමක් සිදු වන අතර බලය විමධ්‍යගත කිරීමේ අරමුණ සාර්ථක නොවීමට හේතු විය හැකි විමද තවදුරටත් සලකා බැලිය යුතු කාරණයකි.

යෝජිත සංශෝධන පනතේ තවත් විධි විධානයක් ලෙස දක්වා ඇත්තේ පළාත් පාලන ආයතනයක පුරප්පාඩුවක් ඇති වුවහොත් ඒ සඳහා කෙනෙකු නම් කිරීමේ බලය පක්ෂ ලේකම්වරයාට ලබා දීමයි. මෙහිදී කොට්ඨාස ක්‍රමය ක්‍රියාත්මක වුවද අතුරු මැතිවරණ සඳහා ඉඩ නොතබා එම බලය පක්ෂ ලේකම්වරයාට ලබා දී තිබීම විවේචනයට ලක් වී ඇත. අතුරු මැතිවරණවලට ඉඩ නොලැබීම වර්තමානයේ ක්‍රියාත්මක සමානුපාතික නියෝජන ක්‍රමයට එල්ල වූ බරපතලම විවේචනයයි.

මෙම ක්‍රමය යටතේ අතුරු මැතිවරණ පැවැත්වීම පහසු වුවද එයට ඉඩ නොතබා ඡන්ද කොටසකට කිසිම සම්බන්ධයක් නැති නීත්‍යානුකූල හිමිකමක් නැති ඕනෑම පුද්ගලයෙකු පත් කිරීමේ බලය පක්ෂ ලේකම්වරයාට ලබා දීමේ කිසිදු තර්කානුකූලභාවයක් නැති බවට චෝදනා එල්ල වී ඇත. එමෙන්ම සීමා නිර්ණය කිරීමේ කමිටුව පත් කිරීම පනත් කෙටුම්පත මගින් පළාත් පාලන අමාත්‍යවරයාට හිමි කර දී ඇති අසීමිත බලයට අමතරව කොට්ඨාස මායිම් වෙනස් කිරීමේ බලය ද ඇමතිවරයාට පවරා දීම මෙම සංශෝධන පනතේ තිබෙන විශේෂ දුර්වලතාවයක් බවට කරුණු ඉදිරිපත් වී ඇත. මෙලෙස සංවරණ හා තුලන ක්‍රියාවලියකින් තොරව සුවිශේෂ බලතල ඇමතිවරයාට පවරා තිබීම බරපතල තත්ත්වයක් බව පවසන විවිධ විවේචකයින්, ඇමතිවරයාගේ තීරණවලට අභියෝග කළ හැකි අභියාචනා කාර්ය පටිපාටියක් නොමැතිකම පිළිබඳ අනතුරු අභවා ඇත.

අවසානය

ශ්‍රී ලංකාවේ දැනට ක්‍රියාත්මක වෙමින් පවතින මැතිවරණ ක්‍රමයට සාපෙක්ෂව මෙම යෝජිත පළාත් පාලන ආයතන ඡන්ද විමසීම සංශෝධන පනත් කෙටුම් පත මගින් යෝජිත මැතිවරණ ක්‍රමය ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ලක්ෂණ පෙන්වුම් කරන අතර ඉහතින් සඳහන් දුර්වලතාවයන් සඳහා විසඳුම් ලබා දෙන්නේ නම් එය වඩාත් ප්‍රශස්ත සහ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී වූ මැතිවරණ ක්‍රමයක් දක්වා වර්ධනය කළ හැකි බව පෙනී යයි. එමෙන්ම ශ්‍රී ලංකා මැතිවරණ ඉතිහාසය තුළ ඡන්ද විමසීම සඳහා සරල බහුතර නියෝජන ක්‍රමයන් සමානුපාතික නියෝජන ක්‍රමයන් යන මැතිවරණ ක්‍රම දෙකම දිගු කලක් භාවිත කිරීම තුළින් ලද අත්දැකීම් සහ වාසි, අවාසි මත එම මැතිවරණ ක්‍රම දෙකෙහිම මිශ්‍රණයක් සිදු කිරීමට හේතු වී ඇත. මෙය ශ්‍රී ලාංකික ජන සමාජයට ගැළපෙන මැතිවරණ ක්‍රමයක් සැකසීම සඳහා ගන්නා කාලෝචිත උත්සාහයක් යැයි කිව හැකිය. එවැනි තත්ත්වයක් තුළ අනාගතයේ දී මෙරට තුළ ප්‍රවණ්ඩත්වය අවම වූ නිදහස් හා

සාධාරණ වූ මැතිවරණ ක්‍රියාදාමයක් ඇති කර වීමේ ඉඩ ප්‍රස්ථාව ලැබේ. එමෙන්ම කලින් කලට එවැනි නිදහස් හා සාධාරණ මැතිවරණ පැවැත්වීමෙන් මහජන මතය මැන ගැනීමටත් ඒ අනුව නියෝජිතයින් පත් කර ගැනීමටත් ජනතාවට හැකියාව ලැබේ. ඒ තුළ රටෙහි වඩාත් ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී වූ යහ පාලනයක් ගොඩ නගා ගැනීමට ඇති ඉඩ ප්‍රස්ථාව පුළුල් වේ.

පස්වෘත්ත-ගැටුම් සමයේ පළාත් පාලන ආයතන සතු කාර්යභාරය පුළුල් වී ඇත. විශේෂයෙන්ම සන්නද්ධ ගැටුම් හේතුකොට ගෙන උතුරු සහ නැගෙනහිර පළාත්වල විනාශ වූ යටිතල පහසුකම් පිලිසකර කිරීම සම්බන්ධයෙන් එම ආයතනවලට සුවිශේෂී කාර්යභාරයක් පැවරේ. පළාත් පාලන ආයතන විසින් මධ්‍යම ආණ්ඩුවේ සහාය ඇතිව සුළු පරිමාණ යටිතල පහසුකම් සංවර්ධනය කළ යුතු වේ. ඒ සඳහා ජනතා සහභාගීත්වය ලබා ගැනීම එලදායකය. සියළු ව්‍යාපෘතීන් ජනතා සහභාගීත්වය සහිතව ක්‍රියාත්මක කිරීම තුළින් කාර්යක්ෂමතාව ඉහළ නැංවිය හැක. එසේම දූෂණ හා අක්‍රමිකා අවම කළ හැක.

ග්‍රාමීය හා ප්‍රාදේශීය මට්ටමේ ජනතා අවශ්‍යතා පිළිබඳ මනා අවබෝධයක් ඇත්තේ පළාත් පාලන ආයතනවලටය. ජනතාවට වඩාත් සමීප නියෝජනයක් ඒවා තුළින් පිළිබිඹුවේ.

පළාත් පාලන ආයතනවල සහිකයන් හා පුරවැසියන් අතර නිරන්තර සංවාදයක් පවත්වාගෙන යාම තුළින් යහපත් ප්‍රතිඵල අත්කර ගත හැකි වනු ඇත. 21 වන සියවසේ දී, පළාත් පාලන ආයතන, එම යුගයට ගැළපෙන පරිදි නවීකරණය විය යුතුය. විද්‍යුත් තැපෑල (e-mail) වැනි තොරතුරු තාක්ෂණ ක්‍රම ඔස්සේ ජනතා අදහස්, විවේචන, යෝජනා යනාදිය පළාත් පාලන ආයතනවලට නිරතුරුවම ලැබිය යුතුය. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී පරිසරයක් තුළ පුරවැසියාගේ සුභ සිද්ධියට ඉවහල් වන සුවිසල් මෙහෙවරක් ඉටු කරළීමේ ශක්‍යතාව පළාත් පාලන ආයතන සතු වේ.

මූලාශ්‍රයන්

අංක 53 දරන පළාත් පාලන ආයතන ඡන්ද විමසීම් ආඥා පනත,1946,

අංක 24 දරන පළාත් පාලන ආයතන ඡන්ද විමසීමේ (විශේෂ විධි විධාන) පනත,1977

ජාතික රාජ්‍ය සභා විවාද,1977.12.02,(කීරු අංක 2342)

ද සොයිසා,එම්.ඕ.ඒ. , (2003,පි.453-490),දේශපාලන විද්‍යාවේ මූලික සිද්ධාන්ත,

නවරත්න,ඒ.,2010, මැතිවරණ සිද්ධීන් සම්බන්ධ වාර්තා, (පොලිස් මැතිවරණ කාර්යාංශය, (ලිපියක්),පෞද්ගලික අදහස් ලබා ගැනීමක්,2010.05.24

මැතිවරණ කොමසාරිස්වරයාගේ පාලන වාර්තා,1997/2002/2006, ශ්‍රී ලංකා මැතිවරණ දෙපාර්තමේන්තුව

යෝජිත පළාත් පාලන ආයතන ඡන්ද විමසීම් සංශෝධන පනත් කෙටුම්පත

ලියනගේ,කේ. ,2010,දේශපාලනය තුළ ස්ත්‍රී නියෝජනයේ අවශ්‍යතාවය,දිවයින,2010 මාර්තු 08, පි 04

සංඛ්‍යාත නිබන්ධනය,2010,ජන හා සංඛ්‍යාලේඛන දෙපාර්තමේන්තුව

The Global Gender Gap Report,2010,World Economic Forum

வடமாகாண மக்கள் பிரதிநிதித்துவம்: ஒரு வரலாற்று நோக்கு

முஹம்மது அஜிவதீன்
B.A. (Hons), M.Phil

ஆய்வு உத்தியோகத்தர்
இலங்கை பாராளுமன்றம்

குடித்தொகையும் அதனைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் மக்கள் பிரதிநிதிகளும் ஒரு ஜனநாயக அரசின் அடிப்படை அம்சங்களாகும். குடித்தொகையில் உள்ளடங்கும் சமூக-கலாசார பண்புகளை ஓரந்தள்ளிவிட்டு எண்கணித தரவுகளை மாத்திரம் கருத்திற் கொண்டு விகிதசம அடிப்படையில் மக்கள் பிரதிநிதித்துவத்தை நிர்ணயிக்க முற்படுவதன் மூலம் உண்மையான ஜனநாயக இலக்கை அடைய முடியுமா? என்ற வினா எழுந்துள்ளது.

எண்கணித ஜனநாயகம் (Numerical Democracy - 50.01%) உண்மையான மக்கள் பிரதிநிதித்துவத்தை வெளிக்காட்டாது. மாறாக பெரும்பான்மை மேலாதிக்கத்தை நியாயப்படுத்துவதாகவும், சிறுபான்மையினரின் பிரேரணைகளை ஓரந்தள்ளுவதாகவும் உள்ளது. இலங்கையின் 30 வருட யுத்தத்துக்கு ஏதுவாக இருந்த காரணிகளில் பெரும்பான்மை ஜனநாயகத்தின் அளவுகடந்த பிரயோகமும் ஒன்று எனக் குறிப்பிட முடியும். அதே வரலாற்றுத் தவறை மீண்டும் செய்வதன் மூலம் எதிர்பார்க்கும் சமாதானம், அபிவிருத்தி, மற்றும் சுபீட்சத்தை எட்டமுடியுமா? என்பதனை உயர்மட்ட கொள்கை வகுப்பாளர்கள் மீள் பரிசீலிக்க வேண்டியுள்ளது.

மக்கள் பிரதிநிதித்துவம்

1950ம் தசாப்தத்தின் நடுப்பகுதி வரை, தேசிய அரசியலில் ஆங்கிலம் பேசும் மேட்டுக்குடி உறுப்பினர்களின் ஆதிக்கம் கையோங்கியிருந்த காலப்பிரிவில் அரசியல் களத்தில் குடித்தொகை என்பதனை விட கற்ற இலங்கையர் என்ற அடிப்படையில் வடமாகாண அரசியல் வாதிகளின் பங்கு சக அரசியல்வாதிகளின் பங்கைவிட குறைத்து மதிப்பிடமுடியாதளவு மேலோங்கியிருந்தது.

1991 நவம்பர் 30ம் திகதி கொழும்பு விவேகானந்த சங்கம் ஏற்பாடுசெய்திருந்த 'சேர் பொன்னம்பலம் இராமநாதன் அவர்களின் வாழ்வும், பணியும்' எனும் நிகழ்வின் சிறப்பு விருந்தினரான முன்னாள் ஜனாதிபதி JR ஜயவர்தன அவர்கள் 'சேர் பொன்னம்பலம் இராமநாதன் அவர்கள் சிங்கள மக்களின் வளர்ப்புத் தந்தை (foster parent)' எனக்குறிப்பிட்டமை, இலங்கை அரசியல் வரலாற்றில் வடமாகாண மக்கள் பிரதிநிதிகளின் தனித்துவத்தை எடுத்துக்காட்டுகின்றது (C.V. Vivekananthan, 2010). குறிப்பாக இவ்வரசியல் தலைவர்கள் தேசத்தின் சுதந்திரத்துக்கும், தென்னிலங்கை அரசியல் செயற்பாடுகளின் வளர்ச்சிக்கும், தமிழ் மக்களின் உரிமைகளுக்கும், தேசிய அரசியல் தலைவர்களின் விடுதலைக்கும் குரல்கொடுத்தவர்கள் என்பதனை இலகுவில் மறந்துவிட முடியாது.

சட்டநிர்ணய சபை

(The Legislative Council 1833-1931)

கோல்புறாக்-கமரன் ஆணைக்குழுவின் பரிந்துரையின் படி அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சட்டநிர்ணய சபையில் முடியின் நியமனம் பெற்ற

உறுப்பினர்களே அங்கம் வகித்தனர். 1910ம் ஆண்டின் மக்களம் சீர்திருத்த பிரேரணையின் கீழ் நிறுவப்பட்ட 21 உறுப்பினர்கள் கொண்ட சட்ட நிர்ணய சபைக்கு நியமிக்கப்பட்ட 10 தேசிய உறுப்பினர்களில் வடமாகாண பிரதிநிதித்துவம் உறுதிசெய்யப் பட்டிருந்தது.

அதேபோல மன்னிங் அரசியலமைப்பு சீர்திருத்த (1920) ஏற்பாடுகளின்படி நிறுவப்பட்ட 37 உறுப்பினர்கள் கொண்ட சட்டநிர்ணய சபைக்கு பிரதேச அடிப்படையில் 11 உறுப்பினர்கள் தெரிவுசெய்யப் பட்டனர். இதில் வட மாகாணத்தில் 5,836 வாக்குகளைப் பெற்ற சேர் துரைசாமி அவர்கள் வடமாகாண மக்கள் பிரதிநிதியாக தெரிவுசெய்யப் பட்டார்.

1924 மார்ச் 21ம் திகதி மேற்கொள்ளப்பட்ட திருத்தங்களின் அடிப்படையில் சட்டநிர்ணய சபை உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை 49 ஆக அதிகரிக்கப் பட்டதுடன் தொகுதிவாரியான பிரதிநிதித்துவம் 23 ஆக அதிகரிக்கப் பட்டது. இதில் 5 உறுப்பினர்கள் வட மாகாணத்திலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

வடமாகாணம் - தெரிவுசெய்யப்பட்ட சட்டநிர்ணய சபை உறுப்பினர்கள் (1924)

தேர்தல் தொகுதி	தெரிவு செய்யப்பட்ட உறுப்பினர்	பெற்ற வாக்குகள்
மத்திய தொகுதி	S. இராஜரட்னம்	2,216
மேல் தொகுதி	W. துரைசாமி	போட்டியின்றி
கீழ் தொகுதி	K. பாலசிங்கம்	போட்டியின்றி
வட தொகுதி	சேர் பொன்னம்பலம் இராமநாதன்	போட்டியின்றி
தென் தொகுதி	A. கனகரத்னம்	1,627

(மூலம்: Lake House, 1931)

அரசு பேரவை**(The State Council 1931-1947)**

டொனமூர் ஆணைக்குழுவின் பிரேரணையின் படி 61 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட அரசு பேரவை 1931ம் ஆண்டு நிறுவப்பட்டது. இதன்பிரகாரம் 50 உறுப்பினர்கள் தொகுதிவாரியாகத் தெரிவு செய்யப்பட பரிந்துரைக்கப்பட்டதுடன், இதில் வடமாகாணத்துக்கு ஆரம்பத்தில் ஒதுக்கப்பட்டிருந்த 05 தொகுதிகளினதும் பெயர்கள் யாழ்ப்பாணம், ஊர்காவற்றுறை, காங்கேசன்துறை, பருத்தித்துறை, மன்னார்-முல்லைத்தீவு என மாற்றப்பட்டது.

இதன்படி உறுப்பினர் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கப்படவில்லை. இதனை நிராகரித்து 1931ம் ஆண்டு நடைபெற்ற முதலாவது அரசு பேரவைத் தேர்தலில் யாழ்ப்பாணம், ஊர்காவற்றுறை, காங்கேசன்துறை, பருத்தித்துறை தொகுதிகளுக்கு எவரும் போட்டியிடவில்லை.

மன்னார்-முல்லைத்தீவு தொகுதிக்கான தேர்தலில் 5,647 வாக்குகளைப் பெற்று திரு M. S. ஆனந்தம் அவர்கள் தெரிவானார். பின்னர் 1934ம் ஆண்டு நடைபெற்ற இடைத் தேர்தலில் ஏனைய நான்கு தொகுதிகளுக்குமான உறுப்பினர்கள் தெரிவுசெய்யப்பட்டனர்.

பிரதிநிதிகள் சபை**(House of Representative 1947 – 1972)**

1947ம் ஆண்டு நடைமுறைக்கு வந்த சோல்பரி அரசியல் அமைப்பின் படி இலங்கையில் இரு அவை கொண்ட பாராளுமன்ற முறைமை (Bi-cameral) அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. அதன் பிரதிநிதிகள் சபையில் 101 உறுப்பினர்கள் அங்கம் வகித்தனர். இதில் 95 உறுப்பினர்கள் குடித்தொகையை அடிப்படையாகக் கொண்ட தேர்தல் தொகுதிகளிலிருந்து தெரிவுசெய்யப்பட்டனர்.

இதன்படி வடமாகாண மக்கள் பிரதிநிதிகள் எண்ணிக்கை 05 ல் இருந்து ஒன்பதாக அதிகரிக்கப்பட்டது. வட்டுக்கோட்டை, கோப்பாய், சாவகச்சேரி, வவுனியா எனும் புதிய 04 தேர்தல் தொகுதிகள் நிறுவப்பட்டன. ஆரம்பத் தேர்தல்களில் இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ் தவிர வேறு கட்சிமுறை வளர்ச்சியுற்றிக்காவிடினும் இந்த அமைப்பின் கீழ் கட்சி அரசியல் வலுப்பெற்றது.

வடமாகாணம் – தெரிவுசெய்யப்பட்ட அரசு பேரவை உறுப்பினர்கள் (1934)

தேர்தல் தொகுதி	தெரிவு செய்யப்பட்ட உறுப்பினர்	பெற்ற வாக்குகள்
யாழ்ப்பாணம்	A. மகாதேவன்	10,627
ஊர்காவற்றுறை	N. செல்வதுரை	6,521
காங்கேசன்துறை	S. நடேசன்	8,940
பருத்தித்துறை	G.G. பொன்னம்பலம்	10,627

(மூலம்: Lake House, 1936)

வடமாகாணம் - தெரிவுசெய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகள் சபை உறுப்பினர்கள் (1947)

தேர்தல் தொகுதி	தெரிவு செய்யப்பட்ட உறுப்பினர்	பெற்ற வாக்குகள்	கட்சி
யாழ்ப்பாணம்	G.G. பொன்னம்பலம்	14,324	ACTC
வட்டுக்கோட்டை	K. கனகரட்னம்	11,721	UNP
ஊர்காவற்றுறை	A. தம்பையா	5,552	சுயேட்சை
காங்கேசன்துறை	S.J.V. செல்வநாயகம்	12,126	LSSP
பருத்தித்துறை	T. ராமலிங்கம்	10,396	சுயேட்சை
கோப்பாய்	C. வன்னியசிங்கம்	9,619	UNP
சாவகச்சேரி	V. குமாரசாமி	11,813	சுயேட்சை
மன்னார்	C. சிற்றம்பலம்	5,877	LSSP
வவுனியா	C. சுந்தரலிங்கம்	4,026	சுயேட்சை

(மூலம்: Department of Elections, 1971)

வடமாகாண உறுப்பினர்கள் இடதுசாரிக் கட்சிகள் (லங்கா சம சமாஜ கட்சி - LSSP, கமியூனிசக் கட்சி - CP), ஐக்கிய தேசிய கட்சி (UNP), அகில இலங்கை தமிழ் காங்கிரஸ் (ACTC) எனும் தேசிய கட்சிகள் மூலமாகவும், சுயாதீன வேட்பாளர்களாகவும்

களமிறங்கினர். 1956 வரை வடமாகாண அரசியலில் தேசிய கட்சிகளின் செல்வாக்கு இருந்தாலும் குறிப்பாக 1956 களின் பின்னர் பிராந்திய தமிழ் கட்சிகளின் செல்வாக்கு வலுப்பெற்றது.

வடமாகாணம் - தெரிவுசெய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகள் சபை உறுப்பினர்கள் (1956)

தேர்தல் தொகுதி	தெரிவு செய்யப்பட்ட உறுப்பினர்	பெற்ற வாக்குகள்	கட்சி
யாழ்ப்பாணம்	G.G. பொன்னம்பலம்	8,914	ACTC
வட்டுக்கோட்டை	A. அமிர்தலிங்கம்	14,937	FP
ஊர்காவற்றுறை	V. A. கந்தையா	16,308	FP
காங்கேசன்துறை	S.J.V. செல்வநாயகம்	14,855	FP
பருத்தித்துறை	P. கந்தையா	14,381	CP
கோப்பாய்	C. வன்னியசிங்கம்	12,804	FP
சாவகச்சேரி	V. N. நவரத்னம்	15,952	FP
மன்னார்	V. A. அலககோன்	6,726	FP
வவுனியா	C. சுந்தரலிங்கம்	6,853	சுயேட்சை

(மூலம்: Department of Elections, 1971)

1960ம் ஆண்டின் எல்லை நிர்ணயக்குழு அறிக்கையின் படி, தேர்தல் தொகுதிகள் மூலம் தெரிவாகும் உறுப்பினர்கள் தொகை 157 ஆக அதிகரிக்கப்பட்டது. இதன்படி உடுவில், நல்லூர், உடுப்பிட்டி, கிளிநொச்சி எனும் புதிய தேர்தல் தொகுதிகள் உருவாக்கப்பட்டதுடன் வடமாகாண மக்கள் பிரதிநிதிகள் எண்ணிக்கை 13 ஆக அதிகரிக்கப்பட்டது.

வடமாகாணம் – தெரிவுசெய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகள் சபை உறுப்பினர்கள் (1960 மார்ச்)

தேர்தல் தொகுதி	தெரிவு செய்யப்பட்ட உறுப்பினர்	பெற்ற வாக்குகள்	கட்சி
யாழ்ப்பாணம்	A.T. துரையப்பா	6,201	TULF
வட்டுக்கோட்டை	A. அமிர்தலிங்கம்	11,524	FP
ஊர்காவற்றுறை	V. A. கந்தையா	10,820	FP
காங்கேசன்துறை	S.J.V. செல்வநாயகம்	13,545	FP
உடுவில்	V. தருமலிங்கம்	9,033	FP
நல்லூர்	E.M.V. நாகநாதன்	9,651	FP
பருத்தித்துறை	K. துரைரட்னம்	5,679	FP
கோப்பாய்	M. பாலசுந்தரம்	10,279	FP
உடுப்பிட்டி	M. சிவசிதம்பரம்	7,365	ACTC
சாவகச்சேரி	V. N. நவரத்னம்	13,907	FP
கிளிநொச்சி	S. சிவசுந்தரம்	3,741	FP
மன்னார்	V. A. அலககோன்	6,463	FP
வவுனியா	T. சிவசிதம்பரம்	5,370	TULF

(மூலம்: Department of Elections, 1971)

தேசிய அரசு பேரவை (National State Assembly 1972-1978)

1976ம் ஆண்டு தேர்தல் மாவட்ட வரையறை ஆணைக்குழுவின் அறிக்கையின் படி, புதிய தேர்தல் மாவட்ட வரையறை திட்டத்தின் கீழ் வட மாணகாத்திலிருந்து தெரிவு செய்யப்படவிருக்கும் உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை 13 லிருந்து 14 ஆக அதிகரிக்கப்பட

வேண்டும் என பரிந்துரைக்கப்பட்டது. மேலும் இம்மாகாண தேர்தல் தொகுதி ஒன்றுக்கான பிரஜைகளின் சராசரி எண்ணிக்கை 60,067 எனவும் குறிப்பிடுகின்றது. இதன் படி 14 ஆவது தேர்தல் தொகுதியாக முல்லைத்தீவு உள்வாங்கப்பட்டது. அத்துடன் 'உடுவில்' தேர்தல் தொகுதி 'மானிப்பாய்' என பெயர்மாற்றம் செய்யப்பட்டது.

வட மாகாணம் - இன அடிப்படையிலான குடித்தொகை (1976)

இனம்	குடித்தொகை	வீதம் (%)
கீழ் நாட்டுச் சிங்களவர்	12,184	1.39%
கண்டிச் சிங்களவர்	27,327	3.11%
இலங்கைத் தமிழர்	747,032	85.11%
இலங்கைச் சோனகர்	35,133	4.0%
இந்திய தமிழரும் சோனகரும்	55,096	6.28%
ஏனையோர்	996	0.11%
மொத்தம்	877,678	100%

(மூலம்: அரசாங்க வெளியீடுகள் பணியகம், 1976)

இந்த அறிக்கையின் படி ஜயநாயக உரிமை குடித்தொகை எண்ணிக்கைக்கு மாத்திரம் வரையறை செய்யப்பட்டதன் விளைவாக இப்பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த முஸ்லிம்கள் (44,439), சிங்களவர் (37,511) எனும் சிறுபான்மை இனங்களுக்கான பிரத்தியேக ஏற்பாடுகள் ஏதும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. இதற்கு

அவர்கள் புவியியல்ரீதியாக பரந்து வாழ்ந்தமையும் ஒரு காரணியாக இருந்திருக்கலாம். இருப்பினும் தமிழ்-முஸ்லிம் மக்கள் செறிவாக வாழ்ந்த மன்னார் தொகுதி பல்-அங்கத்தவர் தொகுதியாக இனங்காணப்படாமை காரணமாக வடமாகாண சிறுபான்மை முஸ்லிம்கள் தமது பிரதிநிதித்துவத்தை இழக்க வேண்டி ஏற்பட்டது.

வட மாகாணம் - தெரிவுசெய்யப்பட்ட பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் (1977)

	தேர்தல் தொகுதி	தெரிவு செய்யப்பட்ட உறுப்பினர்	பெற்ற வாக்குகள்	கட்சி
01	யாழ்ப்பாணம்	V. யோகேஷ்வரன்	16,251	TULF
02	வட்டுக்கோட்டை	T. திருநாவுக்கரசு	23,384	TULF
03	ஊர்காவற்றுறை	K.P. இரத்தினம்	17,640	TULF
04	காங்கேசன்துறை	A. அமிர்தலிங்கம்	31,155	TULF
05	மானிப்பாய்	V. தருமலிங்கம்	27,550	TULF
06	நல்லூர்	M. சிவசிதம்பரம்	29,858	TULF
07	பருத்தித்துறை	K. துரைரட்னம்	12,989	TULF
08	கோப்பாய்	S. கதிரவேலுபிள்ளை	25,840	TULF
09	உடுப்பிட்டி	T. இராசலிங்கம்	18,768	TULF
10	சாவகச்சேரி	V. N. நவரத்தினம்	20,028	TULF
11	கிளிநொச்சி	V. ஆனந்தசங்கரி	15,607	TULF
12	முல்லைத்தீவு	X.M. செல்லதம்பு	10,261	TULF
13	மன்னார்	P.S. சூசைதாசன்	15,141	TULF
14	வவுனியா	T. சிவசிதம்பரம்	13,821	TULF

(மூலம்: Department of Elections, 1977)

பாராளுமன்றம் (Parliament - 1978)

1978ம் ஆண்டு அரசியல் அமைப்பின் பிரகாரம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ முறையின் கீழ் புதிய தேர்தல் ஏற்பாடுகளை மீளாய்வு செய்வதற்காக அப்போதைய பிரதம அமைச்சர் கௌரவ ஆர்.பிரேமதாச அவர்களின் தலைமையில் 1983ம் ஆண்டு நியமிக்கப்பட்ட “வாக்குரிமையும் தேர்தல்களும் பற்றிய பாராளுமன்ற தெரிவுக் குழு” வின் பிரேரணைகளின் பிரகாரம் எதிர்கால பாராளுமன்ற விகிதாசார அடிப்படையில் தெரிவு செய்யப்படும் 196 உறுப்பினர்களில்

160 உறுப்பினர்கள் அரசியலமைப்பின் 98(8) ஆம் உறுப்புரையின் கீழ், 22 தேர்தல் மாட்டங்களிலும் பதிவு செய்யப்பட்ட வாக்காளர் எண்ணிக்கையின் விகிதாசாரப்படி ஒதுக்கப்படுவதுடன், ஏனைய 36 உறுப்பினர்களும் மாகாணத்துக்கு நான்கு என்ற அடிப்படையில் ஒதுக்கப்படும் என விதந்துரைக்கப்பட்டது.

விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ முறையில் நடைபெற்ற முதலாவது பொதுத் தேர்தலில் அரசியலமைப்பின் 96(4) ஆம் உறுப்புரையின் படி வடமாகாணத்துக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நான்கு உறுப்பினர்களில் ஒரு

வட மாகாணம் - தெரிவுசெய்யப்பட்ட பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் (1989)

தேர்தல் தொகுதி	தெரிவு செய்யப்பட்ட உறுப்பினர்	பெற்ற வாக்குகள்	கட்சி
01	I. இரத்தினசபாபதி	40,947	சுயேட்சை குழு1
02	I. பாரராசசிங்கம்	36,340	சுயேட்சை குழு1
03	S. சிவமகராசா	22,622	சுயேட்சை குழு1
04	A.P. செல்லையா	20,747	சுயேட்சை குழு1
05	T. லோகநாதபிள்ளை	17,616	சுயேட்சை குழு1
06	E. செபஸ்தியன்பிள்ளை	17,429	சுயேட்சை குழு1
07	K. செல்வநாயகம்	14,440	சுயேட்சை குழு1
08	J.J. இராஜேந்திரம்	13,928	சுயேட்சை குழு1
09	K. நவரத்னம்	22,255	TULF
10	K. பிரேமசன்திரன்	20,738	TULF
11	G. யோகசங்கரி	20,223	TULF
12	A. இமானுவேல் சில்வா	6,385	TULF
13	R. குகனேஸ்வரன்	6,276	TULF
14	S.S.M. அபுபக்கர்	5,355	SLMC
15	ராச மனோகரி புலேந்திரன்	3,260	UNP
16	A. இந்நாசிமுத்து	13,821	சுயேட்சை குழு1

(மூலம்: Department of Elections, 1989)

உறுப்பினர் யாழ்ப்பாணம் மற்றும் கிளிநொச்சி நிருவாக மாவட்டங்களை உள்ளடக்கிய யாழ்ப்பாண தேர்தல் மாவட்டத்துக்கும், மன்னார், வவுனியா, முல்லைத்தீவு நிருவாக மாவட்டங்களை உள்ளடக்கிய வன்னி மாவட்டத்துக்கு மூன்று உறுப்பினர்களும் ஒதுக்கப்பட்டன (de Silva, RKC, 1992).

விகிதாசார அடிப்படையில், 1981 தொடக்கம் 1989ம் ஆண்டு வரை யாழ்

மாவட்டத்துக்கு 11 உறுப்பினர்கள், வன்னி மாவட்டத்துக்கு 05 உறுப்பினர்கள் வீதம் மொத்தம் 16 உறுப்பினர்கள் வடமாகாணத்துக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் அது 1990ம் ஆண்டு 15 (யாழ் - 10, வன்னி- 05) ஆக குறைவடைந்து, மீண்டும் 1994ம் ஆண்டு 16 (யாழ்-10, வன்னி- 06) ஆக அதிகரித்தது. 2000ம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தலில் மீண்டும் 15 (யாழ் - 09, வன்னி- 06) ஆக குறைந்து, கடந்த பொதுத் தேர்தல் (2010) வரை

வட மாகாணம் - தெரிவுசெய்யப்பட்ட பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் (2010)

	தேர்தல் தொகுதி	தெரிவு செய்யப்பட்ட உறுப்பினர்	பெற்ற வாக்குகள்	கட்சி
01	யாழ் மாவட்டம்	மாவை S. சேனாதிராஜா	20,501	ITAK
02		A. கந்தையா பிரேமச்சந்திரன்	16,425	ITAK
03		அப்பாத்துரை வினாயகமூர்த்தி	15,311	ITAK
04		ஈஸ்வரபாதம் சரவணபவன்	14,961	ITAK
05		சிவஞானம் சிறீதரன்	10,057	ITAK
06		N. டக்லஸ் தேவானந்த	28,585	EPDP
07		செல்வேஸ்திரி அலன்றின்	13,128	EPDP
08		சந்திரகுமார் முருகேசு	8,105	EPDP
09		விஜயகலா மகேஸ்வரன்	7,160	UNP
10	வன்னி மாவட்டம்	A. அடைக்கலநாதன்	17,366	ITAK
11		S. வினோ நோகாரதலிங்கம்	12,120	ITAK
12		அண்ணாமலை நடேச சிவசக்தி	11,674	ITAK
13		அப்துல் றிஸாத் பதியுதீன்	27,461	UPFA
14		ஹுனைஸ் பாறாக்	10,851	UPFA
15		நூர்மன் மசூர்	9,518	UNP (SLMC)

(மூலம்: www.slelections.gov.lk)

2011.07.18ம் திகதி தேர்தல் ஆணையாளரினால் வெளியிடப்பட்ட 1715/4 ஆம் இலக்க வர்த்தமானி அறிவித்தலின் பிரகாரம் வட மாகாணத்தின் யாழ்ப்பாண தேர்தல் மாவட்டத்திற்கான பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை வாக்காளர் பதிவின் அடிப்படையில் ஒன்பதிலிருந்து ஆறு ஆக குறைக்கப்பட்டுள்ளதென்று குறிப்பிடுகின்றது. இதன்படி வட மாகாண மக்கள் பிரதிநிதித்துவம் 12ஆக குறைவடையும். இது வரலாற்றில் மிகக் குறைந்த பிரதிநிதித்துவ விகிதமாகும்.

குறித்த மாவட்டத்தில் பதிவு செய்யப்படும் வாக்காளர் எண்ணிக்கைக்கு ஏற்ப நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது. இதன்படி கொழும்பு, குருநாகல், கம்பஹா, அநுராபுரம், யாழ்ப்பாணம் போன்ற பல மாவட்டங்களில் உறுப்பினர் எண்ணிக்கை சில வருடங்களில் கூடிக் குறைந்துள்ளது.

இலங்கையில் நிலவிய 30 வருட யுத்த சூழலில் சுமார் ஒரு மில்லியன் தமிழ் மக்கள் இந்தியா, ஐரோப்பா, வட அமெரிக்கா, அவுஸ்திரேலியா, கிழக்காசியா, மத்திய கிழக்கு போன்ற பல நாடுகளுக்கு இடம்

வடமாகாண மக்கள் பிரதிநிதித்துவம் (1910-2011)

வருடம்	பிரதேசரீதியாகத் தொகுசெய்யப்படும் பிரதிநிதிகள் எண்ணிக்கை	வட மாகாண பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கை	தேசிய மட்டத்தில் வடமாகாண பிரதிநிதித்துவம் (%)
1910	10	1	10.00%
1921	11	1	9.09%
1924	23	5	21.74%
1931	50	5	10.00%
1947	95	9	9.47%
1960	157	13	8.28%
1977	168	14	8.33%
1989	196	16	8.16%
2000	196	15	7.65%
2011	196	12	6.12%

முடிவுரை

இலங்கை தேர்தல் சட்ட விதி முறைகளுக்கு அமைய, மாவட்ட மக்கள் பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கை

பெயர்ந்துள்ளனர் (Crisis Group, 2010). இவர்கள் அனைவரும் இலங்கைப் பிரஜைகள். நாட்டில் சமூகமானநிலை உருவாகு முன், வெளிநாடுகளில் வசிக்கும் இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் மீண்டும் நாடு

திரும்புவார்கள் என எதிர்பார்க்க முடியாது. இப்படியான ஒரு இடைமாறு நிலையில், வடக்கில் முழுமையான சமாதானம், சுமுகநிலை நிலவுகின்றது என்ற எடுகோளின்படி சடுதியாக அப்பிரதேச மக்கள் பிரதிநிதிகளின் தொகையை குறைக்க முற்பட்டது நடைமுறையில் இருக்கும் சட்டங்களுக்கு ஏதுவாக அமைந்தாலும், சமயோசிதமான செயலாக்ககருத முடியாது.

இருப்பினும் 2016ம் ஆண்டு நடைபெறவிருக்கும் பொதுத் தேர்தலின் போது 2014 அல்லது 2015ம் ஆண்டுக்குரிய வாக்காளர் பதிவு இடாப்பு பிராயோகிக்கப்பட இருப்பதனால் இடம்பெயர்ந்துள்ள பிரஜைகள் அடுத்து வரும் வருடங்களில் தம்மைப் பதிவுசெய்யப் போதிய கால அவகாசம் கிடைக்கப் பெறும்.

'பூகோள கிராமம்' மற்றும் இலத்திரனியல் ஆட்சி (e - governance) எனும் நவீன எண்ணக்கருக்களுடன், இன்று நடைமுறையில் உள்ள எமது தேர்தல் மற்றும் ஆட்பதிவுச் சட்டங்கள் பொருந்துகின்றனவா? என மீள் பரிசீலிக்கவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டுள்ளது.

நவீன ஜனநாயக நாடுகள் தேசிய தேர்தல்களின் போது உலகின் பல நாடுகளிலும் வசிக்கும் தமது பிரஜைகளின் வாக்குரிமைக்கு இயன்றளவு மதிப்பளிக்கும் வகையில் வெளிநாட்டுத் தூதரகங்கள் ஊடாக தேர்தலை விஸ்தரிக்க முயற்சிக்கும் அதேவேளை எமது நாட்டுப்

பிரஜைகளின் வாக்களிக்கும் உரிமையை மட்டுப்படுத்த முனைவது சர்வதேச அரங்கில் நாட்டுக்கு மனித உரிமை தொடர்பான அபகீர்த்தியை ஏற்படுத்துவதாக இருக்கும்.

மேலும் இந்த இடப்பெயர்வாளர்கள் அல்லது யுத்த அகதிகள் மத்திய கிழக்கு, ஜப்பான் போன்ற நாடுகளில் எவ்வளவு காலம், எவ்வகையான சமூக அந்தஸ்துடன் வாழ்ந்தாலும் குடியுரிமை கிடைக்கப்பெறமாட்டாது. அதேபோல வேறு நாடுகளில் குடியுரிமை (இரட்டைக் குடியுரிமை) பெற்றவர்கள் இலங்கையில் தம்மை வாக்காளர்களாகப் பதிவுசெய்து கொள்ள முடியாது என்ற எந்தவொரு தடையும் இல்லை.

இந்தப்பின்னணியில், நடைமுறையில் உள்ள சட்டங்கள் மற்றும் எண்கணித ஜனநாயக எல்லைக்குள் மாத்திரம் தம்மை மட்டுப்படுத்திக் கொண்டு மிக உணர்வுபூர்வமான தீர்மானங்களை எடுக்க முற்படுவது யுத்தத்துக்குப் பிந்திய இலங்கையின் அபிவிருத்திக்குரிய ஒரு ஆரோக்கியமான சூழலை ஏற்படுத்துவதில் பின்னடையுகளை ஏற்படுத்தலாம்.

எனவே இங்கு எண்ணிக்கை என்பதனை விட, குறித்த இனக்குழுக்களின் அபிலாசைகளுக்கும், சமூகப் பெறுமானங்களுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுப்பதன் மூலமும் நடைமுறைக்கு ஏற்ற வகையில் தேர்தல் சட்டங்களை திருத்தியமைப்பதன் மூலமும் பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயகத்தை உறுதிசெய்ய முடியும்.

References:

Crisis Group, 2010.

The Sri Lankan Tamil Diaspora after the LTTE (Crisis Group Asia Report N°186, 23 February 2010) Available at: <<http://www.crisisgroup.org/~media/Files/asia/south-asia/sri-lanka/186%20The%20Sri%20Lankan%20Tamil%20Diaspora%20after%20the%20LTTE.pdf>> [Accessed on 10 August 2011].

Dissanayake, D., January 2003.

Administration Report of the Commissioner of Elections for the year 2002.
Colombo: Department of Elections.

Department of Elections, 1971.

Results of Parliamentary General Elections in Ceylon (1947-1970).
Colombo: Department of Elections.

Department of Elections, 1994.

Parliamentary General Election: Details Results.
Colombo: Department of Elections.

Department of Elections, 2010.

Parliamentary General Elections—2010 : Northern Province [online] Available at: <http://www.slelections.gov.lk/parliamentary_elections/04.html> [Accessed on 10 August 2011].

De Silva, RKC, 1991.

Administration Report of the Commissioner of Elections for the General Election held on 15.02.1989. Colombo: Department of Elections.

Lake House, 1931.

The State Council 1931. Colombo: Lake House.

Lake House, 1936.

The State Council of Ceylon—1936. Colombo: Lake House.

Vivekananthan, C.V., 2010.

Sir Pon. Ramanathan was the foster parent of the Sinhalese! Will there be a Sinhala Leader a foster parent of the Tamils? INFOTAMIL [online] (Last updated Tuesday, 05 January 2010, 09:31.49 PM) Available at: <<http://www.infotamil.ch/en/view.php?2b24OSW4a42Jd4ee4b42EQ6ce2be0AO2cd2AcoC3e0dM0Mq8ce03cYJJ0cd3qgmAd0>> [Accessed on 08 August 2011].

அரசாங்க வெளியீடுகள் பணியகம், 1976.

தேர்தல் மாவட்ட வரையறை ஆணைக் குழுவின் அறிக்கை-1976
(பருவப் பத்திரம் இல. 1-1976). கொழும்பு: இலங்கை அரச அச்சகம்.

இலங்கை பாராளுமன்றம், 1988.

வாக்குரிமையும் தேர்தலும் பற்றிய தெரிசூழ அறிக்கை (பாராளுமன்றத் தொடர் இல. 109).
இலங்கை பாராளுமன்றம்.

Small and medium enterprises (SMEs) promotion and entrepreneurship development : a neglected but a must strategy for post-conflict Sri Lanka's economic achievement

Dr. Sarath Buddhadasa,

Dr. Buddhadasa, BA (Pera), MBA (Sri.J.) and PhD in SME Development (UK), is also a Member of the Sri Lanka Institute of Marketing (SLIM) and a Senior Visiting Lecturer, Faculty of Management and Finance of University of Colombo since 1992. As a SME development expert, apart from working in Sri Lanka, internationally he has as a CIDA /TA (Singapore) SME development Consultant in Vietnam and also as a UNDP consultant in eight countries in Africa from 2006 to 2010. Currently he is managing a consultancy firm based in Sri Lanka serving the private and public sectors including the SMEs.

Summary

Entrepreneurship has a pervasive impact on economic growth; however, it is not acknowledged as such. One key factor in this relationship is small and medium enterprises (SMEs) in a country. The Sri Lankan SME sector when compared with other faster developing and developed countries in the Asian region is lagging behind and has not been able to substantially contribute to GDP growth. Many reasons can be found for this situation, among which are the lack of a policy framework and ineffective SME support institutions established by successive governments. While suggesting remedial action this paper highlights the failure of the Sri Lankan bureaucracy or policy makers to perform their role of providing strategic support for the vision created by the current political leadership.

Sri Lanka was recognized as a middle-income country in the list of Poverty Reduction and Growth Trust (PRGT) eligible countries in January 2010 of the International Monetary Fund (IMF). The specific factor that influenced IMF's listing was mainly Sri Lanka's per capita income reaching US\$ 2,014 by 2008. In respect of economic development in 2010 the overall economic situation was very good where the economy recorded a growth of 8.0 per cent, the highest annual rate of growth reported in the last three decades far exceeding the average annual growth of 4.9 per cent recorded since the liberalisation of the economy in 1977. According to the Central Bank Annual Report for 2010, "The Poverty Headcount Index halved from 15.2 per cent in 2006/07 to 7.6 per cent while the improvements were more prominent in the rural and estate sectors. By 2010, the unemployment rate (excluding the

Northern and Eastern provinces), which was 8.8 per cent in 2002 had declined to 4.9 per cent. The Industry sector grew by 8.4 per cent and the share of the Industry sector of total GDP increased marginally to 28.7 per cent in 2010. The services sector grew by 8.0 per cent in 2010. The hotels and restaurants sub sector grew sharply by about 39.8 per cent underpinned by the strong performance in tourism. The services sector, which contributed 59.3 per cent of GDP, grew at an encouraging 8.0 per cent, compared to 3.3 per cent in 2009."

There is no doubt that this remarkable economic progress was made possible principally by the end of the civil war, which created an environment conducive to enhanced economic activity.

With these economic achievements, looking into the future it seems that the government has post-war plans to transform Sri Lanka into a strategically important economic centre by developing five strategic hubs: a knowledge hub, a commercial hub, a naval/maritime hub, an aviation hub and an energy hub, taking advantage of Sri Lanka's strategic location and resources. The vision of the Government of Sri Lanka is to double the country's per capita income to US\$ 4,000 by 2016 and to turn Sri Lanka into the "Wonder of Asia", which requires a growth rate of around 8.0 per cent to be maintained over the years ahead.

It is true that in 2010 the economy of

Sri Lanka displayed its potential for growth with impressive macroeconomic achievements. However, the challenge for policymakers today is to sustain these achievements as realistically pointed out by the Central Bank too. This is to find ways and means or strategies and supportive policy directions to achieve the vision set by the political leadership. In this process, many opinions are emerging such as export encouragement, tax policy revisions, deregulation of some of the labour laws, educational reforms, fiscal reforms, implementation of mega projects in power, ports, communication, and irrigation, etc. It is very pertinent to think along these lines, but one could also detect a serious grey area in policy and strategy formulation, which is an essential but neglected aspect, namely, the small and medium scale enterprises (SMEs) sector and entrepreneurship development efforts. This should form a part of a key overall strategic master plan recognizing SMEs as a key contributor to achieving Sri Lanka's economic prosperity. Unfortunately, the policy makers in this country have so far neglected this aspect due to reasons unknown to many who are concerned with economic development through poverty reduction, equal distribution of income, regional and rural development through SME promotion and entrepreneur development. It is a proven theory that there is a positive correlation between entrepreneurship development and economic

achievement in a given country as is the case in all Asian countries that are listed ahead of us in the "Doing Business Index". Even right now no indication has been given by the policy makers as to how the SME sector is to be made competitive and innovative in achieving the overall vision of the country already set by the political leadership.

The role of the SME sector in developing an economy

SMEs, entrepreneurship and economic development are closely linked together in every respect. As far as economic growth is concerned, entrepreneurship plays a vital role in any developed or developing country. Economic development is motivated by the entrepreneur's decision to invest, reinvest and promote resource utilization. Thus, it is obvious that the pace of future growth within a country is often determined by the SMEs' commitment to growth and the need to develop new product-market combinations to exploit available opportunities. This multidimensional concept of entrepreneurship and economic growth leads to innovation and thus are born new innovative entrepreneurs. Many people might wonder how entrepreneurship is useful in managing and maintaining the economy of a country.

The answer to this question lies in the following:

1. The first and major fact is that

entrepreneurs are the ones who create and bring new business ventures into being in society;

2. These big or small projects in turn create more and more jobs by providing employment;
3. The above step intensifies competition due to which there will be an increase in productivity. Moreover, many technological changes also follow;
4. Thus, one can see the direct impact of entrepreneurship on economic growth.

The SMEs' contributions to growth, job creation and social progress are of great value and SME business is regarded as an essential element of a successful formula for achieving economic growth. Government needs to focus on building a strong SME base from which growth will emerge. The development of SMEs is a *sine qua non* of industrialisation and, therefore, of sustainable development in a modern society. Newly industrialising countries are encouraging the growth of small to medium sized enterprises because they are the agents of job creation and growth.

It is estimated that around 600,000 persons are unemployed in Sri Lanka while the economy is growing at 8%. This scenario indicates that if the country is to achieve developed status it undoubtedly has to maintain a competitive rate of around 10%

growth to absorb the unemployed for which the business development strategy is a key element. The public sector should not be burdened anymore with providing employment and it is also not a feasible policy. In this context, attracting people especially youth to contribute to income generation through SME development has to be a key strategy of economic advancement. Research done in Sri Lanka indicates that 25% of the unemployed youth are willing to go in for self-employment; the issue is whether we have been able to exploit this sentiment with effective strategies and implementation plans. This is a role not for the politician to play but for the policy makers representing the civil and administrative service in the country posted to key policy making positions in the Ministries.

How are SMEs and entrepreneurship beneficial and where is Sri Lanka?

One of the important roles SMEs play is poverty alleviation through job creation. For instance, in the Netherlands, SMEs accounting for 98.8% of all private sector companies contributed 31.6% to Gross Domestic Product (GDP) and employed 55% of the total workforce in 1999. In Italy, SMEs contribute US\$ 35 million in exports and absorb 2.2 million of national labour. Thai SMEs are increasingly seen as creators of new jobs and Vietnamese SMEs employ 64% of the industrial workforce. Over 96% of enterprises in Vietnam can be classified as SMEs. They generate

much employment, and are widely considered to be vital for competitiveness and economic growth. In OECD countries, SMEs constitute 95 per cent of firms and 60-70 per cent of employment, and create large numbers of new jobs. In developing countries, too, very substantial numbers of poor working people rely for their livelihood on employment in SMEs. For instance, in 12 leading Latin American countries employment in enterprises with fewer than six employees comprised as much as 42 per cent of total urban employment.

To take an example from the Asian region, in 2003, the number of Indonesian SMEs was 42.4 million and they contributed 56.7% of GDP, accounted for 19.4% of total exports, and employed 79 millions of the work force. In the African context, the data on small and medium enterprises in South Africa reveal that SMEs contribute about half of total employment and more than 30% of total gross domestic product. Also, one out of five units exported is produced in the small and medium sector in South Africa.

It is thus evident that SME development will result in overall economic development of a country while in the process addressing pressing socio-economic issues such as poverty, unemployment, and unequal distribution of income, etc. In order to ensure the economic growth of a

country, more attention should be paid to SME development.

In simple terms, SME level entrepreneurs will impact the country's economy through:

1. **Introduction of new goods and services:** by increasing the number of new and existing business ventures new quality products and services can be introduced in order to meet the requirements of people;
2. **Introduction of new methods of production:** with this increase in productivity, the ratio of demand and supply will be balanced, or in other words, new ways are being evolved in handling a commodity commercially;
3. **Opening of new markets:** this means an increase in productivity;
4. **New sources of supply:** there will be new sources of supply of raw materials irrespective of whether these source previously existed or not;
5. **Providing employment at very low unit cost, using local raw materials, supporting wealth creation, income distribution and acting as a buffer against imports by producing substitutes;**
6. These form the **seed bed for creating large scale enterprises** and also can act as supporting

enterprises for large scale businesses.

The number of employees in SMEs in Sri Lanka declined from 29.2% in 1983 to 27.6% in 2003/2004. These businesses which accounted for 92.4% of total business establishments in Sri Lanka contributed only 18.5% of the GDP. These figures suggest that the SME sector is an unsuccessful sector of the economy in Sri Lanka. In Sri Lanka SMEs have struggled to achieve growth because of the constraints of policy recommendations and market deficiencies. The White Paper prepared by the Task Force (2002) for SME development in Sri Lanka points out that especially small businesses fail to find access to business facilities and services such as credit, low cost funds, information technology, and other business development services (BDSs). Additional challenges to small businesses are also found in documentation systems, excessive procedures and in outdated rules and regulations that require compliance (Task Force, 2002).

According to the Economic Policy Paper on Benchmarking of Regional SME Policies (2000), although SMEs encompass agriculture, manufacturing and service sector establishments, reliable data is available only for the manufacturing sector. Within the manufacturing sector, small and medium scale industries (SMIs) account for about 96 per cent of industrial units, 36 per cent of industrial employment and 20 per cent

of value added. However, the total contribution of SMEs to the national economy cannot be estimated due to the paucity of information.

Unlike in other developing countries, the data clearly shows the weak capacity of the Sri Lankan SME sector to make a substantial contribution to the national economy. As revealed by the Central Bank of Sri Lanka's Annual Report 2008, the 'small' manufacturing sector contributes only a little over one percent of the country's GDP. It is clear that unlike those of a developed country, SMEs located in a developing country like Sri Lanka have not grown to their full potential in making a substantial contribution to employment and GDP. The question arises whether we are planning to promote SMEs by taking remedial action or neglecting the sector focussing on large scale and multinationals going by the on-going economic globalization that has changed the perception of governments with regard to their policies towards SMEs in their respective countries. Some policies seem to have lost their "human face" by demanding efficiency improvement in SMEs by themselves so as to compete with foreign multinationals.

Role of the State as a promoter of economic growth and SME issues

It is argued that without entrepreneurship there cannot be any economic growth in any country. "Getting the nation into the right

business" is recognising, as a historical starting point, the activity-specific nature of economic growth. However, entrepreneurs cannot create economic development by themselves alone. They need to be supported with interventions especially by creating a conducive environment or business climate that promotes business growth. With globalization, many new business opportunities are opening up for small and medium businesses, but competitive pressures are increasing at the same time. Only a small segment of the SME sector is capable of making full use of new business openings and coping effectively with threats without assistance. Policy makers agree that smallness confers certain inherent competitive disadvantages and that some sort of external support is warranted in order for these enterprises to reach their full potential. The state is a key player in economic growth by paving the way for entrepreneurs to utilize resources efficiently and effectively aimed at achieving economic prosperity. As SMEs constitute the larger portion of the business sector, they need to be supported with specific and specialized attention compared to larger enterprises by way of policy support, infrastructure, market linkages, education and business development services (BDS) support.

Following the 1977 economic transformation, many institutions and even ministries were established by successive governments to encourage the expansion of the SME sector by

providing BDSs. However, the creation of a business-friendly environment that maximises the growth potential of SME businesses has not been realised hitherto. Yet, these SMEs have a crucial role to play in strengthening the economy of the country which recorded a 8% growth rate in 2010. Supporting the growth of SMEs in post-war Sri Lanka has become very critical for achieving the socio-economic goals of the country while addressing key issues such as unemployment. However, with the end of the war in 2009, the economy can be supported by promoting SME growth as a post-war economic development strategy including the North and East as a special segment.

In 2003/4, SMEs that comprised 92.4% of the total establishments contributed only 27.6% of total employment. In the same year, medium and large businesses that comprised 7.6% of all industrial establishments contributed to 72.4% of total employment. As mentioned earlier, it is clear that unlike in a developed country, SMEs located in a developing country like Sri Lanka have not grown to their full potential in making a substantial contribution to employment and GDP. The Task Force (2002) identified the problems related to finance as the foremost factor affecting SME growth in Sri Lanka. Another study indicates that the cost of inadequate infrastructure to supply electricity, water, communications and business services is particularly acute for SMEs. The high cost of power has been

identified as a major factor affecting SME growth in Sri Lanka. Non-availability advanced communication and information technology has caused information gaps in many areas such as product development, process improvements, quality assurance procedures and skill development methodologies. These restrain the development of SMEs.

Business development services (BDSs) and SMEs

Business Development Services (BDS) refer to any non-financial service used by an enterprise to assist its business functioning or growth, provided in a formal or informal manner. A few examples of BDS are training, consultancy, management services, marketing, packaging, product design, quality assurance, distribution logistics, information, the internet, IT and computer services, business linkage promotion, accounting services and advertising. There is a global entrepreneurship model which shows a relation between BDSs and SME growth. It shows that the general national framework conditions such as government, financial markets, infrastructure, management, etc. is directly related to various entrepreneurial framework conditions which include risk capital, internal market, education and training, etc. The decision of potential entrepreneurs to start a new business is greatly influenced by additional factors such as the availability of BDSs in the existing business environment.

These are referred as entrepreneurial conditions.

In the country, the institutional support services offered by successive governments over the last four decades to promote SMEs falls into two broad categories: a) regulatory function, i.e., registration, supervision and control, and b) promotional activities, i.e., entrepreneurial development, provision of low cost finance, access to technology, physical infrastructure, input procurement, product marketing, etc. Although, theoretically, the existing support system consisting of mainly government established institutions is supposed to provide SME credit, market access, infrastructure support, training, appropriate technology, extension services, relevant information, referral and linkage development, product development support, quality and productivity enhancements, improving export potential, etc. to aspiring and existing entrepreneurs, in reality, the majority of these agencies have settled down to providing training as the key intervention in promoting SMEs forgetting their intended role and responsibilities while consuming government funds and not serving the intended purposes. The prevailing ineffective support system can be considered a key reason for the failure of SMEs in the country. Thus, SME level entrepreneurs in general face many constraints that limit their entry and survival in the entrepreneurial world.

Key areas for intervention to impact on SME development

A systematically developed SME sector in any country plays a pivotal role in building a vibrant economy resulting in enhancing the quality of life of people while safeguarding and enriching democratic ideals, peace and harmony. Further, it ensures societal equity in terms of resource unitization and other needed basic requirements such as shelter, health and sanitation, food, water, education and quality jobs among its people. Economic development does not take place in isolation, but with the interaction and complementation of business policy, social-cultural, political and educational systems prevailing in a country. Studying how the SMEs have been contributing to the acceleration of economic growth of world economies, one could interestingly identify some similarities that can be replicated in a country like ours where the SME sector is poorly managed. These are described below:

As a pre-condition for SMEs to achieve sustainable growth, the following economic interventions must be introduced:

- Policy framework that promote SMEs;
- Identification of priority sectors and sub sectors that need to be promoted with local as well as foreign investments and collaboration benefiting the SMEs;

- Spread of basic infrastructure facilities encompassing rural areas supported by an effective support system designed to meet the changing needs of the SME sector, including marketing, trade information, technology, training, and finance and business extension.

It is common knowledge that Sri Lanka has been very deficient in the above areas especially in the area of policy framework for SMEs indicating the lack of commitment and competence amongst the policy makers in the public sector. Politicians can create the vision the people need and it is the policy makers who must strategize and operationalise the vision. Currently in Sri Lanka the political leadership has vastly fulfilled its duty by ending the war and creating a politically stabilized environment in the country and now it is the role of the policy makers or the bureaucracy to make things happen by creating an economically conducive environment. They have to pay attention to the following areas too if the country is to achieve its vision that involves SMEs as a key strategic partner.

- The formulation of a policy and regulatory framework aimed at promoting SMEs in the country while making a positive impact on employment, rural economic development and utilization of the local resource base for import substitution and providing

ancillary support for large-scale businesses through linkage mechanisms. Special attention must be paid to the North and East considering the two provinces and people as special segments that require accelerated economic achievement through SME promotion to equal the economic status of the rest of the country. The ex-combatants must be involved as key players in this process.

- Setting up an authority to play an intermediary role between the government and SME sector to influence both sides to understand through dialogue the needs of the sectors in the context of local economic growth, SME development, and globalization. This will promote pro-SME growth while creating a proper understanding, coordination, and support for SME stakeholders to develop complementary and integrated approaches, policy framework, guidelines, etc.;
- Increase the entry of entrepreneurs, especially educated and entrepreneurially capable youth and women and also the ex-LTTE combatants, into the business world in identified growth sectors to reduce unemployment among the rural population and women in Sri Lanka. Implement a special programme of action in this regard taking the Northern and

Eastern provinces as distinctive areas that need accelerated growth to bring them on par with the rest of the country;

- Re-structure the existing ineffective support institutions to enable them to provide SME support in the strategic areas that need intervention.

The role of the government is to facilitate the above process and monitor at strategic levels to ensure efficient implementation of the proposed plans, programmes and action. Further, it could be reasonably presumed that if the SME sector in Sri Lanka is not approached systematically based on the factors mentioned above, achieving economic development could be a non- event.

Bibliography

- Abeyratne, S. (2005). *Small and medium enterprises in Sri Lanka: Integrating the SME sector with the market, Regional Convention on Policy Reforms for SME Development in SAARC Countries*, Colombo, Sri Lanka.
- ADB/Sri Lanka. (2003). *Enabling SME growth - SME baseline survey: Results and key findings report*. Reading, UK: Enter Plan Limited.
- Atherton, A. (2006). Should government be stimulating start-ups? An assessment of the scope for public intervention in the new venture formation. *Environment and Planning C: Government and Policy*, 24(1), 21-36.
- Ayyagari, M., Beck, T., & Demircuc-Kunt, A. (2007). Small and medium enterprises across the globe. *Small Business Economics*, 29(4), 415-434.
- Buddhadasa, S. & Ariyadasa, E. (2002). *A Study of training needs and wants of growth-oriented entrepreneurs in Sri Lanka*, ILO/SIYB Project -Sri Lanka.
- Buddhadasa, S. (2003). Challenges, issues and growth orientation of Sri Lankan entrepreneurship, *Economic Review*, June.
- Buddhadasa, S. (2005). Fundamentals of SME growth in Sri Lanka, *Economic Review*, October.
- Buddhadasa, S. (2009). Situational analysis of youth entrepreneurship development and income generation in Sri Lanka, *Sri Lanka Economic Journal*, 10(1), 84-130.
- Central Bank of Sri Lanka, Annual Reports, 2008, 2009,2010
- Chaston, I. (1992). Supporting new small business start-ups. *Journal of European Industrial Training*, 16 (10), 3-8.
- Chaston, I. (1993). *Customer-focused Marketing*, McGraw-Hill, Maidenhead.
- Committee of Donor Agencies for Small Enterprise Development. (2000). *Business Development Services for Small Enterprises: Guidelines for Donor Intervention*, World Bank Group, Washington.
- Curran, J. (2000). What is small business policy in the UK for? Evaluation and assessing small business support policies, *International Small Business Journal*, 18(3), 36-50.
- Demick, D. H., & O'Reilly, A. J. (2000). Supporting SMEs internationalisation: a collaborative project for accelerated export development, *Irish Marketing Review*, 13(1), 34-45.

- Department of Census & Statistics. (2006). *Census of industries, 2003/2004*. Colombo 7: Department of Census and Statistics.
- Fred A. F. (2008). Relationship between quality management practices and the performance of small and medium size enterprises (SMEs) in Ghana. *International Journal of Quality & Reliability Management*, 25(7), 694-708.
- Gibson, A. (1997). Business development services -core principles and future challenges, *Small Enterprise Development*, 8(3).
- Gibb, A. (2002). SME Policy, academic research and the growth of ignorance, mythical concepts, myths, assumptions, rituals and confusions, *International Small Business Journal*, 18.
- Government of Sri Lanka (2001). *Annual Survey of Industries 2001: Final report*, Department of Census & Statistics, Colombo.
- ILO (2001). Committee of Donor Agencies for Small Enterprise Development. Business Development Services for Small Enterprise: Guiding Principles for Donor Agencies – 2001 Edition, *World Bank Group*, Washington, DC
- Lakshman, W. D., Attanayake, N. & Abeyratne, S. (1998). Regional Economic Development in Sabaragamuwa Province in relation to the National Macroeconomic Framework, *A Report for the Sabaragamuwa Provincial Council*, University of Colombo.
- Miehlbradt, A. O. (2002). *Assessing Markets for Business Development Services: What Have We Learned so Far?*, ILO, Geneva.
- Namaki, E. (1987). *Entrepreneurship in developing countries: barriers, waivers and the total approach in making small enterprises more competitive through more innovative entrepreneurship development programs*, Technonet Asia, Singapore.
- National Strategy for Small and Medium Enterprise Sector Development in Sri Lanka White Paper By Task Force for Small & Medium Enterprise Sector Development Program, Reports
Prepared under the IPS Leadership for the GOSL, 2002
- OECD, (2004). Promoting SMEs for development, Paper presented at 2nd OECD Conference of Ministers responsible for small and medium-sized enterprises (SMEs) "Promoting Entrepreneurship and Innovative SMEs in a Global Economy: Toward a More Responsible and Inclusive Globalisation", Istanbul, 3-5 June.
- Ranasinghe, S (1996) Entrepreneurship education and training, *SLJM*, Vol.1, No.3
- Reinert, E. S. (1999). The role of the state in economic growth, *Journal of Economic Studies*, 26 (4/5), 268-326.
- Schaper, M. and Volery, T. (2001). *Entrepreneurship and Small Business: An Asia Pacific Guide*, (2nd ed.). Vineyard Publishing, Guildford.
- Smallbone, D., North, D. & Leigh, R. (1993). The use of external assistance by mature SMEs in the UK: Some policy implications, *Entrepreneurship & Regional Development*, 5(3), 279-95.
- Swisscontact, (2002). Business Development Services in Vietnam: A Study to Assess the Market for BDS, Ho Chi Minh City.
- UNIDO (2004). SME Development Experience in South Asia, *Workshop on SME Development in South Asia*, session chaired by Wilfried Luetkenhorst, Director, SME Branch of UNIDO, New Delhi.

ශ්‍රී ලංකාවේ මිනිස්-වල් අලි ගැටුම : ක්ෂේත්‍රීය රටාව, සාධක සහ විසඳුම් (Man -Elephant conflict in Sri Lanka: Spatial pattern, factors and solutions)

H.K.N. Karunarathne

He serves as a Senior Lecturer in Geography at the University of Colombo. He Obtained a BA (Hons) specialized in Geography from the University of Peradeniya. He has a post Graduate Diploma from the Netherlands and M.Phil from the University of Colombo. He has written extensively on subjects such as geography, bio-diversity, environment, ecology and climate change.

ලෝකයේ, වල්පොලමුල්ල ගමට වල් අලින්ගෙන් සිදුවන හිරිහැර නිසා වල්පොලමුල්ල පදිංචි පිරිස එම ගම හැරයාම (2008 ජූලි 06), වික්ටෝරියා-රන්දෙණිගල -රන්ටැබේ අභය භූමියේ සිට පැමිණෙන වල් අලින්ගෙන් වියලුව ආසනයේ මිගහකිවුල සහ කන්දකැටිය ප්‍රදේශය ලේකම් කොට්ඨාසවල පදිංචි පිරිසට හිරිහැර සිදුවීම, සහ අම්පාර දිස්ත්‍රික්කයේ දීසවාපිවල ගම්මාන රාශියක මිනිස් ජීවිතවලටත්, කෘෂිකර්මවලටත් වල් අලින්ගෙන් බරපතල හානි සිදුවීම 2008 සහ 2009 වසරවල මිනිස්-වල් අලි ගැටුමට අදාළව වාර්තාවූ බරපතල සිද්ධීන් වේ. වන ජීවී දෙපාර්තමේන්තුව (2008) වාර්තා කරන අන්දමට 2007 දී මිය ගිය වල් අලින්ගේ සංඛ්‍යාව 189ක් වන අතර මෙයින් 57% මිය ගොස් ඇත්තේ මිනිසුන් විසින් වෙඩි තැබීම නිසාය. එම වසරේ (2007දී) අලින්ගේ පහර දීම් නිසා මිය ගිය මිනිසුන්ගේ සංඛ්‍යාව 116කි. 2008 ජනවාරි-ජූලි දක්වා කාලය තුළ පමණක් වල් අලින් 75 දෙනෙකු මිය ගොස් තිබේ. මෙයින් වැඩි සංඛ්‍යාවක් එනම් 34ක් මිය ගොස් ඇත්තේ වයඹ වන ජීවී කළාපයෙනි. (North Western Administrative Region). වල් අලින් මිය යාමට ප්‍රධාන හේතුව මිනිසුන් විසින් වෙඩි තැබීම බව අනාවරණය වී තිබේ (වන ජීවී දෙපාර්තමේන්තුව, 2010). 2010 වසරේදී මිය ගිය වල් අලින්ගේ සංඛ්‍යාව තවත් ඉහළ ගොස් තිබේ. එම සංඛ්‍යාව 228 කි. එමෙන්ම මිනිස් ජීවිත 81ක් ද වල් අලි පහර දීම නිසා රටට අහිමි වී තිබේ. මේ අතර පානීය ජල ප්‍රශ්නයක් උදාවීම නිසා වස්ගමුව ජාතික වන උද්‍යානයේ වල් අලි විශාල සංඛ්‍යාවක් වන උද්‍යානය අවට ගම්මානවලට ඇතුළු වී සිටීම මෙම ප්‍රශ්නයේ නවතම මුහුණුවර වී තිබේ (2011 මාර්තු). මිනිසුන් අතින් මෙලෙස වල් අලින් මරණයට පත්වන සංඛ්‍යාව වසරක් පාසා ඉහළ යන්නේ කවර හේතු නිසාද? වල් අලිගහනය වැඩි වීමක ප්‍රතිඵලයක්ද? වල් අලින්ගේ වාසභූමි ක්‍රමයෙන් කුඩාවීමේ ප්‍රතිඵලයක්ද? දැනට පවතින වනාන්තර පමණක් මේ සඳහා වෙන් කළ හැකිද? ක්‍රි. ව. 2025 වන විට ශ්‍රී ලංකාවේ ජනගහනය මිලියන 25ක් වනු ඇතැයි ආගණිත කර ඇති නිසා මිනිස් අවශ්‍යතා සඳහා කොපමණ කැලෑ ඉඩම් ප්‍රමාණයක් යොදා ගත හැකිද? කෙටි කාලීන, මධ්‍ය කාලීන සහ දිගුකාලීන විසඳුමක් මේ සඳහා යොදා ගත නොහැකිද? යනාදී ප්‍රශ්න රාශියක් පරිසර හිතකාමී, එමෙන්ම සතුන්ගේ සංරක්ෂණය ගැන කතා කරන බොහෝ විද්වත්හු මෙන්ම පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරුන්ද නිතර සාකච්ඡා කරති.

අවකාශීය ව්‍යාප්තිය සහ අලිගහනය

ශ්‍රී ලංකාවේ දක්නට ලැබෙන අලි විශේෂය එලිස් මැක්සිමස් මැක්සිමස් (*Elephas maximus maximus*) යන විද්‍යාත්මක නාමයෙන් හඳුන්වනු ලැබේ. එහෙත් ශ්‍රී ලංකා අලි විශේෂය ඉන්දියානු අලි විශේෂයේ ජනක ලක්ෂණවලින් කැපී පෙනෙන්නේ නැත. නමුත් ශ්‍රී ලංකාවේ අලින්ගේ අවකාශීය ව්‍යාප්තියේ කැපී පෙනෙන ලක්ෂණය අලින්ගේ බාහිර රූපකායේ පවතින වෙනස්කම්ය. ඊට ප්‍රධාන වශයෙන් භූගෝලීය පරිසරයත්, ආහාරවල ස්වභාවයත් බලපෑ බව අදහස් කෙරේ. මේ අනුව හඳුනාගත් අලි වර්ග තුනකි. (1) රුහුණු අලි : ප්‍රමාණයෙන් කුඩාය. ගමන් කරන විට හිස පහත්කරගෙන ගමන් කිරීම කැපී පෙනෙන ලක්ෂණයකි. වැඩිපුර දක්නට ලැබෙන්නේ යාල වන උද්‍යානය තුළය. (2) සබරගමු අලි: රුහුණු අලි හා සසඳන විට සබරගමු අලි ප්‍රමාණයෙන් විශාලය. එමෙන්ම උසින්ද වැඩිය. විශේෂ ලක්ෂණ හිසේ පිහිටි 'කුම්භස්තලය' නමින් හැඳින්වෙන මොල්ලියයි. ප්‍රධාන වාස භූමිය සබරගමු ප්‍රදේශය වුවත් සබරගමු අලි දිවයිනේ වෙනත් ප්‍රදේශවලින්ද වාර්තාවී තිබේ. (3) විලි අලියා: සබරගමු අලි හා සසඳන විට 'විලි අලියා' උසින් වැඩිය. මහවැලි ගඟේ විල්ලු කලාපය තුළ ව්‍යාප්ත වී ඇති වර්ගයකි. මේ තෙවර්ගයේම අලි මිනිසුන්ගේ වෙඩි පහරට හසුවීම මහත් අවාසනාවකි.

ඓතිහාසික සාධක අනුව මුල් කාලවලදී විශලි කලාපයේ පමණක් නොව පහතරට තෙත් කලාපයේ සහ කඳුකර ප්‍රදේශවල වල් අලි වාසභූමි දක්නට ලැබුණි (සාන්තියාපිල්ලේ සහ අනෙකුත් අය, 2006). කොළඹ, මහනුවර හා රත්නපුර ප්‍රදේශවලින් 1669 සහ 1744 කාලය තුළ වල් අලින් ගැන වාර්තා වී තිබේ (මැකෝ, 1973). නමුත් කඳුකර ප්‍රදේශවල තිබූ වනාන්තර කෝපි සහ තේ වගාව සඳහා කපාදැමූ නිසා කඳුකරයේ ජීවත් වූ වල් අලි විනාශවූ බව පෙනේ (නිකොලස් , 1954). ඒ නිසා වනාන්තරයේ වල් අලි වැඩි වශයෙන් දක්නට ලැබෙන්නේ වියළි කලාපයේ වනාන්තරවලය. ශ්‍රී පාද අවට වන බිම් හැර තෙත්කලාපයට අයත් කිසිදු වනාන්තරයකින් වල් අලි වාසභූමි වාර්තා වන්නේ නැත. වන ජීවී දෙපාර්තමේන්තුව, 2011 පෙන්වා දෙන පරිදි වර්තමානයේ ශ්‍රී ලංකාවේ වල් අලිගහනය 5000 -6000 පමණ වේ. එහෙත් මෙම අලිගහනය නඩත්තු කිරීම සඳහා ශ්‍රී ලංකාව සතු ව.කි.මී.

500 වැඩි වනාන්තර බිම් ඇත්තේ තුනක් පමණි. ඒ විල්පත්තු, වස්ගමුව සහ යාල වන උද්‍යාන වේ. ශ්‍රී ලංකාවේ ඇති සියලුම වන උද්‍යානවල ඇත්තේ මුලු වල් අලිගහනයෙන් 35% පමණි. ඉතිරි 65% දක්නට ලැබෙන්නේ වන උද්‍යානවලට පිටත ඇති කුඩා වන බිම්වලය. දිනකට එක අලියෙකු ආහාර සහ ජල අවශ්‍යතා සපුරා ගැනීම සඳහා ව.කි.මී. පහක පමණ භූමි ප්‍රමාණයක් ආවරණය කරන බව පෙනේ.

අලි සමීක්ෂණ

අලින් පිළිබඳ ප්‍රථම වරට පර්යේෂණයක් පවත්වන ලද්දේ 1963දීය. එම සමීක්ෂණයේදී වාර්තා වූ අලි සංඛ්‍යාව 1500කි. 1969දී ජෝර්ජ් මැකෝ කළ සමීක්ෂණයෙන් අලින් 2200ක් වාර්තා වී තිබේ. 1993 කළ සමීක්ෂණයට උතුරු හා නැගෙනහිර ප්‍රදේශ හැර , ශ්‍රී ලංකාවේ අනෙකුත් ප්‍රදේශ අයත් වුණි. මේ නිසා සෝමාවතී ජාතික වන උද්‍යානයේ සැරිසරන අලින්ගේ සංඛ්‍යාව මෙම සමීක්ෂණයට ඇතුළත් වී නැත. මෙම සමීක්ෂණයෙන් වල් අලි 4500 ක් වාර්තා වුණි. වයඹ වන ජීවී කලාපය ඇසුරින් අලි සමීක්ෂණයක් 2004දී පවත්වන ලදී. වයඹ වන ජීවී කලාපයට අනුරාධපුර, කුරුණෑගල, වවුනියාව, මන්නාරම, හා පුත්තලම යන දිස්ත්‍රික්ක අයත් වේ. මෙම සමීක්ෂණයෙන් අලි 1296ක් වාර්තා වේ. අලින් පිළිබඳ තවත් සමීක්ෂණයක් 2008 අගෝස්තු දිගින් කරන ලදී. එම සමීක්ෂණය මහවැලි වන ජීවී කලාපය ආශ්‍රිතව සිදු කළ එකකි. මෙම කලාපයට පොළොන්නරුව දිස්ත්‍රික්කයෙන් කොටසක්ද, ත්‍රිකුණාමලය දිස්ත්‍රික්කයෙන් කොටසක්ද, අම්පාර දිස්ත්‍රික්කයෙන් කොටසක්ද, මාතලේ දිස්ත්‍රික්කයෙන් කොටසක්ද,, බදුල්ල දිස්ත්‍රික්කයෙන් කොටසක්ද අයත් වේ. මෙම සංගණනයෙන් වාර්තා වූ අලි සංඛ්‍යාව 2149කි (වන ජීවී දෙපාර්තමේන්තුව, 2011). වල් අලින්ගේ ගහනය පිළිබඳ නවතම තොරතුරු දැන ගැනීමේ පරමාර්ථයෙන් 2011 අගෝස්තු මාසයේදී අලින් පිළිබඳ සමීක්ෂණයක් දියත් කිරීමට රජය සැලසුම් කර ඇත.

ගැටුමේ ස්වභාවය

ප්‍රකාශයට පත් කර ඇති දත්තවලින් පෙන්වුම් කරන වැදගත්ම ලක්ෂණය මෙම ගැටුම වියළි කලාපයේ එක් ස්ථානයකට පමණක් සීමා නොවීමයි. මඩුපාර, විල්පත්තුව, මහවැලි එවි කලාපය, කහල්ල-පල්ලේ කැලේ, මාදුරු ඔය, මිනිපේ ප්‍රාදේශීය ලේකම් කොට්ඨාසයේ ගල

උඩ, පමුණුපුර, දුන්ගොල්ල, පදුගේල්ල, වේවරේ, කොළොන්නගොඩ හා හීන් ගඟ ප්‍රදේශයේත් මහියංගනය, ගල්ඔය දීඝවාපී, උඩවලවේ, මොණරාගල, හම්බන්තොට, ලුණුගම්වෙහෙර, හල්දුම්මුල්ල සහ යාල අවට ප්‍රදේශවලත් මෙම ගැටුමේ විවිධ අවස්ථාවන් විවිධාකාරයෙන් වාර්තා වී තිබේ. මෑතක සිට මධ්‍යම කඳුකරයේ විල්ලව ආසනයේ මීගහකිවුල හා කන්දකැටිය ප්‍රාදේශීය ලේකම් කොට්ඨාස වලින්ද මිනිස් වල් අලි ගැටුම් වාර්තා වී තිබේ.

මිනිස් වල් අලි ගැටුමේ යථා තත්ත්වය අවබෝධ කර ගැනීම සඳහා විවිධ ප්‍රදේශවල එය ක්‍රියාත්මක වූ ආකාරයක් අලි ඵලවීමේ වැඩසටහන් ගැනත් කරුණු සොයා බැලීම අත්‍යාවශ්‍ය වේ. මේ සඳහා පසුගිය වසර 20-25 පමණ කාලය තුළ සිදුවූ මිනිස් වල් අලි ගැටුම් ගැන වැඩි අවධානයක් යොමු කිරීම වඩාත් ප්‍රයෝජනවත් වේ. විශේෂයෙන්ම වැල්ලවාය හා තණමල්විල යන ප්‍රදේශයේදී 1991-1994 කාලය තුළ වල් අලින් 11 දෙනෙකු මරා දමා තිබුණි. එයින් වැඩි කොටස හඳපාන්ගල වැව ඉස්මත්තේ සිටි වල් අලින්ය. 1993දී හඳපාන්ගල අවට වල් අලින් 180ක් පමණ රංචුවක් ගැවසුණි. වැවට නැගෙනහිරින් ආරම්භකර තිබූ පැලවත්ත උක්වගාව බුත්තල ගල්ගේ මාර්ගයේ සීමාව තෙක් පැතිරී තිබුණි. මෙහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස හඳපාන්ගල අවට ගැවසුණු අලින්ගේ නැගෙනහිර ගමන් මාර්ගය අවහිර කෙරුණි. හඳපාන්ගලට දකුණින් පිහිටි නෙලුල්ල, ඇතිලිවැව, රන්දෙණිගොඩයාය, පුබුදුගම හා නෙලුවගල ප්‍රදේශවල ව්‍යාප්තව තිබූ උක්වගාව හා දුම්කොළ වගාව නිසා අලින්ගේ දකුණු ගමන් මාර්ගයද වැසී ගියේය. මෙම ගමන් මාර්ග දෙකම උපයෝගීකර ගෙන වල් අලින් යාල ප්‍රදේශය හා සම්බන්ධකම් පවත්වාගෙන ගියේය. නමුත් වගා බිම් පුළුල් වීම නිසා අලින්ගේ සංක්‍රමණ රටාවල බාධාවීම් නිසා හඳපාන්ගල අවට ප්‍රදේශයේ තනි විමෙන් තම අයිතිවාසිකම් උදෙසා උක්වගාවටත්, ගොවිබිම්වලටත්, දේපලවලටත් හානි පමුණුවන්නට වල් අලින් පසුබට නොවූ බව පෙනේ. 1993දී උක්වගාවට සිදුවූ හානිය රුපියල් මිලියන 8ක් ලෙස පැල්වත්ත උක් සමාගම ඇස්තමේන්තු කර ඇත. මෙම තත්ත්වය අවම කිරීම සඳහා අලි ඵලවා දැමීමේ වැඩසටහනක් 1996දී දියත් කරන ලදී. 184ක් පමණ වූ අලි රංචුව යාල ජාතික වන උද්‍යානයේ තුන්වන හා හතරවන කලාපයට පන්නා දමන

ලදී. මෙයින් 27 දෙනෙකු පමණ කුඩා කණ්ඩායමක් ලෙස නැතිව මුල් පදිංචි ස්ථානයටම පැමිණ ඇති බව පසුව කරන ලද සොයා බැලීමේදී දැනගන්නට ලැබුණි. මෙම තත්ත්වය අවම කර ගැනීම සඳහා මෙතෙක් ඉදිකළ දිගම විදුලි වැට යාල හතරවන කලාපයෙන් අපට හමුවේ. එය දිගින් කි.මී. 35ක් වන අතර කිතුල්කොටේ සිට ආයකපොල්ලේ දක්වා විහිදී ඇත. හඳපාන්ගල සිට යාලටත්, යාල සිට හඳපාන්ගලටත් සිදුවන වල් අලින්ගේ සංක්‍රමණය මෙහි ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් සීමා වී තිබේ.

1978-1980 සහ 1982-1983 යන අවස්ථා දෙකේදී වන ජීවී දෙපාර්තමේන්තුව මහවැලි ඵව 4, ඵව 5 සහ ඵව 2 කලාපවල සිටි වල් අලින් පන්නා දැමීමේ වැඩ පිළිවෙළක් ක්‍රියාත්මක කළේය. එසේ පන්නා දැමූ අලින්ගෙන් වැඩි කොටසක් ආපසු තම මුල් වාසභූමිවලට සංක්‍රමණය වූ බවට දත්ත තිබේ. උදාහරණයක් වශයෙන් 1978-1980 කාලයේදී මහවැලි ඵව 4 හා ඵව 5 ප්‍රදේශවලින් විල්පත්තු ජාතික වන උද්‍යානයට පන්නා දැමූ වල් අලි රංචුව නැවත මහවැලි ඵව කලාපයට පැමිණ තිබේ. විල්පත්තු ජාතික වන උද්‍යානයට 1982-83 කාලයේදී පන්නා දැමූ වල් අලින් 76 දෙනාද නැවත ඒ නිසා මහවැලි ඵව 2 කලාපයට පැමිණ ඇත. ඒ නිසා මහවැලි ඵව කලාපයේ වගාබිම් පුළුල් කිරීම සඳහා අලි ඵලවා දැමීමේ වැඩසටහන් සෑම අවස්ථාවකදීම සාර්ථක නොවූ බව පෙනේ. ඒ නිසා මිනිස් වල් අලි ගැටුම් නැවතත් ඒ ප්‍රදේශවලින් වාර්තා වූණි. දෛනිකව විශාල ආහාර ප්‍රමාණයකුත්, බිමට ජලයත්, ගමන් කිරීම සඳහා අවකාශයකුත් අවශ්‍ය නිසා තම මුල් වාස භූමි අතහැර වෙනත් ස්ථානයක පදිංචියට යෑමට අලින් වැඩි කැමැත්තක් නොදක්වති. නමුත් අලුතින් පදිංචි ස්ථානයේ ආහාර සහ ජලය ප්‍රමාණවත්ව ඇත්නම් පැරණි ස්ථානය අමතක කිරීමේ සිද්ධීන්ද ඇතැම් අවස්ථාවල වාර්තා වී තිබේ.

කහල්ල-පල්ලේකැලේ රක්ෂිතය වනාන්තර තුනකින් සමන්විතය. රැස්වෙහෙර, කහල්ල-පල්ලේකැලේ සහ ගල්කිරියාගම වශයෙනි. මේ කොටස් තුනේම අලින් 120-140 පමණ දක්ණට ලැබේ. ජුනි සිට ඔක්තෝබර් දක්වා පවතින වියලි කාලයේදී මේ ගහනයෙන් වැඩි කොටසක් ගල්කිරියාගම වනාන්තරයට සංක්‍රමණය වෙති. ඊසානදිග මෝසම ලභාවීමත් සමඟම මෙම අලි නැවතත් කහල්ල-පල්ලේකැලේ වනබිමට සේන්ද්‍ර වෙති. මීට

ප්‍රධාන හේතුව කලා වැව සහ බලලු වැවේ පෝෂක ප්‍රදේශවල ආහාර සහ ජලය බහුලව තිබෙන නිසාය. මෙම සංක්‍රමණය සිදුවන්නේ වගා බිම් සහ මිනිස් වාස භූමි ඇති කලාපයක් ඔස්සේ නිසා මිනිස් වල් අලි ගැටුම් ඇතිවේ. මෙයින් මිය යන අලින්ගේ සහ මිනිසුන්ගේ සංඛ්‍යාව හදපාන්ගල ප්‍රදේශයේ මෙම ගැටුම නිසා මිය යන අලින්ගේ සහ මිනිසුන්ගේ සංඛ්‍යාවට වඩා වැඩිය. එමෙන්ම කහල්ල-පල්ලේකැලේ අභයභූමිය අවට ගම්වලින් මී හා එළ ගවයින් තෘණ කැවීම සඳහා අභය භූමියට මුදා හරින නිසා අලින්ට වෙන්ව ඇති සුලු ආහාර ප්‍රමාණය තවදුරටත් සීමා වී යයි. වස්ගමුව ජාතික වන උද්‍යානයේ ඉතා විශාල වල් අලින් ගහනයක් දක්නට ලැබේ. 1970 දී 150ක් පමණ වූ අලිගහනය 1980 දී 300 දක්වා ඉහළ ගොස් ඇත. 1990 අගෝස්තු-සැප් කාලය තුළ ක්‍රියාත්මක කළ අලි පන්නා දැමීමේ වැඩසටහන් යටතේ ලග්ගල - නාචුල ප්‍රදේශයේ සිටි 62ක් පමණ වූ අලි කණ්ඩායමක් වස්ගමුව ජාතික වන උද්‍යානයට ඇතුළු කර ඇත. මෙම කණ්ඩායම ආපසු මුලින් පදිංචිව සිටි ලග්ගල නාචුල ප්‍රදේශයටම පැමිණීම නිසා නැවතත් ආරවුල පටන් ගෙන තිබේ. 1993දී හසලක ප්‍රදේශයෙන් පන්නා දැමූ 30දෙනෙකුගෙන් පමණ සමන්විත අලි රංචුව වස්ගමුව ජාතික වන උද්‍යානය තම ස්ථිර වාස භූමිය ලෙස තෝරාගෙන ඇත. මීට අමතරව මහවැලි සි කලාපයේ වගාබිම් පුළුල් වීම නිසා මාදුරු ඔය කලාපයේ සිටි වල් අලි වස්ගමුව ජාතික වන උද්‍යානයට ඇතුල් කරන ලදී. එහෙත් වියළි කලාපයේදී කණ්ඩායම් වශයෙන් සකස්වී නැවතත් පැරණි වාසභූමිවලට ගමන් කරති. කුඩා කණ්ඩායමක් අඹන්ගහ තරණය කර නාචුල ඇලහැර මාර්ගය පසුකර දඹුලු කලාපයට ඇතුළු වෙති. එතැනින් නැගෙනහිරට ගමන් කර ගිරිතලේ ස්වභාවික රක්ෂිතයට ඇතුළු වේ. වස්ගමුව ජාතික වන උද්‍යානයේ විල්ලු සහ ඉවුරු වන බිම්වල සිටින තවත් කොටසක් මහවැලි ගඟේ උතුරු හා දකුණු කොටසේ ස්ථාන කිහිපයකින් එතෙර වී තම පැරණි වාස භූමි වෙත ගමන් කරති. වන ජීවි සංරක්ෂණ දෙපාර්තමේන්තුව ඉදිරිපත් වී මහවැලි සි කලාපයේ බටහිර මායිමේ විදුලි වැටක් ඉදිකර මේ ගමන වළක්වාලීමට උත්සාහ ගෙන ඇත. එහෙත් විදුලි වැට අවසන් වන රොටලවැව නම් ස්ථානයෙන් මහවැලි සි කලාපයට නැවතත් ඇතුළු වීමට අලින් පෙළඹී ඇත. එසේ ඇතුළු වන අලි මහවැලි සි කලාපයේ ඉතිරි වී ඇති කුඩා වනරොදවල්වල ලැගුම් ගෙන වගාබිම් හා ගෙවතු ආක්‍රමණය කරති. මේ නිසා අරගලය නැවතත් පටන් ගෙන ඇත.

වල් අලින් 150ගෙන් පමණ සමන්විත රංචුවක් ලාභ්‍යල-කිතුලාන ජාතික වන උද්‍යානයේ මහවැව සහ කිතුලාන වැව ආශ්‍රිතව ලැගුම් ගෙන සිටිති. බෙරු (*sacciopelsis interrupta*) නමැති තෘණ වර්ගය නිසා මෙම වාසභූමිය සශ්‍රීකව තිබේ. එහෙත් වියළි කාලයේදී කුමන ජාතික වන උද්‍යානයෙන් සහ කුඩුම්බිගල-පානම අභයභූමියේ ගැවසෙන වල් අලි විල ඔය සහ හැඩ ඔය පසුකරමින් උතුරට ගමන් කර ලාභ්‍යල-කිතුලාන ජාතික වන උද්‍යානයට ලඟාවේ. නමුත් කුමන හා ඕකන්ද ප්‍රදේශවල 2007ට පෙර වසර ගණනාවක් දුටු ක්‍රස්තවාදී කටයුතු නිසා අලින්ගේ මෙම සංක්‍රමණ රටාවට බාධා පැමිණී විට නැගෙනහිර ගොවිබිම් සහ ජනාවාස කලාප ආක්‍රමණය කිරීම නිසා ගැටීම් ඇති කරගත් බවට සාධක ඇත.

යාල වන උද්‍යානයේ අලි ගහනය 300-350 පමණ වේ. මෙයින් විශාල ප්‍රමාණයක් වියළි සෘතු වේදී වෙනත් ප්‍රදේශවලට සංක්‍රමණය වෙති. තමන් කලින් තෝරාගත් මාර්ග ඔස්සේ මෙම සංක්‍රමණක රටා වැටී ඇතත් වගා බිම් හා ජනාවාස එම මාර්ග ඔස්සේ ව්‍යාප්ත වන නිසා අලින්ට බාධා රහිතව ගමන් කිරීම අපහසු වී තිබේ. යාල නැගෙනහිරට සිදුවන අලින්ගේ සංක්‍රමණය බොහෝවිට ලාභ්‍යල-කිතුලාන ජාතික වන උද්‍යානයෙන් අවසාන වේ. යාල බටහිර කොටස වෙත පැමිණෙන අලින්ගේ ඉදිරිගමන පැලවත්ත උක් සමාගමේ විදුලි වැට මගින් සීමා වේ. ඒ නිසා යාල ජාතික වන උද්‍යානයේ වල් අලි ලුණුගම්වෙහෙර ප්‍රදේශයට හා හම්බන්තොට දිස්ත්‍රික්කයේ නැගෙනහිර කලාපවලට සංක්‍රමණය වේ. එයින් ප්‍රශ්න විශාල ප්‍රමාණයක් ඇති වී තිබේ. විශේෂයෙන්ම සංවර්ධන කටයුතුවලට බාධා පැමිණ ඇත. මදුනාගල, හබරත්තවල, මහාර, තැලවිල්ල සහ ඒ වටා ගම්මාන රැසක වගාබිම් සහ දේපල හානි වාර්තා වී තිබේ.

තම වගාබිම් හා දේපොල අලින්ගෙන් බේරා ගැනීමට ගොවිහු නොයෙකුත් උපක්‍රම යොදා ගනිති. මුල්කාලවලදී ශබ්ද හා ආලෝක ධාරා උපයෝගීකරගෙන අලි එළවා දැමුවද අලින් ඒවාට හුරුවීම නිසා වෙනත් උපක්‍රම සෙවීමට ගොවීන්ට සිදුවී තිබේ. ගමන් කරන අලින්ගේ පිටට ගස්වල රැකසිට ඇසිඬි වැක් කිරීම, රැකසිට වෙඩිතබා මරා දැමීම, අලින් ආහාරයට ගැනීමට ප්‍රියකරන වට්ටක්කා ගෙඩිතුළට වස දැමීම, පරාල ඇණ ගසන ලද ලැලි අලින් ගමන් කරන මාර්ගවල තැබීම, ගිනිබෝලවලින් ගසා දැමීම, හක්ක පටාස් වැනි පුපුරණ ද්‍රව්‍ය ආහාරයට මුසු කිරීම වැනි ක්‍රමවලින් අලින්ට

අනතුරු පමුණුවයි. මේ උපක්‍රමවලින් වසර ගරිගත වීම නිසා පාවනස සැදුනු අලිනුන්, වෙඩි තැබීම් හා කකුල්වල ඇණ ඇණිම නිසා තුවාල වූ අලිනුන් සංඛ්‍යාවෙන් වැඩිය. එහි අවසාන ප්‍රතිඵලය වියරු වැටුණු මේ සතුන් මිනිස් ජීවිතවලට හා දේපල වලට හානි කිරීමයි. දුම්රියේ හැපීම් නිසා මරණයට පත්වන අවස්ථාද වාර්තා වී තිබේ. කැකිරාව සහ පලුගස්වැව අතර හොරිවිල දුම්රිය පොළට නුදුරු කරදපොතන ප්‍රදේශයේදී තැපැල් දුම්රියේ හැපීම් නිසා වල් අලීන් දෙදෙනෙකු මිය ගිය අතර දෙදෙනෙකු තුවාල සහිතව කැලෑවට ඇදීයාමේ පුවතක් 2008.08.25 දින වාර්තා වී තිබේ.

මිනිස් වල් අලී ගැටුම අවම කිරීමට යොදාගත හැකි ක්‍රියාමාර්ග

වල්අලී වාසභූමි වැඩි ප්‍රමාණයක් මානව ජනාවාස සහ කෘෂිබිම් අසල පිහිටා තිබෙන නිසා වල් අලී, මානව ජනාවාස සහ කෘෂිබිම් ආක්‍රමණය කිරීම දිගින් දිගටම සිදුවෙමින් පවතී. එක් රාත්‍රියකදී සිදුවන මෙවැනි ආක්‍රමණයකින් ඇතැම් විට මිනිස් ජීවිත පවා අහිමි වේ. එපමණක් නොව වෙඩි තැබීම් නිසා මිය යන වල් අලීන් ගැනද අසන්නට ලැබේ. සත්‍යයට අවම වශයෙන් වල් අලී දෙතුන්දෙනෙක්වත් මෙලෙස සාතනයට ලක්වේ. (සන්නියාපිල්ලේ ඇතුලු කණ්ඩායම, 2006) එය එම සතාගේ මස්, හම හෝ දළ සඳහා නොව කෘෂිබිම්වලට සහ මිනිස් ජීවිතවලට සිදුවන හර්ෂන නිසා සිදුවන්නකි. මෙලෙස ඇතිවන මිනිස්-වල් අලී ගැටුමට සුදුසු පිළියම් යෙදීම කවර අන්දමින් සිදුකළ යුතුද යන්න වනජීවී දෙපාර්තමේන්තුව මුහුණ දෙන ප්‍රබලතම ගැටලුව බවට පත්වී තිබේ. මෙම ගැටලුව විසඳීමේදී මිනිස් ජනගහනය වැඩිවීමත්, වනගහනය අඩුවීමත්/ හායනයට පත් වීමත්, කෘෂිබිම් පුළුල් වීමත් යන කරුණු පිළිබඳව වැඩි අවධානයක් යොමුකළ යුතු වේ. අලීන්ගේ වාසභූමි සාරවත් කිරීම, මිනීමරු අලී වෙනත් ප්‍රදේශවලට ගෙනයාම, කුඩා පැටවුන් හඳවමා නැවත වනයට මුදා හැරීම, අලී අනාචාරයක් පිහිටුවීම/ පවත්වාගෙන යාම, රක්ෂිත කලාප ආරම්භ කිරීම, අලී මංපෙත්/ මංකඩ පිහිටුවීම, විදුලි වැටවල් ගොඩනැගීම, සංරක්ෂණය සහ ආර්ථික සංවර්ධනය අනුබද්ධ කිරීම, රක්ෂිතවලට සිදුවන මානව බලපෑම් අඩු කිරීම සහ රජයේ සංවර්ධන ව්‍යාපෘතිවලින් වන සතුන්ගේ වාසභූමිවලට සිදුවන හානි අවම කිරීම දැනට මෙම ගැටලුව විසඳීමට යොදාගන්නා ක්‍රියාමාර්ග කිහිපයකි. මෙම ක්‍රියාමාර්ග කෙටිකාලීන, මධ්‍යකාලීන සහ දිගු කාලීන වශයෙන් ක්‍රියාත්මක කළ හැකි, කළ යුතු ඒවා වශයෙන් හඳුනාගෙන ඇත.

වාසභූමි සාරවත් කිරීම

අලියෙකුට දිනකට කිලෝග්‍රෑම් 100-125 පමණ ආහාර අවශ්‍ය වන අතර ජලයද දෛනිකව ලබා ගැනීමට පහසුකම් තිබිය යුතුය. ආහාර වශයෙන් කොළ ආහාර ප්‍රමුඛ වන නිසා අලියා වර්ග කර ඇත්තේ ශාකභක්ෂක සත්වයකු ලෙසය. තම වාසභූමිවල අවශ්‍ය තරම් ආහාර නොලැබෙන විට වනාන්තරවලට පිටතින් පිහිටි හේන් ගොවිතැන කරන බිම්වලට ඇතුල් වීමට පුරුදු වී සිටී. විශේෂයෙන් වියළි කාලයේදී පුරන් වූ හේන්වල නිතර අලී ගැවසේ. එයින් පෙනී යන්නේ එවැනි ඉඩම් අලීන්ගේ ආහාර අවශ්‍යතා සපුරාලන බවකි. හෙක්ටයාර් 1554ක පමණ පැතිර ඇති ලාහුගල-කිතුලාන ජාතික වන උද්‍යානයේ මහවැව නැගෙනහිර ප්‍රදේශයේ වාසය කරන බොහෝ අලීන්ගේ ප්‍රධාන ගොදුරු බිම වේ. මෙහි 'බෙරු' නැමති වගුරු තෘණ විශේෂය ආහාරයට ගැනීමට වල් අලී වැඩි ප්‍රියතාවයක් පෙන්නුම් කරයි. ඒ නිසා මහවැව සහ ඒ ආශ්‍රිත වගුරුවල වල් අලී 150ක් පමණ දක්ණට ලැබේ. නමුත් නියඟ කාලයේදී පිට ප්‍රදේශවලින් විශේෂයෙන්ම කුමන ජාතික වන උද්‍යානයෙන් හා කුඩුම්බිගල-පානම අභය භූමියේ සිට වල් අලී 300ක් පමණ මහවැවේ බෙරු ආහාරයට ගැනීමට පැමිණෙති. ඒ නිසා මහවැව ආශ්‍රිත වගුරු පරිසරය වල් අලීන් ප්‍රයෝජනයට ගන්නා ස්වභාවික සාරවත් බිමකි. මහවැලි දුරුණිය වල් අලීන් සඳහා සාරවත් වාසභූමියක් ලෙස කලින් පැවතියද නොයෙකුත් මානව කටයුතු නිසා වර්තමානයේ එම තත්ත්වය දක්නට නොලැබේ. විශේෂයෙන්ම වස්ගමුව ජාතික වන උද්‍යානයේ සිදුකරන අනවසර මැණික් ගැරීම වල් අලීන්ගේ වාසභූමිවල පැවැත්මට මහත් හානියක් සිදුකර ඇත. මහවැලි පිටාර තැන්න ජාතික වන උද්‍යානයේ අනවසරයෙන් දුම්කොළ වගාව කළ බිම් ඒකක 230ක් දක්නට ලැබුණු බව වාර්ල්ස් සන්නියාපිල්ලේ ඇතුලු කණ්ඩායම (2006) පෙන්වා දෙයි. එමෙන්ම දර සහ දැව ලෙස වනාන්තරවල ඇති ගස් හා පදුරු ඉවත් කර ගැනීම වසරක් පාසා ඉහළ යමින් පවතී. මෙයින් ඇතිවන අහිතකර ප්‍රතිඵලයක් වන්නේ වල් අලීන්ගේ වාසභූමි වල සාරවත්භාවය පිරිහී යාමයි. එම නිසා වල් අලීන් ඔවුන්ගේ වාසභූමි තුළ රඳවා තබා ගැනීම සඳහා වාසභූමි සාරවත් කිරීම අත්‍යාවශ්‍ය වේ. වල් අලී ආහාරයට ගන්නා පැළෑටි වර්ග මෙන්ම ජලයද එම වාසභූමිවල නොඅඩුව තිබීම ඉතා වැදගත්. එවැනි තත්ත්වයක් නොමැති නම් ආසන්නව ඇති වන බිම්වල එම සාරවත්භාවය තිබිය

යුතුය. රුහුණු ජාතික වන උද්‍යානයේ 1 වන කොට්ඨාසයේ පමණක් ජල උල්පත් 40කට වැඩි සංඛ්‍යාවක් පවතින බව ගුවන් ඡායාරූපවලින් පැහැදිලි වේ. බෝර්ණියෝ දූපතේ වාසය කරන වල් අලි දූරියන් ආහාරයට ගැනීමට වැඩි ප්‍රියතාවයක් පෙන්නුම් කරති. දූරියන් ගෙඩියේ කටු සහිත පිට පොත්ත මුලු මනින්ම මඩවලින් තවරා ගිල දැමීම බෝර්ණියෝ දූපතේ වල් අලිගේ සිරිතවේ. එහෙත් ඉන්දියානු සහ ශ්‍රී ලංකාවේ වල් අලිගේ දූරියන් ආහාරයට ගැනීමට ප්‍රියතාවයක් නොපෙන්වයි. දූරියන්වල පිෂ්ඨය, ප්‍රෝටීන්, මේදය සහ බණිප් ලවන බහුලය. මදුලු ග්‍රෑම් 100ක මුලු ශක්ති ජනක අගය කිලෝජූල 525කි.

කුඩා පැටවුන් හදාවඩා නැවත වනයට මුදා හැරීම

මේ සඳහා උඩවලව ඇත් අතුරු සෙවන ක්‍රියාත්මක කරනු ලැබේ. උඩවලවේ ජලාශයේ නිරිතදිග කොටසේ පිහිටා ඇති එම ඇත් අතුරු සෙවන ආරම්භ කරනු ලැබුවේ 1995 වසරේදීය.

කැලයේ අතරමංවූ අලි පැටවුන්ට පිළිසරණවීම සඳහා පිහිටුවා ඇත. නමුත් දීර්ඝකාලීනව නැවත එම පැටවුන් ඇත් අතුරු සෙවනේ රඳවා ගන්නේ නැත. පිළිසරණ තවදුරටත් අවශ්‍ය නොවූ විට නැවත එම පැටවුන් වනාන්තරයට මුදා හරිනු ලැබේ. 1998 සිට 2008 ජූනි තෙක් මුදාහළ අලිගේ සංඛ්‍යාව 1.0 වගුවේ දැක්වේ.

අලි පැටවුන් කැලෑවට නිදහස් කිරීමට පෙර එම සතුන්ගේ ගෙලෙහි 'Radio Collar' නැමති උපකරණය පළදවනු ලැබේ. එම උපකරණය මගින් පැටවුන්ගේ ගමන් රටාව අධීක්ෂණය කිරීමට හැකිවේ. ඒ අනුව අදාළ පැටවා රැදී සිටින ස්ථාන පහසුවෙන් සොයාගත හැකිවේ.

වගු අංක 1.0 – නැවත කැලෑවට මුදාහළ අලි පැටවුන් සංඛ්‍යාව

වර්ෂය	සංඛ්‍යාව
1998	4
2000	5
2001	8
2002	8
2003	10
2004	11
2006	6
2007	10
2008 ජූනි මාසය	8

මූලාශ්‍ර- වන ජීවී දෙපාර්තමේන්තුව (2008 ජූනි)

2008 ජූනි 17 දින නිදහස් කරනු ලැබූ ඇත් පැටවුන් අට දෙනා පිළිබඳ විස්තර

නම	ලිංගිකභව	සොයාගත් ප්‍රදේශය	මුදාහරින විට වයස
මීනෝලි	ගැහැණු	මදුනාගල	අවු. 04 මාස 8
සේනානි	ගැහැණු	කැකිරාව	අවු. 03 මාස 9
බේබි බ්ලූ	පිරිමි	නෙල්ලි කුලම	අවු. 05
මාගා	පිරිමි	හිගුරක්ගොඩ	අවු. 04 මාස 6
තාරෝස්	පිරිමි	දම්බරාව (වස්ගමුව)	අවු. 043 මාස 9
නාලක	පිරිමි	පොතුච්ඡේ	අවු. 03 මාස 10
ඇටගස්	පිරිමි	වැලිඔය	අවු. 04 මාස 7
ආශා	පිරිමි	මුරුන්කන්	අවු. 04 මාස 10

මූලාශ්‍ර- පරිසර හා ස්වභාවික සම්පත් අමාත්‍යාංශය (2008)

පින්තවල අලි අනාථාගාරය

1983 දී වන සත්ව හා තුරුලතා ආරක්ෂණ ආඥාපනත ක්‍රියාත්මක වීමත් සමඟ අලින් අල්ලා ගැනීම සහ මරා දැමීම තහනම් කෙරුණි. පසුව සිදුකෙරුණු සංශෝධන (1993) පනත අනුව අවසරයකින් තොරව ඇත්දළ තබා ගැනීම, දළ විකිණීම සහ අලින් වෙනත් රටවලට ගෙනයාම තහනම් කර ඇත. රාජ්‍ය තාන්ත්‍රික මට්ටමින් වෙනත් රටවලට පරිත්‍යාග කරන අලින් සඳහා වන ජීවි අධ්‍යක්ෂකවරයාගේ ලිඛිත අවසරය අත්‍යවශ්‍ය වේ.

1993 වන සත්ව හා තුරුලතා ආරක්ෂණ පනත ක්‍රියාත්මක වීම නිසා අලින් ආරක්ෂා කිරීමේ වගකීම මුලුමනින්ම රජය වෙත පැවරී තිබේ. විශේෂයෙන්ම අනතුරුවලට ලක්වූ හා රැළෙන් මගහැරුණු කුඩා පැටවුන් ආරක්ෂා කිරීම සහ හදාවඩා ගැනීමට ස්ථානයක් ගොඩනැගීමට රජයට සිදුවූණි. ඒ අනුව 1975 පෙබ. 16 දින පින්තවල අලි අනාථාගාරය ආරම්භ කෙරුණි. එය අක්කර 25ක භූමි ප්‍රමාණයක පැතිර තිබේ. දැනට මේ අනාථාගාරයේ රැදී සිටින අලින්ගේ සංඛ්‍යාව 85කි. (2008) ජාතික සත්‍යෝද්‍යාන දෙපාර්තමේන්තුව අනාථාගාරය භාරව කටයුතු කරනු ලැබේ.

රක්ෂිත කලාප ආරක්ෂා කිරීම

ගල්ඔය, උඩවලවේ, වික්ටෝරියා-රන්දෙණිගල-රන්ටුලේ, මාදුරුඔය, ලුණුගම්වෙහෙර ජලාශ පිහිටි වීමෙන් අනතුරුව එම ජලාශ ආශ්‍රිත වන බිම් ආරක්ෂිත ලෙස රජය ප්‍රකාශයට පත් කර ඇත. එම රක්ෂිතවලින් වැඩි ප්‍රමාණයක් ජාතික වන උද්‍යාන තත්ත්වයට උසස් කර තිබේ. ලුණුගම්වෙහෙර ජලාශය ඉදිකිරීමෙන් අනතුරුව එහි පෝෂක ප්‍රදේශය ලුණුගම්වෙහෙර ජාතික වන උද්‍යානයක් බවට පත් කිරීම උදාහරණයකි. ඒ නිසා උඩවලව ජාතික වන උද්‍යානයේ සිට සංක්‍රමණය වන අලින්ට ලුණුගම්වෙහෙර ජාතික වන උද්‍යානයට පිවිසීමේ හැකියාවක්ද ඇත. මාදුරුඔය ජාතික වන උද්‍යානයේ සිට සංක්‍රමණය වන වල් අලින් මහවැලි ගඟ තරණය කර වස්ගමුව ජාතික වන උද්‍යානයට පිවිසීම බොහෝ කලක සිට සිදු වෙමින් පැවතුණි. එහෙත් මෑතක සිට මහවැලි ගඟ නැගෙනහිර කොටසේ මාදුරුඔය ජාතික වන උද්‍යානයට බටහිරෙන් ඉරිඟු වගාව සඳහා පුද්ගලික ව්‍යාපාරයකට ඉඩම් ලබාදීම සිදුවී තිබේ. ඒ නිසා රක්ෂිත කලාප පිහිටුවීමෙන් පසු

එම කලාපවල මායිම් ආශ්‍රිතව ආරම්භවන මානව කටයුතු හොඳින් අධීක්ෂණය කළ යුතුයි. විශේෂයෙන් රක්ෂිත කලාප දෙකක් අතර පවතින ඉඩම්වල ආරම්භවන මානව කටයුතු වල් අලින්ගේ සංක්‍රමණ රටාවට බාධා නොවිය යුතුය. ඒ නිසා රක්ෂිත කලාප හොඳින් ආරක්ෂා කර ගැනීම සඳහා පහත දැක්වෙන කරුණු ගැන අවධානය යොමු කිරීම වඩා වැදගත්

i. රක්ෂිතවලට අයත් ඉඩම් කැබ්ලි කිරීමට හෝ එයින් කොටසක් වෙනත් මානව කටයුත්තකට යොදාගන්නේ නම් පාරිසරික බලපෑම් තක්සේරු වාර්තාවක් ඉදිරිපත් කිරීම අනිවාර්ය විය යුතුය. (හැඩඔය ව්‍යාපෘතිය මඟින් ලාහුගල- කිතුලාන ජාතික වන උද්‍යානයේ සහ කුඹුක්කන වන රක්ෂිතයෙන් හෙක්ටයාර් 678ක් කපා ඉවත් කිරීමට නියමිතය. එහෙත් පාරිසරික බලපෑම් ඇගයීමක් කර නැත).

ii. රක්ෂිතවලට පිටතින් එයට ආසන්නව සිදුවන මානව කටයුතු හොඳින් අධීක්ෂණය කළ යුතුය.

අලි මංකඩ (Elephant Corridors) පිහිටුවීම

මිනිසුන් නිසා මිය යන අලින්ගෙන් වැඩි සංඛ්‍යාවක් පිරිමි සතුන් බව පර්යේෂණවලින් තහවුරු වී තිබේ. වල් අලි කණ්ඩායමක නායකත්වය නිතරම ගැහැණු සතෙකුට ලැබේ. පිරිමි සතුන් බොහෝ විට කණ්ඩායමෙන් ඉවත්ව කණ්ඩායමට ආසන්නව ගැවසේ. ඇතැම් පිරිමි අලින් තනිවම සැරිසරන අවස්ථාද හඳුනාගෙන තිබේ. තනිව සැරිසරණ අලින්ගෙන් සිදුවන හානි අධිකය. බෝග වගාවට මෙන්ම මිනිස් ජීවිතවලටද හානි සිදුවේ. තමන්ගේ වාසභූමියේ සිට වෙනත් වාසභූමියකට ගමන් කිරීමේදී වල් අලින් මෙවැනි හානි පමුණුවන බව වාර්තා වී තිබේ. මුලදී උපකල්පනය කළේ වල් අලින් සෘතුමය දීර්ඝ සංක්‍රමණ රටා අනුගමනය කරන සත්ව විශේෂයක් ලෙසිනි. වල් අලියෙකුගේ වාස භූමි පරාසය ව.ක.මී. 50 හෝ 150 වන බව නවතම පර්යේෂණ වලින් අනාවරණය වී තිබේ. විශේෂයෙන් පිරිමි සතුන් අධික වාස භූමි පරාසයක් තුළ ගැවසේ. ඒ නිසා එක් වනාන්තරයක සිට වෙනත් වනාන්තරයකට ගමන් කිරීම සඳහා අලි මංකඩක් තිබීම බෙහෙවින් ප්‍රයෝජනවත්ය. එවිට වල් අලින් කෘෂි බිම් හෝ මානව ජනාවාස ආක්‍රමණය නොකරනු ඇත. එහෙත් වන මංකලය ඇතුළත වගා බිම් හෝ මානව ජනාවාස ව්‍යාප්ත කළ විට

එවැනි අවස්ථාවලදී වල් අලින්ගෙන් හානි සිදුවේ. හඳපාන්ගල සහ යාල වන උද්‍යානය අතර සංවර්ධනය කරන වල් අලින් සඳහා පැල්වත්ත සිනි සමාගම සතු වගා බිමේ මධ්‍ය කොටසේ කිලෝමීටරයක් දිග බිම් තීරුවක් නැවත වල් අලින් සඳහා ලබා දීමට සිදු වූයේ මේ හේතුව නිසාය. විල්පත්තු ජාතික වන උද්‍යානයේ සිට යෝධ වැව අභය භූමිය සහ මඩු පාර අභය භූමිය දක්වා ඇති අලිමංකඩ සහ ඒ අවට ප්‍රදේශයේ පැවති යුද්ධය නිසා වල් අලින්ගේ සංවර්ණය සිදු නොවන තත්වයකට පත්ව තිබුණි.

විදුලි වැටවල් ගොඩනැගීම

එක් වන රක්ෂිතයකින්/ වන උද්‍යානයකින් වෙනත් රක්ෂිතයකට/ උද්‍යානයකට වල් අලින් සංක්‍රමණය වීම නැවැත්වීම සඳහා විදුලි වැටවල් ඉදිකරනු ලැබේ. එමෙන්ම වල් අලින්ගෙන් ජනාවාස සහ වගාබිම් ආරක්ෂා කර ගැනීම සඳහාත් විදුලි වැටවල් ඉදිකළ අවස්ථා ඇත. විදුලි වැටවල් ඉදිකිරීම ප්‍රථම වරට ආරම්භ වූයේ 1966දීය. (ජයවර්ධන, 1994). දැනට පැල්වත්ත සිනි සමාගම විසින් උක් වගාබිම් ආරක්ෂා කර ගැනීම පිණිස කි.මී. 280 ක් දිගැති විදුලි වැටක් නිර්මාණය කර ඇත. උක් වගාව ආරක්ෂා කර ගැනීමට එම එම විදුලි වැට බෙහෙවින් හේතු වී තිබේ. එය ඉතා හොඳින් ඉදිකර තිබීමත්, හොඳින් නඩත්තු කිරීමත්, අධීක්ෂණ මට්ටමින් පවත්වාගෙන යාමත් නිසා විදුලි වැටෙන් නියමිත කාර්යය ප්‍රසස්ථ අන්දමින් සිදුවේ. වර්තමානයේ වන ජීවී දෙපාර්තමේන්තුව, පුද්ගලික සමාගම් සහ රාජ්‍ය නොවන ආයතන මගින් ඉදිකර ඇති විදුලි වැටවල්වල මුලු දිග කි.මී. 500ට වඩා වැඩිය. නමුත් උඩවලවේ සහ මාදුරුඔය ඉදිකර ඇති විදුලි වැටවල් කාර්යක්ෂමතාවෙන් දුර්වල වී ඇති නිසා බලාපොරොත්තු වූ ප්‍රතිඵල නොලැබී තිබේ. විදුලි වැටක් ක්‍රියාත්මක නොවන බව දැණුනු විගසම එය කඩා දැමීමට වල් අලින් පුරුදු වී සිටිති. විල්පත්තු ජාතික වන උද්‍යානයේ සිට කළාඔය නිම්නය ඔස්සේ පැමිණෙන වල් අලින්ගේ ගමන් මාර්ගය අවහිර කිරීම පිණිස රාජාගනයේ යාය 18 ප්‍රදේශයේ රුපියල් 63 ලක්ෂයක වියදමින් විදුලි වැටක් ඉදිකිරීමට රජය (2008 ජූලි) බලාපොරොත්තු වුණි. බුත්තල ආයතනපොල සිට වැලිආර මිකන්දලන්ද, පරලුවෙල්යාය, දිග්ගොඩ, නයිපෙනයාය, හැබැස්ස, බිදුණුකඩ හරහා නියදැල්ල, දෙමෝදර දක්වා විදුලි වැටක් ඉදි කිරීමට රජය සැලසුම් කර තිබුණි (2008 අගෝ. 27).

සංරක්ෂණය සහ ආර්ථික සංවර්ධනය අනුබද්ධ කිරීම

වන සතුන්ට අයත් වනාන්තර විභව සම්පත් ලෙස සළකා ඒවායින් ඵල නෙළාගැනීමට මිනිසා නිතර උත්සාහ ගනී. සීමිත ප්‍රමාණයෙන් වනාන්තරවලින් අවශ්‍ය දර, දැව සහ ඖෂධ ලබා ගත හැකි නම් එය වනාන්තරයේ විනාශයට හේතුවක් නොවේ. එහෙත් අසීමිත ලෙස දැව, දර සහ ඖෂධ ලබාගැනීමට වනාන්තර උපයෝගී කර ගන්නේ නම් එයින් මහත් විනාශයක් උදාවනු ඇත. එමෙන්ම වන සතුන්ට අයත් වනාන්තර බෝග වගාව සහ ජනාවාස ඉදිකිරීම සඳහා කපා දමන්නේ නම් එයින් ඇතිවන ප්‍රතිඵල ඊටත්වඩා විනාශකාරී වේ. එහි ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් සතුන්ට අයත් වාස භූමි කුඩා වන අතර මිනිසුන්ට අයත් වගා බිම් සහ ජනාවාස පැතිර ඇති භූමිය විශාල වේ. එහෙත් මේ විශාල වන භූමිය පිහිටා ඇත්තේ වනාන්තරයට ආසන්න නිසා මිනිසාට වන සතුන්ගෙන් මෙන්ම වන සතුන්ගෙන් මිනිසාට වන හානිය ඉහළ යනු ඇත. ඒ නිසා ආර්ථික සංවර්ධනයේදී වනාන්තර සංරක්ෂණය කිරීමේ වැදගත්කම ගැන සාකච්ඡා කළද ආර්ථික සංවර්ධනය සහ සංරක්ෂණය අනුබද්ධ කිරීමේ වැදගත්කම සොයා බලන්නේ නැත. මේ අනුව ජාතික භූමි පරිභෝග උපායමාර්ග ගැන සොයා බැලිය යුතුවේ. වනාන්තරවලට මායිම් වූ බිම්වල උක්වගාව පතුරුවා හරින්නේ නම් එය වල් අලින්ට එම ප්‍රදේශ ආක්‍රමණය කිරීමට හොඳ අවස්ථාවක් ලබා දෙයි. එවැනි ආක්‍රමණ වැළැක්වීමේ පියවරක් ලෙස විදුලි වැටවල් සකස් කිරීමට සිදුවේ. මෙහි ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් විදුලිවැට අවසන් වන ස්ථානයෙන් නැවතත් වල් අලින් තම ආක්‍රමණ ආරම්භ කරනු ඇත. ඒ නිසා භූමි පරිභෝග උපාය මාර්ග ගැන සොයා බැලීම අතිශය වැදගත් වේ. එය මිනිස් වල් අලි ගැටුම බොහෝ දුරට අවම කිරීම සඳහා යොදා ගත හැකි මාර්ගයකි. එමෙන්ම වල් අලින්ගෙන් ආර්ථිකයට ලබාගත හැකි ප්‍රයෝජන ගැනද සොයා බැලිය යුතුය. අලින්ගේ වසුරු (elephant dung) උපයෝගී කර ගෙන කඩදාසි නිපදවීම, එම වසුරු වලින් ඓතිහාසික පොහොර නිෂ්පාදනය සහ අලින්ගේ හා ගවයින්ගේ වසුරු උපයෝගීකර ගෙන ජීව වායුව නිපදවීම සිදුකළ හැකිය. එවිට මිනිසාගෙන් වල් අලින්ට සිවුවන හානිය අවම වන අතර වල් අලින්ගෙන් මිනිසාට සිදුවන හානියද අවම වේ. පින්තවල අලි අනාථාගාරයේ සංඛ්‍යා ලේඛන අනුව දිනකට අලියකු වසුරු කි.ග්‍රෑම් 180 පමණ පිට කරනු ලැබේ. මෙම

වසුරුවල 50% පමණ කෙදි අඩංගු වේ. වර්තමානයේ (2008) අලි අනාඨාගාරයේ අලින් අසුපස් දෙනෙකු ජීවත්වන නිසා වසුරු අධික ප්‍රමාණයක් දිනපතා එක්රැස් වේ. ඒ නිසා පරිසර හිතකාමී කඩදාසි නිෂ්පාදනය සඳහා අලි වසුරු ඉතා පහසුවෙන් භාවිතකළ හැකිය.

රක්ෂිතවල සිදුවන මානව බලපෑම් අඩු කිරීම

ජාතික වන උද්‍යාන, අභය භූමි සහ දැඩි රක්ෂිත ප්‍රකාශයට පත් කිරීම මගින් බොහෝදුරට බලාපොරොත්තු වන්නේ වන සතුන් මෙන්ම වෘක්ෂලතාවල ආරක්ෂාවයි. වියළි කලාපයේ වන සතුන් අතුරෙන් අලියා ප්‍රමුඛස්ථානයක් ගනී. ඊට ප්‍රධාන හේතුව අලින් සඳහා විශාල වන බිම් අවශ්‍ය වීමත්, නිතර සංවරණයේ යෙදෙන සත්වයෙකු වීමත්ය. ඒ නිසා රක්ෂිත ප්‍රදේශවල සිදුවන මානව බලපෑම් ඉතාමත් අවම මට්ටමේ තිබිය යුතුය. මහවැලි පිටාර තැන්න ජාතික වන උද්‍යානයේ ගංඟා ඉවුරු ඇසුරු කරගෙන දුම්කොළ වගාව සිදුකරනු ලැබේ. සාමාන්‍යයෙන් එක් මිනිසෙකු හෙක්. 1.0 පමණ ඉඩම් ප්‍රමාණයක් මේ සඳහා යොදා ගෙන තිබේ. එවැනි වගාවේ ඒකක 400ක් පමණ මේ ප්‍රදේශයේ දක්නට ලැබේ. මේ ලක්ෂණ සංවරණයේ යෙදී සිටින අලින්ට මහත් බාධාකාරී තත්ත්වයකි. එමෙන්ම මැණික් සෙවීම සඳහා වස්ගමුව ජාතික වන උද්‍යානයේ සහ යාල වන උද්‍යානයේ ඉහළ මැණික් ගඟ ආශ්‍රිතව නිර්මාණය කර ඇති වලවල් නිසා වල් අලින්ගේ සංවරණයට බාධා පමුණුවා තිබේ. එවැනි වලවල්වලට වැටුණු වල් අලින් ගැන වාර්තා වී තිබේ. උඩවලවේ ජාතික වන උද්‍යානය තුළ සැරිසරන ගවයින් නිසාද වල් අලින්ගේ ගොදුරු බිම් සීමා වී තිබේ. මෙම ගවයින් වන උද්‍යානය ඇතුළත ජීවත්වන සතුන් නොවේ. වගාවේ වල ආහාර හිඟ වූ විට මිනිසුන් මේ ගවයින් වන උද්‍යානයට ඇතුල් කරනු ලැබේ. එවැනි මානව බලපෑම් සම්පූර්ණයෙන්ම නවතා දැමීම සඳහා නීති පැනවීම අවශ්‍ය වේ. දැනට පවතින දර සහ දැව ප්‍රශ්නය සඳහා පහසුම විසඳුම ලෙස රක්ෂිත වනාන්තර ආක්‍රමණය කිරීමට මිනිසා පෙළඹී ඇති නිසා රක්ෂිතවලට සිදුවන මානව බලපෑම් ගැන දැඩි අධීක්ෂණයක් දියත් කිරීම සඳහා වන සංරක්ෂණ/ වන ජීවී නිලධාරීන්ගේ සේවාව අත්‍යාවශ්‍ය වී තිබේ.

රජයේ සංවර්ධන ව්‍යාපෘතිවලින් වල් අලින්ගේ වාසභූමිවලට සිදුවන හානි අවම කිරීම

වගාවේ වැඩි කිරීම, ජනාවාස පිහිටුවීම සහ අනෙකුත් යටිතල පහසුකම් වර්ධනය කිරීම සඳහා ක්‍රියාත්මක වන සංවර්ධන ව්‍යාපෘති සඳහා අවශ්‍ය භූමිය ලබා ගන්නේ වනාන්තර කපා දැමීමෙනි. මේ සඳහා වැඩි වශයෙන් යොදා ගන්නේ වන රක්ෂිතවලට අයත්වන බිම්ය. කඩිනම් මහවැලි සංවර්ධන වැඩසටහන සඳහා වියළි කලාපයේ පහත රට වනබිම් හෙක්ටයාර දහස් ගණන් එළි කරන ලදී. ජලය සැපයීමට නියමිතව තිබූ හෙක්ටයාර් 364,200 බිම් ප්‍රමාණයෙන් 68%කට ආසන්න ප්‍රමාණයක් අලුතෙන් සකස් කළ ඉඩමය. එම ඉඩම්වලින් වැඩි කොටසක වල් අලින්ගේ වාසභූමි විනාශවීම පසු කාලයේ ඇති වූ අලි මිනිස් ගැටුම කෙරෙහි තීරණාත්මකව බලපෑවේය. යෝජිත හැඩඔය ව්‍යාපාරය යටතේ අලුතෙන් වගා කිරීමට සැලසුම් කර ඇති ඉඩම්ද ලබා ගැනීමට සැලසුම් කර ඇත්තේ කුඹුක්කන වනාන්තරයෙනි. කුඹුක්කන වනාන්තරය, වන සංරක්ෂණ දෙපාර්තමේන්තුව භාරයේ පවතින ලාභ්‍යගල-කිතුලාන ජාතික වන උද්‍යානය සහ යාල වන උද්‍යානය අතර විශාල ප්‍රදේශයක පැතිර පවතින කුඹුක්කන වනාන්තරය වල් අලින් ගැවසෙන නැගෙනහිර පළාතේ ඇති ස්වභාවික පුලුල් වනාන්තරයකි. එවැනි වනාන්තරවලට අයත් ඉඩම් කෘෂිබිම් සහ ජනාවාස සඳහා යොදා ගැනීමෙන් වල් අලින්ගේ ගොදුරු බිම් මෙන්ම සංක්‍රමණ මාර්ගද වැසී යනු ඇත. හල්දුම්මල ප්‍රාදේශීය සහා බල ප්‍රදේශය තුළ පසුගිය වසර පහක පමණ කාලයක සිට බලපවත්වන වල් අලි තර්ජන පිළිබඳ පිළියම් යොදා නොමැති නිසා කොස්ලන්ද ප්‍රදේශයේ වගා හානි මෙන්ම දේපල හානිද වරින්වර වාර්තාවේ. පැල්වත්ත, බුක්තල, මොනරාගල, හඳපාන්ගල, ආනපල්ලම සහ සංවර්ධන කටයුතුවලට යොදා ගැනීම මොනරාගල දිස්ත්‍රික්කයේ වල් අලි තර්ජන ඇති වීම කෙරෙහි බලපා තිබේ.

සමාලෝචනය

2010 වසරේදී අලි මරණ 228ක් පමණ සිදුවී ඇති අතර එයින් 90%කට වඩා වූ අති බහුතරය වෙඩි තැබීම නිසා මරණයට පත්ව තිබේ. ඊට අමතරව විදුලිසැර වැදීමට සැලැස්වීමෙන්,

හක්කපටස් පිපිරියාමෙන් සහ වට්ටක්කා ගෙඩිවලට වස දැමීම නිසා මරණයට පත්වූ අලින් ගැනද වාර්තා වේ. තම වගාවන්, අස්වැන්න, ගේ දොර ගෙවතු වල් අලි නිසා විනාශයට පත්වන විට වසදීම හෝ වෙඩි තැබීමට මිනිසුන් පෙළඹෙන බව පෙනේ. මේ අතර මිය ගිය අලින්ගේ මරණ පරීක්ෂණ පැවැත්වීම වන ජීවී සංරක්ෂණ දෙපාර්තමේන්තුව සතු කාර්යයක් බවට පත්ව තිබේ. වල් අලින්ගේ පහර දීම නිසා මිය ගිය අය වෙනුවෙන් වන්දි මුදල් ලබා දීමේ වගකීම රජය සතුවේ. නමුත් මිය යන අලින්ගේ සංඛ්‍යාවේද, වල් අලින්ගේ පහරදීමට ලක්වන ගොවීන්ගේ සංඛ්‍යාවේද අඩුවක් නැත. මෙම තත්වය වියළි කලාපයේ වයඹ, උතුරුමැද, නැගෙනහිර සහ දකුණු ප්‍රදේශවලින් වාර්තා වේ. ඒ නිසා වන ජීවී දෙපාර්තමේන්තුවට අනුයුක්ත පර්යේෂණ ඒකකයක් වහාම ආරම්භ කළ යුතුය. එය අසීරු කාර්යයක් විය හැකිය. බලධාරීන් ඒ අභියෝගය භාරගත යුතුවේ. වන සතුන්ට ආදරයෙන් සලකන තරුණ පිරිසක්ද අප සතුව ඇත. ඒ නිසා වල් අලි පිළිබඳව නව පර්යේෂණ වර්ධනය කිරීම පහසුවෙන් කළ හැකිය. වල් අලින්ට වැළඳෙන රෝග, තුවාල වූ අලින්ට ලබාදෙන ප්‍රතිකර්ම අලින්ගේ ගහනයේ ඇතිවන

වෙනස්කම්, වාසභූමිවල පවතින ආහාර, ජලසම්පත් සංරක්ෂණය සහ වල් අලින්ගේ සංක්‍රමණ රටා ආශ්‍රිතව පවතින ගැටළු ගැන පර්යේෂණ පැවැත්වීම වර්ධනය කළ යුතුය. මිනිස් වාසභූමි නැමති සාගරය මගින් වල් අලි සම්පත කුඩා දිවයින බවට පත්වීම දීර්ඝ කාලීනව සිදු නොවීමට මෙම ක්‍රියාමාර්ග ප්‍රයෝජනවත් වනු ඇත.

යුධ ගැටුම් පැවති දිගු කාලය තුළ ශ්‍රී ලංකාවේ අලි සම්පතට විවිධ හානි සිදුවිය. විල් පත්තුව වැනි අභය භූමි රජයේ පාලනයෙන් ගිලිහුණු අතර කොටි සංවිධානයේ ක්‍රියාකාරීත්වයන් සඳහා ඒවා යොදා ගන්නා ලදී.

ත්‍රස්තවාදී ක්‍රියා හේතුකොට ගෙන අතහැර දමන ලද ප්‍රදේශවල සාමය උදා වීමෙන් පසු නැවත වගා කිරීම අරඹන ලදී. ඒ සමඟම වල් අලින් ගම් වැදීමෙන් ගොවීන් අලින් අතර ගැටුම නියුණු වී ඇත. ප්‍රතිපත්ති සම්පාදනයේදී මෙම ගැටුම අවම කර ගැනීම කෙරෙහි දැඩි අවධානයක් යොමු විය යුතුය.

අතිරේක කියවීම් නාමාවලිය

Charles Santiapillai, Prirhiviraj Fernando and Manori Gunawardene (2006) A Strategy for the conservation of the Asian elephant in Sri Lanka. Gajah 25: 91-102.

Hendavitharana, W., Dissanayake, S., de Silva, M., and Santhiapillai, C. (1994) The Survey of elephant in Sri Lanka, Gajah 12: 1-30.

Jayawardene, J. (1994) The elephant in Sri Lanka . Mortlake Press Ltd., Colombo, Sri Lanka.

Mckay, G.M. (1993) Behavior and ecology of the Asiatic elephant in southeastern Ceylon. Smithsonian Contributions to Zoology 125: 1-113

Nicholas, C.W. (1954) The Ceylon elephant in antiquity. The Portuguese, Dutch and British periods. The Ceylon Forester 1: 103-111

Santiapillai, C., Chambers, M.R. And Ishwaran, N. (1984) Aspects of the ecology of the Asian elephant Elephas maximus L. in the Ruhuna National Park, Sri Lanka. Biological Conservation 29: 47-61.

Tilakaratne, N. and Santiapillai, C. (2002) The status of domesticated elephant at Pinnawala Elephant Orphanage, Sri Lanka. Gajah 21: 43-52.

Vancuylenberg, B.W.B. (1977) Feeding behaviour of the Asiatic elephant in South-east Sri Lanka in relation to conservation. Biological Conservation 12: 33-54.

Parliament Research Nucleus : the think-tank for effective policy making

Mohammed Ajiwadeen
B.A. (Hons), M.Phil in Geography

Research Officer,
Parliament of Sri Lanka.

Generally Parliament is responsible for legislative services and policy making. In addition, scrutiny of the executive, ventilation of public grievances and the control of public finance come under the ambit of Parliament. Apart from these it exercises semi-judicial functions in respect of privileges and impeachments (Wijesekara, P. 2002).

Bills, the core structure of the state policy, before the Parliament are subject to discussion, debate and would be passed with or without amendments or left abandoned. By questioning government accountabilities, debating and investigating the State policies and programmes within the democratic structure, the Parliament examines and challenges the work of the government. In other word, the Executive Branch is constantly checked by the Legislators.

The right to information is a fundamental democratic right. In parliament democracies, both the government and opposition MPs should be well-informed and able to access to official information in order to discharge their duties efficiently. In this regard Parliament Research Service (PRS) could play a pivotal role.

The MPs, as the chief policy makers have to access timely, up-to-date, accurate and well-researched information for effective legislative and policy making services. PRS points to the importance of legislative and policy research in providing independent sources of information to MPs for a complete picture on issue.

This paper examines the mechanism, models and values of PRS in legislative services and its structural changes. In the meantime special attention has been given to the PRS in Sri Lanka.

Parliament Research Services (PRS)

PRS is the nerve centre and a 'think tank' for the Legislators. Its vision is 'providing reliable, accurate and updated data in time, to keep the Peoples' Representatives informed of the current affairs along with historical tracts'.

The MPs of new generation are invariably under great pressure, and in order to perform their duties effectively they need to be informed on a very wide range of subjects. To undertake all the study necessary without research assistance would be a virtual impossibility and the establishment of a PRS is in recognition of this fact of Parliamentary life (Wilding, N. & P. Laundy, 1968).

With development of Information and Communications Technology (ICT), the PRS have been modernized for effective legislative services in order to achieve the goals of democracy and good governance. With the exception of a few developing countries where conventional PRS and restricted bureaucratic information systems still exist unchanged, all other Parliaments use ICT in a productive way.

PRS Models

While Parliamentary libraries have settled into some clearly discernible patterns regarding kinds of services offered, recognizable organizational frameworks, and methods of operation, the newer research activities are more eclectic, and come in a rich array of organizational settings and offer a wide variety of different services.

According to William H. Robinson (1998), there are four structural PRS models:

1. **Integrated:** *Research and reference services are located in same agency (Library)*
2. **Articulated:** *Library and Research are part of a broader organizational framework but loosely joined*
3. **Separated:** *Library and PRS are entirely separated*
4. **Dispersed:** *PRS are dispersed among several organizations or are offered from separate disciplinary perspectives.*

In the model/mother Parliaments, the integrated system is in operation where research, reference and archives services are setting in one unit, mainly in the House of Commons Library of the UK, Congress Library in the USA, the Research and Legislative Reference Service of Japan, Parliamentary Libraries of Australia and Canada.

In the modern Parliaments, the trend of preference is given to articulated,

separated or dispersed models rather than conventional integrated settings.

The recently reorganized (1997) "knowledge management bloc" of Swedish Parliament covered library, research services and EU-information service. Likewise the Norwegian Parliament formed a new research unit 'Information and Documentation Department' in 1999 (Robinson, W.H., 1998). Countries such as Poland, Croatia, Slovenia, and Russia too have established separate research units with prominent scholars.

The multi-disciplinary approach persuaded dispersed model which empowered the PRS to interact with external research organizations that specialize in a single discipline mainly law, economics, environment, etc.

In the French National Assembly, PRS are being carried out by several departments. At the request of MPs, the Parliaments of the Netherlands, Belgium and Germany offer research services enhanced by additional outside specialist and the Ministerial research and information services.

In terms of mechanism, generally two distinct groups involve in PRS i.e. the producers of information (Researchers) and the consumers or presenters of information (MPs). Ideally the producers of information should be dedicated researchers who are engaged by Parliament independently. The successful operation of PRS depends upon a highly qualified staff which will

normally include lawyers, economists, scientists, and other subject specialists (Wilding, N. & P. Laundry, 1968).

Case 1: Slovakia - Analysis, Education and Parliamentary Research Department

Newly formed (1997) Slovakian Parliamentary Institute performs scientific analysis and information and documentation tasks associated with the activities of the National Council, its committees and Members. It carries out its tasks through three departments;

1. Analysis, Education and Parliamentary Research Department
2. Parliamentary Archive Department and
3. Parliamentary Library Department

The main functions of Analysis, Education and Parliamentary Research Department are;

- i. Provide information, advice and consultation on professional issues discussed in the National Council
- ii. Produce professional analysis and information at the request of international organizations, national parliaments and other institutions
- iii. Monitor EU legislation and policies
- iv. Prepare background materials for the official speeches of Members in the foreign parliamentary groups and
- v. Co-operate with the National Council when considering proposals for legislation and policy materials etc.

(Source: Slovakia Parliamentary Institute, October 2010)

Case 2: USA - Congressional Research Service (CRS)

The CRS serves as shared staff to congressional committees and Members of Congress. CRS experts assist at every stage of the legislative process — from the early considerations that precede bill drafting, through committee hearings and floor debates, to the oversight of enacted laws and various agency activities.

CRS approaches complex topics from a variety of perspectives and examines all sides of an issue. Staff members analyze current policies and present the impact of proposed policy alternatives. CRS comes in many forms such as reports on major policy issues, tailored confidential memoranda, briefings and consultations, seminars and workshops, expert congressional testimony, and responses to individual inquiries.

CRS employs about 350 policy analysts, attorneys and information professionals in a variety of disciplines working in one of five research divisions;

- i. American law
- ii. Domestic social policy
- iii. Foreign affairs, Defense and Trade
- iv. Government and Finance
- v. Resource, Science and Industry

The Knowledge Services Group provides research support services to the policy experts in each of the five divisions.

In a fast-paced, ever-changing environment, CRS provides Congress with the vital, analytical support it needs to

address the most complex public policy issues facing the nation. Its work incorporates program and legislative expertise, quantitative methodologies, and legal and economic analysis.

(Source: Congressional Research Service, October 2010)

Case 3: The UK - House of Commons Research Services (HCRS)

The HCRS provides a specialist and impartial briefing service for MPs, their staff, committees and the staff of the House. Its 93 staff - 47 subject specialist researchers, 11 information specialists and 35 technical and administrative staff – produces a wide range of briefing material and other services, including:

- Confidential answers to enquiries on the full range of subjects of interest to Parliament
- Research papers and other briefings on Bills and other topics of public and parliamentary concern
- Material via the Parliamentary Intranet
- Talks and informal face to face briefings

The HCRS has eight subject teams, each comprising subject specialist researchers and a resource team that manages the many sources of information that are used in providing briefings:

Business and Transport: dealing with employment, industrial relations, financial services, pensions, competition policy, transport, taxation, small firms, companies and company law

***Economic Policy and Statistics** dealing with the economy, public and EC finance, training, trade, overseas aid, regional development, and statistical enquiries on the labour market, incomes and taxation*

***Home Affairs** dealing with the criminal justice system, civil law, immigration and asylum, consumer affairs, culture media and sports, data protection, licensing and gambling*

***International Affairs and Defence** dealing with international relations, history and politics of other countries, the EU, UN and other international organisations, international law and treaties, defence and arms trade, human rights*

***Parliament and Constitution Centre** dealing with Parliament, constitution, elections, civil service, devolution, local government, religion, freedom of information*

***Science and Environment** dealing with science, agriculture, energy, medicine, drugs, health and safety, telecommunications, town and country planning, waste, the environment, animals, water, industry*

***Social & General Statistics** dealing with statistics on agriculture, crime, demography, education, elections, health, housing, local government finance, social security, social services, transport*

***Social Policy** dealing with social security, child support, tax credits, education, housing, family law for children, conveyancing and land law, health services, personal social services.*

(Source: The House of Commons Information Office, September 2010)

PRS Values

In order to offer a supreme service to the lawmakers, the researchers should observe specific values and disciplines in parallel to obtaining paper qualifications which is exclusively obliged for the PRS. Roxanne Missingham (2011), Parliament Librarian of Australia has identified the following as 'values for PRS';

Impartial – able to ensure that MPs are able to obtain information, analysis and advice which are not biased but could report on one or many sides of any issue to meet clients' needs.

Independent – able to take a perspective that is not 'captured' by government or policy perspective.

A gateway – able to tap into wide quality expertise through staff, experts from outside and collections around the world.

Understanding – able to communicate with clients and understand their pressures and time frames and negotiate responses (either from staff or from outside) to meet the clients' needs.

Builders – assisting clients to build skills and their own networks – facilitate connections with experts (such as through running seminars).

Flexible – able to deal with changing requests and demand generally.

Focused on the whole of parliament – able to contribute information skills to web sites and other ICT areas.

Connected to the clients' needs at a strategic level setting priorities for PRS through engaging with policy makers in the parliament through consultation with committees and political parties (not with each and every Member of Parliament in this respect).

A network of subject specialists (experts/resource persons) should be built up to fulfill the information requirements of the MPs and that network should be exclusively for the use of the MPs.

The 21st century offers many challenges for PRS mainly the collection of secondary and tertiary sources should be transformed from conventional set up to digital format. The PRS should adapt to meet the ever changing needs of modern Parliaments. The PRS in modern era should be collaborated with more sophisticated approaches but it should not be devalued the basic Parliamentary values.

Sri Lanka Parliament Research Service (SL-PRS)

The effectiveness of a modern Parliament depends on the standards of presentation of the MPs. So they should be educated on a wide variety of subjects in simplified layman's language, in all three languages (Sinhala, Tamil and English). Compared with PRS of contemporary Parliaments, the SL-PRS is not at a

developed stage but discharging its duties amidst many constraints.

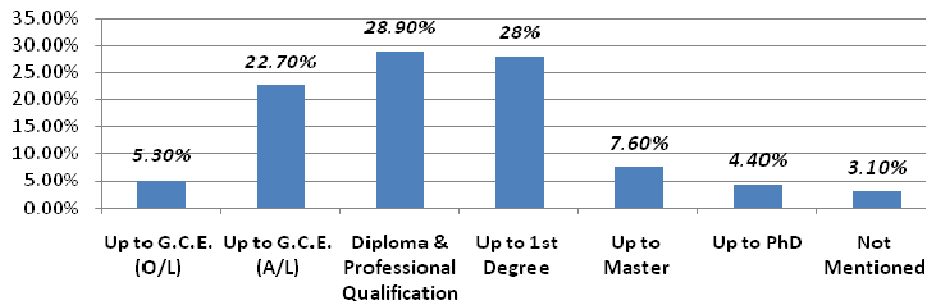
According to media reports in the recent past in Sri Lanka, it is evident that contents of Bills before Parliament are deliberately misinterpreted by both the MPs of government and the opposition. According to their personal agendas they attempt to highlight a few positive or negative points to suite their purpose and as a result the general public gets less opportunity to learn the actual contents of the Bills. It leads to misconceptions and sometimes chaotic situations could emerge due to ignorance. It highlights the need of independent information service in Sri Lanka.

The SL-PRS attached to the Parliament Library was established in early 1990s with a single researcher and had increased its carder up to nine officers. However, the number of researchers is very low compared with the well established PRS, i.e. House of Commons – 93, Congress – 350, Australia – 78, Poland – 110, and Russia – 150.

The Researchers should be highly qualified with a proven track record of academic and professional excellence, with recognized publications to their credit; to cater to the comprehensive requirements of the Legislators with different levels of education.

Educational Qualifications of MPs Elected for the 7th Parliament of Sri Lanka (2010)

In order to maximize the value of the output of the PRS, the Researchers need proper training in the subject concern. Multiplicity of policy issues with which Parliament deals requires specialized research work in selected fields. They must also have skills to present the information in a meaningful form for their target beneficiaries.

In terms of modernization, both physical and human resources improvement is required and also constructive psychological environment should be ensured in order to tap the full potential of the researchers.

Conclusion

In conclusion, it is obvious that PRS is playing a vital role in effective policy making and legislative service and for reinforcing the values of good governance by ensuring the freedom of information of both government and the opposition MPs.

While modernizing the PRS according to the current needs, it would be useful

to consider modern approaches, such as separated or dispersed models rather than the complex integrated settings.

In Sri Lanka, such modernising practices should come into operation based on the recommendations of a 'PRS Development Committee', headed by the Hon. Speaker and comprising the Leader of the Opposition, Leader of the House, MPs representing main political parties, especially with academic background.

Indeed PRS is the nucleus of think-tank for effective policy making and legislative services of the country. This research and information hub should extend its service by maintaining a proper channel with other government and semi government research institutions including the national universities. Currently, there are around 65 such institutions. A proper legal framework is required to enhance this process. Access to information through PRS would ensure transparency which is a vital component of representative democracy.

References

- Congressional Research Service, October 2010.
About CRS. Available at: <<http://www.loc.gov/crsinfo/research/>>
[Accessed 23 June, 2011].
- Croatian Parliament, 2011.
Information and Documentation Department.
Available at: <<http://www.sabor.hr/Default.aspx?sec=720>>. [Accessed 25 May, 2011].
- Department of Information Systems and Management, March 2008.
The use of Information and Communication Technology in Parliament: Benefit Cost Analysis [Report].
Parliament of Sri Lanka.
- Hill, M. and Hupe, P., 2009.
Implementing Public Policy: An introduction to the Study of Operational Governance. 2nd ed.
London: SAGE.
- House of Commons Information Office, September, 2010.
The House of Commons Library [Fact Sheet G 8].
Available at: <<http://www.parliament.uk/documents/commons-information-office/g18.pdf>>
[Accessed 17 March 2011].
- Laundy, P. and Wilding, N., 1968.
An Encyclopedia of Parliament. 3rd ed. London: CASSELL.
- Lok Sabha Secretariat, 2000.
Information Management in the Parliament of India: LARRDIS, New Delhi: Lok Sabha Secretariat.
- Parliament of Australia, 2011.
Department of Parliament Services: Annual Report 2009-10
Available at: <http://www.aph.gov.au/DPS/publications/anrep2010/DPS_Annual_Report.pdf>
[Accessed 20 June 2011].
- Parliament of Sri Lanka, 2003. (In Press).
Orientation Kit: Guidelines for Members of COPE & COPA, Sri Lanka: Parliament of Sri Lanka.
- Parliament of Sri Lanka, 2003. [proposal].
Modernisation Proposals, Sri Jayawardenapura Kotte: Parliament of Sri Lanka.
- Parliament of Sri Lanka, 21st June, 2011.
Private Members' Bills (Hansard Report, Vol. 199 No. 11) (clmn 1523-1543)
Sri Jayawardenapura Kotte: Parliament of Sri Lanka.
- Slovakia Parliamentary Institute, October 2010.
Analysis, Education and Parliamentary Research Department
Available at: <<http://www.slovakia.culturalprofiles.net/?id=4141>>
[Accessed 03, May, 2011].
- Toby Mendel, T.
Freedom of Information as an Internationally Protected Human Right
<<http://www.article19.org/pdfs/publications/foi-as-an-international-right.pdf>>
[Accessed 08 July 2011].
- Wijesekara, P., 2002.
Parliamentary Practice in Sri Lanka, Sri Lanka: Parliament Secretariat.

Resettling IDPs in Sri Lanka: are we on the right track?

Ayesha Godagama

She holds a B.A. (Hons), specialized in Political Science from the University of Peradeniya and currently reading for her Masters in Development Management with the University of Agder, Norway. She is attached to Parliament of Sri Lanka as a Research Officer and prior to this she had been an Assistant Lecturer with the University of Ruhuna.

Abstract

The IDP issue is a key challenge faced by countries that experienced wars and natural calamities. In this regard Sri Lanka too faced this challenge with a large number of IDPs created by the internal conflict where the national government has taken the responsibility for providing protection and reconstructing their lives. Despite many socio-economic and political hardships, the Sri Lankan government has progressed towards meeting the needs of IDPs since the time the IDPs issue emerged. However, it is the responsibility of the government along with other stake holders to ensure that any approach followed must be effective in achieving a lasting solution. This article focuses on how effectively the IDP resettlement progressed and the approach the government has adopted so far and further looks into some aspects of re-settlement in the context of Guiding Principles on Internal Displacement (GPID).

Key words: Internally Displaced persons, Guiding Principles on Internal Displacement

In defining IDPs as distinct from refugees, it is commonly accepted that IDPs remain within the borders of their own country while refugees are persons who may have gone beyond the respective borders with certain human rights and needing international protection. IDPs live under the jurisdiction of their own government (Brun, 2005). A definition of IDPs that is mostly used is that '*Internally displaced are persons or groups of persons who have been forced or obliged to flee or leave their homes or places of habitual residence, in particular as a result of or in order to avoid the effects of armed conflict, situations of human rights or natural or human-made disasters, and who have not crossed an internationally recognized state border*' (Burn, 2005).

There were 27 million conflict generated IDPs living worldwide in 2009 whereas it was 26 million in 2008 (UNHCR, 2009), which suggests that the IDP population has been increasing gradually. International attention has been more enthusiastically directed towards this issue since 1990 and this led to the formulation of Guiding Principles on Internal Displacement (GPID) as an international standards. The U.N. Secretary

General's Special Representative on the Human Rights of IDPs in 2004 identified GPID as 'an important tool for dealing with situations of internal displacement' (Cohen, 2004). The GPID has introduced three possible solutions to displacement namely, return to their home areas or place of habitual residence, resettlement in the localities where they go to once displaced and, resettlement in another part of the country (Mooney, 2003). The Guiding Principles focuses on providing protection to IDPs and ensuring a sustainable solution. Hence, some interested countries have incorporated GPID within their national legislations. Sri Lanka became a party to the GPID in 2007.

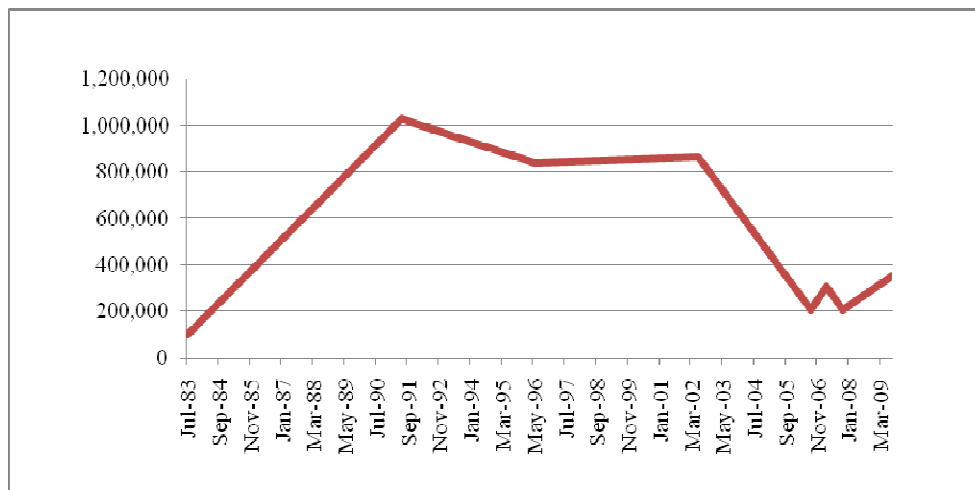
Sri Lanka had one of the world's largest IDP populations. However, as at 31st May 2011 (Ministry of Resettlement) the total figure stands at 84,250 persons. The conflict-related violence is the main cause for the IDP population. In this context, it is important to explore how Sri Lanka

has hitherto been able to approach the IDP issue.

IDPs and current situation in Sri Lanka

Historically, many reasons like war, tsunami, and floods have created IDPs in Sri Lanka. We hear of IDPs in Sri Lanka with the Sinhalese-Muslim riots that took place way back in 1915. Thereafter, ethnic riots in 1958 led to the displacement of Tamils living in predominantly Sinhalese areas while causing displacement of Sinhalese living in predominantly Tamil areas (The Refugee Council, 2003). However, the main ethnic conflict displacement occurred in 1977 and 1981 respectively. The volume of displacement radically changed during the post 1980 period, when ethnic tensions became more acute. The July 1983 riots marked the beginning of large scale displacements in Sri Lanka (see Figure: 1). Interestingly, the total IDP population in Sri Lanka is war-related mainly resulting from LTTE atrocities.

Figure 1: Trends in Displacement in Sri Lanka since 1983

Adapted from "Sri Lanka: Internally displaced persons and safe returns", The Refugee Council-Sri Lanka Project, 2003, UK and UNOCHA 2008-2009, Sri Lanka

From past data it is evident that more than 220,000 people (see Figure 1) were forced to flee due to the armed conflict that had ended in 2009 (OCHA). Over one-third among them was “old” (protracted) IDPs, who had been displaced prior to April 2008, while the rest were “new” IDPs, displaced during the last year of the conflict. Almost 190,000 were staying with host families, while 30,000 were living in temporary camps, including more than 16,000 in Menik Farm, and in transit situations (IDMC, 2011). Almost 210,000 “new” IDPs have returned to their places of origin so far. Among them more than 157,000 “old” IDP returnees are people displaced from High Security Zones (HSZ), including the Walikamam North HSZ in Jaffna. A significant number of Muslim IDPs who had returned to Mannar had reportedly gone back to Puttalam after a short period, presumably because conditions for their reintegration were not in place in Mannar (IDMC, 2011). The Government of Sri Lanka announced recently that all IDPs numbering 84,250 persons will be able to return to their homes by the end of 2011 ending the resettlement of all the IDPs (Ministry of Resettlement, 31st May 2011).

Progress of the resettlement process

After the displacement occurred, national government agencies, United Nations agencies, local and international non-governmental organizations, community and

religious leaders have strived to see an end to the IDP issue. They intervened with diverse services that included humanitarian assistance at camp level as well as during and after the resettlement process.

The Government of Sri Lanka (GoSL) established appropriate support institutions in approaching this issue. The Consultative Committee on Humanitarian Assistance (CCHA) is one such mechanism while formulated a systematic plan was formulated coordinate and implement humanitarian assistance to IDPs in the Northern and Eastern Province. Government took responsibility for implementing programmes for resettlement and development in the Northern Province through the Presidential Task Force (PTF) making strategic plans and programmes. It was a key feature that the government carried out all programmes working together with international and national humanitarian agencies, non-governmental organizations and civil society organizations. Several Ministries (i.e. Ministry of Nation Building, Ministry of Health Care *etc*) had divided responsibilities for providing essential services for all displaced persons.

The GoSL has realized that its primary responsibility is to protect and assist IDPs, a responsibility that includes creating the conditions for a durable solution. Therefore, it has taken a decision to resettle displaced persons in

Table 01: Resettlement progress in Sri Lanka: as at 31.05.2011

Displaced people resettled		Displaced people to be resettled	
Number of families	Number of persons	Number of families	Number of persons
193,309	650,950	23,106	84,250

Source: Ministry of Resettlement, 2011

their original places as quickly as possible. The PTF was to formulate and implement a strategic framework for rapid resettlement and recovery programmes (PTF for Resettlement, 2011). As part of this process, it has accelerated demining and improving basic infrastructure facilities with special attention to health, education and livelihood facilities. The PTF commenced the rapid return process of IDPs in 2009. For this purpose, the Government signed a collaborative plan of action for the Northern Province with INGOs and NGOs to channel all assistance under government supervision. As a result, by April 2011, approximately 112,000 families were able to return to their areas of origin (Ministry of Resettlement, 31st May 2011). The IDP issue in Sri Lanka will end with the displaced returning to their places of origin ensuring sustainable resettlement where they will be able to resume normal life.

Provision of re-settlement support and guiding principles

An acceptable basis for resettling IDPs is adhering to the GPID. The Guiding Principles specify that “*competent authorities have the primary duty and responsibility to establish conditions, as well as provide the means, which allow internally displaced persons to return voluntarily, in safety and with dignity, to their homes or places of habitual residence, or to resettle voluntarily in another part of the country*” (GPID,2004). It helps them to enjoy their human rights without discrimination. The Principles further provide guidance to all actors such as governments, insurgent groups, international organizations and NGOs and they apply to all phases of displacement to achieve durable solutions for them.

The following eight criteria may be used to determine to what extent a durable solution has been achieved (The Brookings Institution, 2010).

- Safety and security;
- Adequate standard of living;
- Access to livelihoods;
- Restoration of housing, land and property;

- Access to documentation;
- Family reunification;
- Participation in public affairs; and
- Access to effective remedies and justice

Among the many interventions, the Government has been providing the following key services together with national and local authorities, humanitarian and development actors to support the resettled IDPs in the Northern Province.

1. Building temporary houses or providing shelter (until now Rs 2,241 mn. has been provided for building temporary houses)
2. Provision of dry rations during the first six months of the post resettlement period
3. Provision of agricultural equipment for resettled persons (the Government has already provided agricultural equipment for 70,000 families)
4. Provision of infrastructure facilities such as road development, education, community development, reconstruction of religious institutions, sanitation, health care, etc. (the Government allocation for this is Rs. 250 million)
5. Provision of transport facilities to go to their places of origin (Ministry of Resttlemnt,2011)

If the resettlement process adheres to GPID standards, the IDPs can have an option whether to return, resettle or locally integrate. GPID Principle 14 (1) provides that 'every internally displaced person has the right to liberty of movement and freedom to choose his or her residence and they should have the right to move freely in and out of camps or other settlements'. In Sri Lanka, some of the old IDPs disliked resettling or returning to their places of origin. According to the Ministry of Resettlement (2011), some 1, 545 families disliked to return home and, instead preferred local integration. Therefore, it is the responsibility of the Government to be aware of this situation and ensure a conducive environment to facilitate local integration of IDPs who dislike returning to their places of origin. Badurdeen (2010) has stated that, the Government has not fully been able to fulfill the need for local reintegration of old IDPs. However, it was found that the paucity of data was a constraint in arriving at practical solutions for this aspect of IDP resettlement.

It is widely known that the Sri Lankan government has been providing dry food rations for IDPs since 1983. But for obvious reasons, some have observed that this food assistance did not reach all those in need. Some argue that there were delays and shortages in distribution and the food supplied was often insufficient and of poor quality (The Refugee Council, 2003).

Wessel (2007) has shown that in the Sri Lankan context, the national level authorities must allow for the voluntary return of IDPs by providing them with accurate information about their areas of residence and making sure that those areas are safe and provide for return restitution including (among other things) just and equitable compensation for the rebuilding of damaged homes, enabling the displaced to re-establish their previous livelihoods (e.g. rehabilitating business assets and agricultural land) and providing training for new forms of income generation. Return without restitution can never provide a complete durable solution to displacement. According to Wessel (2007), some IDP families felt insecure on their return.

Lack of documents can lead to the denial of property rights, health-care access, education and other essential public services. Authorities should ensure the prompt registration of any lost documentation. In cases where residents may not have formal evidence of land ownership, or documents have been destroyed, authorities must establish easy to access mechanisms such as access to legal aid and prompt follow-up on replacement documentation (Wessel, 2007). In the Sri Lankan situation it is the responsibility of the respective Government Agent (GA)s to address this issue after re-settlement which is being practiced now.

Despite the will and many

programmes, projects and actions planned and executed under trying conditions and lack of resources constraining economic recovery by the government and other allied agencies, some are critical of the process, viewing it from a political angle. Political will is a key responsibility of the national government in achieving a durable solution, which should be devoid of politicization. However, according to Badurdeen (2010), the Northern Muslim IDP situation has been highly politicized. Politicians have manipulated the situation and used it for their benefit as a potential voter base. This is one of the greatest impediments to the provision of a durable solution.

How to make re-settlement effective

It is accepted that after IDPs returned they should enjoy the same conditions that the rest of the people have been enjoying in terms of economic, health, education and other essential basic conditions. According to Bigio and June (2009), this process must be monitored by civil society organizations along with the government that is striving to fulfill the responsibility of finding a durable solution for the IDPs. A durable solution is necessary to ensure a dignified life for the returnees and those persons who have integrated locally or settled elsewhere in the country (The Brookings Institution, 2010). Durable solutions are not simple but complex and practically difficult in a developing country like Sri Lanka, because they are usually

linked to larger struggles for peace, security, territorial control, equal treatment and an equitable distribution of resources. As such, concerted efforts involving multiple actors governments, international and non-governmental organizations and, most importantly, IDPs themselves are required to work together responsibly and gradually make progress (The Brookings Institution, 2010). Therefore, an effective mechanism is needed to coordinate, monitor and supervise the process of ending the displacement situation.

For example, in Uganda, the Department of Disaster Management and Refugees functions under the office of the Prime Minister who is in charge and is responsible for coordinating, monitoring and supervising the implementation of the national IDP policy. Two national level committees, the Inter-Ministerial Policy Committee and the Inter-Agency Technical Committee, which may include members of the humanitarian community, are also responsible for policy formulation and oversight. At the local level, District Disaster Management Committees are tasked to implement the national policy (The Brookings Institution, 2010). This mechanism makes re-settlement effective and conclusive.

In the case of Sri Lanka, it seems that once the IDPs are re-settled they are presumed to be integrated with the society enjoying equality. Just as any

other individual in society they for civilian administration come under GA. Furthermore, there is no any other single mechanism or agency entrusted with the responsibility for coordination, monitoring and supervision during post resettlement period. However, it seems that PTF is effectively working on this aspect and the commitment of the GoSL is evident with the creation of such mechanisms to solve this complex issue that is bound to generate hiccups anywhere in the world where the IDP issue is confronted. According to GPID Principle Number 29, IDPs who have returned to their homes or places of habitual residences or who have resettled in another part of the country shall have the right to participate fully and equally in public affairs at all levels and have equal access to public services. This must not be a challenge any more to the GoSL.

Conclusion

It has to be appreciated that the IDP resettlement process in Sri Lanka has been handled by the GoSL optimizing the committed resources under trying conditions facing many challenges internally and internationally. The process was supported by national as well as international agencies and governments. However, when analyzing the situation, one would find that the process could have been systematized further if it had adhered to acceptable governing principles with a monitoring mechanism.

Bibliography

Brun, Cathrine. (2005), *Research guide on internal displacement*, NTNU Research Group on Forced Migration, Norway: Norwegian University of Science and Technology.

Badurdeen Fathima Azmiya.(2010), *Ending Internal Displacement: The long-term displacement*, University of Oxford: refugee studies Centre.

Cohen, Roberata (2004), *The Guiding Principles on Internal Displacement: An Innovation in international Standard Setting* . Global Governance.

Internal Displacement Monitoring Centre, (2011), *official web page*, Switzerland, [http://www.internal-displacement.org/8025708F004BC2FE/\(LookupContactUsPages\)/4F5936B6509BAA6E802570A5003D3275?OpenDocument](http://www.internal-displacement.org/8025708F004BC2FE/(LookupContactUsPages)/4F5936B6509BAA6E802570A5003D3275?OpenDocument), (accessed on 01.August.2011).

Jamille bigio and jen scott june (2009) *internal displacement in Iraq: the Process of working toward durable*, Washington.

Ministry of Resettlement, (2011), *official web page, Sri Lanka*, <http://www.resettlementmin.gov.lk>, (accessed on 31.July.2011).

Mooney, Erin, (2003) *when does internal displacement end?* , in Marion C. and other (ed.) *Forced Migration Review*, Oxford: Refugee Studies Centre,

Presidential Task Force for Development , (2011), *Sri Lanka's Humanitarian Effort : Development and Security in the Northern Province*.

Sri Lanka: Internally displaced persons and safe returns, (2003), Sri Lanka Project, United Kingdom: The Refugee Council.

Sri Lanka: Internally displaced persons and safe returns, (2003) Sri Lanka Project, United Kingdom: The Refugee Council.

The Brookings Institution, (2009) *Resolving Internal Displacement: Prospects for Local Integration*, London School of Economics Project on Internal Displacement

The Brookings Institution, (2010), *IASC Framework on Durable Solutions for Internally Displaced Persons*, University of Bern: Project on Internal Displacement. <http://ochanet.unocha.org/p/Documents/IASC%20Framework%20DS%20for%20IDPs.pdf>, Accessed date (accessed on 31.July.2011).

The Bookings Institution, (2007), *when displacement ends*, USA: George Town University. http://www.brookings.edu/~media/Files/rc/reports/2007/09displacementends/2007_durablesolutions.pdf (accessed on 02.August.2011)

UNHCR, (2009), *Statistical Year Book*, Switzerland: United Nations High Commissioner for Refugees.

United Nation Commission on Human Rights(2004) *Guiding Principles on Internal Displacement*, New York: United Nations .

Wassel Todd. (2007)*Protecting housing rights for IDPs in Sri Lanka was the Sri Lanka*, Country

Director for the Centre on Housing Rights and Evictions.

<http://www.fmreview.org/FMRpdfs/FMR33/06-08.pdf> (accessed on 01.August.2011).

Wassel Todd. (2007)*Protecting housing rights for IDPs in Sri Lanka was the Sri Lanka*, Country Director for the Centre on Housing Rights and Evictions.

<http://www.fmreview.org/FMRpdfs/FMR33/06-08.pdf> (accessed on 01.August.2011)

සභාව කල් තබන අවස්ථාවේ යෝජනා

D.M. Madhuri Dissanayake

She holds a BA (Hons) specialized in Sociology from the University of Colombo, BA (External) from the University of Peradeniya, MSSC from the University of Kelaniya, Post Graduate Diploma in International Relations from the Bandaranaike Centre for International Studies (BCIS), Diploma in Social Care Centre Continued Professional Development (training of the Trainers Programme) from the Queens University; Canada. She also has served as an Assistant Lecturer in the University of Colombo & as an Early Childhood Development Assistant in the Children's Secretariat. At present she is a Research Officer in Parliament.

පාර්ලිමේන්තුව යනු ජනතා නියෝජන ආයතනයයි. ජනතාවගේ ජන්දයෙන් තේරී පත්වන

මන්ත්‍රීවරයෙකුට පාර්ලිමේන්තුව තුළ තමා නියෝජනය කරන ජනතාව වෙනුවෙන් කළ හැකි සේවය සෘජුවම ඉටු කිරීමේ අවස්ථා කිහිපයක් හඳුනා ගත හැකිය. විශේෂයෙන්ම පාර්ලිමේන්තු සම්ප්‍රදාය තුළ පෞද්ගලික මන්ත්‍රීවරයෙකු ලෙස හැඳින්වෙන රජයේ කිසියම්ම ආකාරයක හෝ තනතුරක් නොදරන මන්ත්‍රීවරයෙකුට මෙම අවස්ථා ඉතා වැදගත් වනු ඇත. යම් යම් ප්‍රශ්නවලට සෘජු පිළිතුරු අපේක්ෂාවෙන් විෂයභාර ඇමතිවරුන් අමතා පාර්ලිමේන්තුවේදී වාචික ප්‍රශ්න ඇසීමට හැකිවීම, යම් පුද්ගලයකුට පෞද්ගලිකව හෝ පොදුවේ කණ්ඩායමකට බලපාන ගැටලු සම්බන්ධයෙන් පාර්ලිමේන්තු මහජන පෙත්සම් කාරක සභාවට ජනතා පෙත්සම් ඉදිරිපත් කිරීමට හැකිවීම, ජනතාවගේ පොදු යහපත සඳහා පවතින නීති සංශෝධනයට හෝ නව නීති පැනවීම සඳහා පෞද්ගලික මන්ත්‍රී පතක් කෙටුම්පත් ගෙන ඒමට හැකිවීම, මහජනතාවගේ නොයෙකුත් ගැටලු සම්බන්ධයෙන්ද, යම් වැදගත් කරුණු සම්බන්ධයෙන්ද, පාර්ලිමේන්තුවේ එකඟතාවය පළකළ යුතු යැයි පෞද්ගලික මන්ත්‍රී යෝජනාවන් ගෙන ඒමට ඇති හැකියාව ඒ අතර වේ. මීට අමතරව කාලීන වැදගත්කමක් ඇති යම් කරුණක් හෝ හදිසි අවශ්‍යතාවයක් පිළිබඳව සභාවේ අවධානය යොමු කරවීම සහ ඒ තුළින් අදාළ වගකිව යුත්තන් අවදි කරවීමට පාර්ලිමේන්තු සම්ප්‍රදාය තුළින් පෞද්ගලික මන්ත්‍රීවරුන්ට ලබාදී ඇති තවත් මහඟු අවස්ථාවකි සභාව කල් තබන අවස්ථාවේ යෝජනාවක් ගෙන ඒමට හැකිවීම.

පාර්ලිමේන්තුව කල් තැබිය යුතු යැයි යෝජනාවක් ඉදිරිපත් වූ අවස්ථාවේ කිසියම් පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරයකු විසින් පාර්ලිමේන්තුවට ගෙන එනු ලබන යෝජනාවක් 'සභාව කල් තබන අවස්ථාවේ යෝජනාවක්' ලෙස හැඳින්වේ. කල් තබන අවස්ථාවේ යෝජනාවක තිබෙන විශේෂතම ගුණාංගය වන්නේ එසේ ගෙන එනු ලබන යෝජනාවක් විසින් ඉදිරිපත් වන කාරණය ජාතික හෝ කාලීන වැදගත්කමකින් යුතු කරුණක් වීමයි. ඒ අනුව සභාව කල් තබන අවස්ථාවේ යෝජනාවක් පාර්ලිමේන්තුවට ගෙන ඒමේ මූලිකම අරමුණ

වන්නේ ජාතික හෝ කාලීන වැදගත් කමකින් යුතු කිසියම් කරුණක් පිළිබඳව පාර්ලිමේන්තුවේ සහ විධායකයේ අවධානය යොමු කරවීමයි.

පාර්ලිමේන්තුව කල් තැබීමේ යෝජනාව සහ පාර්ලිමේන්තුව කල් තබන අවස්ථාවේ යෝජනාව යනු කරුණු දෙකකි. පාර්ලිමේන්තුව කල් තැබීම පාර්ලිමේන්තුවේ ස්ථාවර නියෝග 13 යටතේ සිදුවන අතර හදිසි පොදු කරුණක් සාකච්ඡා කිරීම සඳහා පාර්ලිමේන්තුව කල් තැබීම ස්ථාවර නියෝග 17 යටතේ සිදු කරනු ලැබිය හැකිය. ස්ථාවර නියෝග 13 යටතේ සිදුවන්නේ සිරිත් පරිදි ඊළඟ නියමිත දිනකට පාර්ලිමේන්තුව රැස්වන තෙක් කල් තැබීමකි. මෙහිදී දින නියමයක් නොමැතිව පාර්ලිමේන්තුව කල් තැබීමක් සිදු නොවේ.

සභාව කල් තැබීමේ යෝජනා

මෙවැනි යෝජනාවක් ඉදිරිපත් කරනු ලබනුයේ කෙටි දැනුම්දීමකින්, හදිසි පොදු වැදගත්කමකින් යුතු යම් නිෂ්චිත කරුණක් විවාදය සඳහා ගැනීමට හැකිවන පරිදි පාර්ලිමේන්තුව කල් තැබූ විටකය¹. මෙය පාර්ලිමේන්තු ස්ථාවර නියෝග 17 යටතේ සිදුවේ. කෙසේ නමුත් මෙවැනි යෝජනාවක් වුවද ඉදිරිපත් කළ හැක්කේ යම් දිනයක පාර්ලිමේන්තුවේ ප්‍රධාන කටයුතු ආරම්භ කිරීමට පෙර නමුත් ප්‍රශ්න ඇසීමේ කාලය ඉකුත් වීමෙන් පසු වය.

කල් තැබීමේ යෝජනාවක් පාර්ලිමේන්තුවට ඉදිරිපත් කිරීම සඳහා අනුගමනය කළ යුතු විකල්ප ක්‍රියාමාර්ග දෙකක් ඇත. ඉන් එක් ක්‍රමයක් වනුයේ එවැනි යෝජනාවක් ඉදිරිපත් කිරීමට අදහස් කර ඇති දිනයේ රැස්වීම් පටන් ගැනීමට පෙර එම යෝජනාව පිළිබඳව කථානායක වරයාට ලිඛිතව දැනුම් දී ඔහුගේ එකඟත්වය ලබා ගැනීම හා සභාවේ අවසරය ලබා ගැනීමයි. අනික් ක්‍රමය වනුයේ සභාවේ අනුමැතිය නොලැබේ නම් සභාවේ සිටින මන්ත්‍රී වරුන්ගෙන් අඩු වශයෙන් විසි දෙනෙක්වත් එයට පක්ෂව නැගී සිටි කැමැත්ත

ප්‍රකාශ කිරීමයි. දිනකට මෙවැනි යෝජනා ඉදිරිපත් කළ හැක්කේ එකක් පමණි.

සභාව කල් තබන අවස්ථාවේ යෝජනා

මෙහිදී සිදුවන්නේ සාමාන්‍ය ලෙස දිනපතා සභාව කල් තබන අවස්ථාවේ සභාවට යෝජනාවන් ඉදිරිපත් කිරීමයි. ඒ අනුව නියමිත දිනක නියමිත වේලාවක ආරම්භ කෙරෙන පාර්ලිමේන්තු රැස්වීමක් ඊළඟ රැස්වීම් දිනය තෙක් ස්ථාවර නියෝගවල සඳහන් වේලාවට සාමාන්‍ය පරිදි සභාව කල් තබන අවස්ථාවේ ඉදිරිපත් කෙරෙන යෝජනා මේ ගණයට වැටෙයි. මෙම යෝජනා මගින් ඉදිරිපත් කරනු ලබන කාරණය විරෝධයට ලක් නොවන්නක් විය යුතු අතර එම ප්‍රශ්නය/ කාරණය විෂයට අදාළ අමාත්‍යවරයා අමතා ඉදිපත්කළ යුතුය. යෝජිත කාරණය/ ප්‍රශ්නය සභාවට ඉදිරිපත් කළ හැකිද යන්න කල් ඇතිව පාර්ලිමේන්තු මහ ලේකම් විසින් තීරණය කරනු ඇත. මෙය රටේ කිසියම් පොදු වැදගත් කමකින් යුතු කරුණු පිළිබඳව සභාවේ අවධානය යොමු කිරීම සඳහා පෞද්ගලික මන්ත්‍රීවරුන්ට ප්‍රයෝජනයට ගත හැකි මහඟු අවස්ථාවකි. මෙවැනි යෝජනාවක් පාර්ලිමේන්තුවට ඉදිරිපත් කිරීම සඳහා අනුගමනය කළ යුතු ක්‍රියාමාර්ගය වන්නේ එම යෝජනාව පාර්ලිමේන්තුවට ඉදිරිපත් කිරීමට අපේක්ෂා කරන දිනට පෙර දිනයේ දහවල් 12ට පෙර එම යෝජනාව ලිඛිතව පාර්ලිමේන්තු මහලේකම්වරයාට බාර දීමයි. පාර්ලිමේන්තු මහ ලේකම් විසින් කරුණු සලකා බලා අදාළ යෝජනාව ඉදිරිපත් කිරීමට ඉඩදිය හැකි නම් මහ ලේකම් කාර්යාලය විසින් අදාළ යෝජනාව පිළිබඳ සභානායක වෙතද විපක්ෂ නායක වෙතද දැනුම් දීමක් කරයි. ඒ හරහා අදාළ මන්ත්‍රී වරයා දැනුවත් වේ. සභානායක විසින් හැකි වහාම අදාළ අමාත්‍යාංශයේ අමාත්‍යවරයා යෝජනාව පිළිබඳ දැනුවත් කරයි. එසේ දැනුවත් කරන්නේ අමාත්‍ය වරයාට අදාළ ප්‍රශ්නවලට තම පිළිතුරු/ ප්‍රතිචාර සූදානම්කර ගැනීම සඳහාය. යෝජනාවේ පිටපතක් පාර්ලිමේන්තුවේ සභා ලේඛන කාර්යාලයට ද ලැබෙන අතර සභා ලේඛන කාර්යාලය එම යෝජනාව

1. පාර්ලිමේන්තුව කල් තැබූ එවැනි අවස්ථාවක් සඳහා උදාහරණ
උදාහරණ 1- 2004 ජනවාරි 4 වන දින ආණ්ඩු පක්ෂයෙන් ගෙන ආ සභාව කල් තැබීමේ යෝජනාව (හැන්සාඩ් 158 කාණ්ඩය, නිරය 40-164)
උදාහරණ 2- 2006 ජූලි මස 19 වන දින විපක්ෂයෙන් ගෙන ආ සභාව කල් තැබීමේ යෝජනාව (හැන්සාඩ් 164 කාණ්ඩය, නිරය 2630--)

පාර්ලිමේන්තුවේ කටයුතු ලේඛණයට (Order of Business) ඇතුළත් කරයි. මෙවැනි යෝජනාවක් පිළිබඳ දැනුම්දීම දිනක් වැනි කෙටිකාලයක් තුළ සිදුවන බැවින් ඒ පිළිබඳ න්‍යාය පත්‍රය තුළින් දැනුම් දීමක් සිදු නොවේ.

සභාව කල් තබන අවස්ථාවේ ගෙන එනු ලබන යෝජනාවක තිබිය යුතු ගුණාංගයන් අතර වැදගත් කරුණු කිහිපයක් පහත දැක්වේ.

- අදාළ කාලයට වැදගත් වන කරුණක් වීම.
- හදිසි හා පොදු වැදගත් කමකින් යුතු කරුණක් වීම.
- සුළු කටයුත්තකට හෝ පෞද්ගලික දුක්ගැන්විල්ලකට සීමා වූ කරුණක් නොවීම.
- වාචික ප්‍රශ්නවලදී මතුකළ කරුණුවලට අදාළ නොවීම.
- වාචික ප්‍රශ්නවලින් මතු කළ නොහැකි කරුණක් වීම.
- එම සැසිවාරය තුළදීම සාකච්ඡාවට බඳුන් වූ කරුණක් නොවීම.
- ප්‍රශ්නවලට විකල්පයක් ලෙස නොසැලකිය යුතුවීම.
- අධිකරණයේ විනිශ්චයට භාජනය වෙමින් පවතින කරුණක් නොවිය යුතුය.

ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුවට සභාව කල්තැබීමේ යෝජනා ගෙන ඒමේ සම්ප්‍රදාය

ශ්‍රී ලංකාවේ ව්‍යවස්ථාදායකයේ ඉතිහාසය 1833 කෝල්බෲක් කැමරන් ප්‍රතිසංස්කරණ දක්වා දිවයයි. 1833 ස්ථාපිත කළ කෝල්බෲක් කැමරන් ආණ්ඩුක්‍රමය යටතේ රැස්වූ ව්‍යවස්ථාදායක සභාවේ (මන්ත්‍රීවරුන්) රැස්වීම් විවාද සටහන් නිල වාර්තා 'Ceylon Hansard' නමින් හඳුන්වා ඇති අතර ඒ තුළ සභාව කල් තැබීමේ යෝජනා ඉදිරිපත් කිරීමේ සම්ප්‍රදායක් පැවතී නොමැති බව පෙනේ. 1931 සිට 1947 සෝල්බරි ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව දක්වා පැවති රාජ්‍ය මන්ත්‍රණ සභාවේ රැස්වීම් විවාද සටහන් නිල වාර්තා 'State Council of Ceylon Hansard' නමින් හැඳින්වේ. එම වාර්තා

අධ්‍යයනය කිරීමෙන් මෙම කාල පරිච්ඡේදය තුළ සභාව කල් තැබීමේ යෝජනා ඉදිරිපත් වී ඇති බව හඳුනාගත හැකිය .

1931 ඩොනමෝර් ආණ්ඩුක්‍රමය යටතේ රාජ්‍ය මන්ත්‍රණ සභාවේ පළමු රැස්වීම 1931 ජූලි 7 වන දින රැස්වී ඇති අතර එහි අවසන් රැස්වීම් දිනය වූයේ 1947 ජූලි 1 වන දිනයි. ඒ අනුව රාජ්‍ය මන්ත්‍රණ සභාවට ඉදිරිපත් වී ඇති සභාව කල් තබන අවස්ථාවේ යෝජනා සඳහා නිදසුන් කිහිපයක් පහතින් දැක්වේ.

1947 මැයි 7 ඉදිරිපත් වී ඇති සභාව කල් තැබීමේ යෝජනාව පහත සඳහන් පරිදි ආරම්භ වී ඇත.

“Adjournment.

The Hon. Mr. Senanayake: I move that the Council do now adjourn.

Question proposed from the Chair.

Mr. Thomas Amarasuriya (Moratuwa): I should like to ask a question of the Chief Secretary. I understand that Government pensioners employed in the Emergency Departments have been suddenly given notice to quit..” (Hansard Vol.I cols.1246, 07 May 1947).

1947 මැයි මස 15 වන දින රුස්වු රාජ්‍ය මන්ත්‍රණ සභාවට ඉදිරිපත් වූ සභාව කල් තබන අවස්ථාවේ යෝජනාව .

“Adjournment.

The Hon. Mr. Senanayake: I move that the Council do now adjourn.

Question proposed from the Chair, and debated.

Mr. Jayatilake: I should like to ask a question of the Hon. Minister of Local Administration. I have received a number of telegrams from members of the Local

Government Service in various part of the Island asking for my advice as to whether they are to organize an Island-wide strike because of the treat issued by the Local Government Commissioner that those on strike ...” (Hansard Vol.I cols.1672, 15 May 1947).

මෙම යෝජනා අධ්‍යයනය කිරීමෙන් පැහැදිලි වනුයේ ප්‍රශ්න ඇසීමේ ස්වරූපයෙන් කල් තැබීමේ යෝජනාව ඉදිරිපත් වීමකි.

1947 මැයි 6 ඉදිරිපත් වී ඇති සභාව කල් තැබීමේ යෝජනාව දෙස අවධානය යොමු කරමු.

“Adjournment.

The Hon. Mr. Senanayake: I move that the Council do now adjourn.

Question proposed from the Chair, and debated.

Mr. S. Vytilingam (Talawakele): I should like to bring to the notice of the Legal Secretary a matter relating to the inquiries being conducted into the objections and claims in connexion with the registration of voters...” (Hansard Vol.I cols.1163, 06 May 1947).

මෙයින් පෙනී යන්නේ පවත්නා ගැටලුවක ස්වභාවය හා එහි ඇති බලපෑම පැහැදිලි කරමින් සභාවේ අවධානය ඒ පිළිබඳව යොමු කිරීම සඳහා යෝජනාවක ස්වරූපයෙන් ඉදිරිපත් කිරීමකි.

1947 සෝල්බරි ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව මඟින් ශ්‍රී ලංකාවට ඩොමීනියන් තත්ත්වය² ලැබීමට පෙර සිටම රැස්වූ මන්ත්‍රී මණ්ඩල සභාව කල් තැබීමේ යෝජනා ගෙන ආ බවට හඳුනා ගැනීමට හැකිවීමෙන්, 1931 ඩොනමෝර් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව තුළ ක්‍රියාත්මක වූ පාලනය 1947 දී බ්‍රිතාන්‍යයන් විසින් ශ්‍රී ලංකාවට හඳුන්වාදුන් වෙස්මිනිස්ටර්

පාර්ලිමේන්තු ක්‍රමයට අනුගත වීමේ සංක්‍රාන්ති යුගයක එක් ලක්ෂණයක් ලෙස හඳුනාගත හැකිය.

ශ්‍රී ලංකාවේ පාර්ලිමේන්තු ක්‍රමය තුළ ප්‍රථම රැස්වීම 1947 ඔක්තෝබර් 14 වන දින රැස්වුණි. එම මන්ත්‍රී මණ්ඩලය නියෝජිත මන්ත්‍රී මණ්ඩලය නමින් හැඳින්වූ අතර එහි විවාද සටහන් නිල වාර්තා “Parliamentary Debates of House of Representatives” නමින් හැඳින්විය.

සෝල්බරි ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව යටතේ 1947 නොවැම්බර් මස 27 වන දින සභාවට ඉදිරිපත් වූ ප්‍රථම සභාව කල් තැබීමේ යෝජනාව පහතින් උපුටා දක්වා ඇත.

“Adjournment.

The Hon. Mr. Senanayake: I move that the Council do now adjourn.

Motion made, and Question proposed, “That this House do now adjourn”.[Hon. Mr. Bandaranaike].

Mr. J.A. Martensz (Appointed Member): Can the Minister of Agriculture and Lands tell us whether the report in this evening’s “ Times of Ceylon” that a large number of estates in the Central Province are to be acquired, including one of 5,000 acres, is correct?

The Hon. Mr. Dudley Senanayake: I can not give that information now.

Mr. Dahanayake: Tomorrow?...” (Hansard Vol.I cols.306, 27 Nov 1947).

2006 මාර්තු මස 29 වන දින රැස්වූ බ්‍රිතාන්‍ය පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රී මණ්ඩල රැස්වීමේ නිල වාර්තා වලින් උපුටා ගත් පරිදි සභාව කල් තැබීමේ යෝජනාව ආරම්භ වී ඇති අයුරු පහතින් උපුටා දැක්වේ.

² ඩොමීනියන් තත්ත්වය යනු බ්‍රිතාන්‍ය කිරීට පාලනයෙන් නිදහස් රාජ්‍යයක් වුවද ව්‍යවස්ථාදායක කටයුතු සම්බන්ධයෙන් බ්‍රිතාන්‍ය කිරීටයේ අනුමැතියට යටත් වීමයි.

Kent Science Park

Motion made, and Question proposed, That this House do now adjourn. [Mr. Dhada]

10.48 p.m

Derek Wyatt (Sittingbourne and Sheppey) (Lab): This is the third time that I have raised the issue of the Kent science park in the House. On 14 July 2004 I had an Adjournment debate on the issue, and on 2 February 2005 I had an Adjournment debate on Kent and Medway structure pale in which I mentioned the science park. So I am extremely grateful that I have gain been given the opportunity to raise the issue that of the future of the Kent science park in my constituency.

In 2004 the Minister responding was..." . (Hansard HC Vol 444 Part I cols.1018, 29 March 2006).

ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුව තුළ වර්තමානයේ ක්‍රියාත්මක වන සභාව කල් තැබීමේ යෝජනා බ්‍රිතාන්‍ය පාර්ලිමේන්තු සම්ප්‍රදායේ ආභාෂය ලබා ඇති බව පැහැදිලිව පෙනී යයි.

ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුවේ ආරම්භයේදී පැවති මෙම සම්ප්‍රදාය ක්‍රමයෙන් පසුකාලීනව වෙනස් වී ඇති බවක් පසුකාලීන පාර්ලිමේන්තු නිල වාර්තා අධ්‍යයනය කිරීමෙන් පෙනී යයි. තවද සභාව කල්තබන අවස්ථාවේ ගෙන එනු ලබන යෝජනා කිසියම් පරිවර්තනය වෙනසකට භාජනය වී ඇති බවත් මෙය ක්‍රමක්‍රමයෙන් භා භාවිතය තුළින් නොදැනුවත්වම සිදුවූ ක්‍රියාවලියක් බවත් පැහැදිලි වේ.

පහත නිදසුන් ඒ සඳහා කදිම නිදසුන් සපයයි.

නිදසුන් 1- 1947 දෙසැම්බර් මස 16 වන දින ඉදිරිපත් වී ඇති සභාව කල් තැබීමේ යෝජනාව

"Adjournment.

Motion made, and Question proposed,

"That this House do now adjourn"_. [Hon. Mr. R.S.S. Gunawardena].

Mr. Sri Nissanka: Sir, I should like to ask one question from the Minister of Commerce and Trade on an important matter. It is about the rubber price he purchases the rubber and sells it from Ceylon?" (Hansard Vol.I cols.1721, 16 Dec 1947).

නිදසුන් 2- 1955 ජූලි මස 5 වන දින ඉදිරිපත් වී ඇති සභාව කල් තැබීමේ යෝජනාව

"Adjournment...

Mr. W. Neal de Alwis (Udugamma): I hoped to address a question to the Acting Minister of Commerce, Trade and Fisheries, but he is not here

The Hon. J.R. Jayawardena: He is not well..." (Hansard Vol.21 cols.624, 5 July 1955).

ඇතැම් දිනවල කල් තැබීමේ යෝජනා ආරම්භයේ දී කිසියම් කරුණක් පිළිබඳ යෝජනාවක් ඉදිරිපත් කිරීමක් අනතුරුව ප්‍රශ්න ඇසීමේ වාරයක් ක්‍රියාත්මක වීමකින් දැක ගත හැකිය.

කෙසේ නමුත් ක්‍රමානුකූලව සභාව කල් තැබීමේ යෝජනා ඉදිරිපත් කිරීමේ සාමාන්‍ය සම්ප්‍රදායෙන් ඉවත්වී සභාව කල් තැබූ අවස්ථාවේ ප්‍රශ්න පමණක්ම ඇසීමේ අවස්ථාවක් බවට පරිවර්තනයක් සිදුවී ඇති අවස්ථාද දැකිය හැකිය.

නිදසුනක් වශයෙන් 1989 අගෝස්තු මස 9 දින කල් තැබීමේ යෝජනාව බලවූ.

ගරු.එම් වින්සන්ට් පෙරේරා මහතා:

I move,

"That the Parliament do now adjourn"

ප්‍රශ්නය සභානිමුඛ කරන ලදී.

කථානායකතුමා

Adjournment Questions

... (Hansard Vol.58 cols.947, 9Aug 1989).

නිදසුන් 2- 1989 අගෝස්තු 25 කල් තැබීමේ යෝජනාව (Hansard Vol.58 cols.1670-1694).

නිදසුන් 3- 1989 සැප්තැම්බර් 7 කල් තැබීමේ යෝජනාව (Hansard Vol.58 cols.1929-1944).

1990 වර්ෂය වන විට සභාවේ පූර්ණ අවධානය සභාව කල් තබන අවස්ථාවේ ප්‍රශ්න ඇසීම පිළිබඳව යොමු වී ඇති අතර එය මතභේදයට තුඩු දෙන කරුණක් බවටද පත් වී ඇති බව පහත සඳහන් නිදසුනෙන් ගම්‍ය වේ.

1990 ජූලි මස 17 වන දින කල් තැබීමේ යෝජනාව

කල් තැබීම

ගරු. එම් වින්ට්සන් පෙරේරා මහතා

"I move, that the Parliament do now adjourn"

නියෝජ්‍ය කාරක සභා සභාපතිතුමා

Mr. Nimal Siripala de Silva's question...

නියෝජ්‍ය කාරක සභා සභාපතිතුමා

මේ අවස්ථාව ඩිබේ කරන අවස්ථාවක් නොවෙයි. මේ ඇපන්මන්ට් ක්වෙස්ටන්ස් අවස්ථාවයි.

ලක්ෂ්මන් ජයකොඩි මහතා

Why not?

නියෝජ්‍ය කාරක සභා සභාපතිතුමා

It is an Adjournment question.

ලක්ෂ්මන් ජයකොඩි මහතා

This is an Adjournment debate. You must know your facts. **There is nothing called Adjournment question. It is an Adjournment debate.** Even you can speak

on this subject.

නියෝජ්‍ය කාරක සභා සභාපතිතුමා

You have made your point.

ලක්ෂ්මන් ජයකොඩි මහතා

Yes, this is an Adjournment debate. Let it go down on record like that. **There is no such thing called an Adjournment question. It is an Adjournment motion that has been moved and it is a debate.** Let it be known that way... (Hansard Vol.65 cols.1210-1213, 17 July 1990).

කල් තැබීමේ ප්‍රශ්න පිළිබඳව පාර්ලිමේන්තු කටයුතු පිළිබඳ කමිටු රැස්වීම්වලදී වරින් වර ගනු ලැබූ තීරණ පිළිබඳව අවධානය යොමු කිරීමේදී ද පෙනී යන්නේ 1990 වසර වන විටත් සභාව කල් තැබීමේ යෝජනා අවස්ථාව ප්‍රශ්න ඇසීමේ අවස්ථාවක් බවට පරිවර්තනය වී තිබී ඇති බවකි. .

1989 මැයි මස 24 වන දින රැස්වූ කමිටුවේදී M.H.M. Ashraff මහතා කියා සිටින්නේ "... that the present practice adopted with regard to Adjournment question is unsatisfactory. The Secretary General explained that a new system is now in operation and only 12 Adjournment questions will now be listed for a day"

1989 අගෝස්තු මස 9 වන දින රැස්වූ කමිටුවේ යෝජනා අතර

" ... that only 15 questions will be entertained per day of which 3 would be reserved for Party Leaders and 12 for other MPP."

1989 සැප්තැම්බර් මස 4වන දින රැස්වූ කමිටුවේ යෝජනා අතර

" ...that only 10 Adjournment questions be entertained per day of which 3 would be

reserved for Party Leaders and 7 for other MPP.”

1989 සැප්තැම්බර් මස 4වන දින රැස්වූ කමිටු වේදි දැක්වූ අදහස් අතර

“...The Secretary informed the committee that the committee on Standing Order is presently on the process of drafting necessary guidelines in regard to Adjournment questions...” (From the Minutes of the Committees on Parliamentary Business 1989-2001).

සභාව කල් තබන අවස්ථාවේ යෝජනා පිළිබඳ මේ තත්ත්වය දීර්ඝ කාලයක් තිස්සේ විවාදයට භාජනය විය. කල් තබන අවස්ථාවේ යෝජනා කල් තබන අවස්ථාවේ ප්‍රශ්න බවට පෙරළීම පිළිබඳ තත්ත්වයට 1997 වන විට පාර්ලිමේන්තුවේ ආණ්ඩු පක්ෂයේ ප්‍රධාන සංවිධායක පදවිය දැරූ රිචඩ් පතිරණ මන්ත්‍රීතුමාගේ බලවත් විරෝධය විටින් විට පළ විය (1995 අගෝස්තු 05 දින හැන්සාඩ් වාර්තාව, 112 කාණ්ඩය, 1376 නිරූප). මෙම තත්ත්වය ඉහළම තලයකට පැමිණියේ ආණ්ඩු පක්ෂය හා විපක්ෂය අතර මේ පිළිබඳව පැවති මත ගැටුම කථානායක තීරණයක් දක්වා යොමුවීම තුළිනි. මේ පිළිබඳව 1997 වකවානුව තුළ සිටි පාර්ලිමේන්තු කටයුතු පිළිබඳ අමාත්‍ය ජයරාජ් ප්‍රනාන්දුපුල්ලේ මහතාගේ අදහස් ආණ්ඩු පක්ෂයේ ප්‍රධාන සංවිධායක වූ රිචඩ්

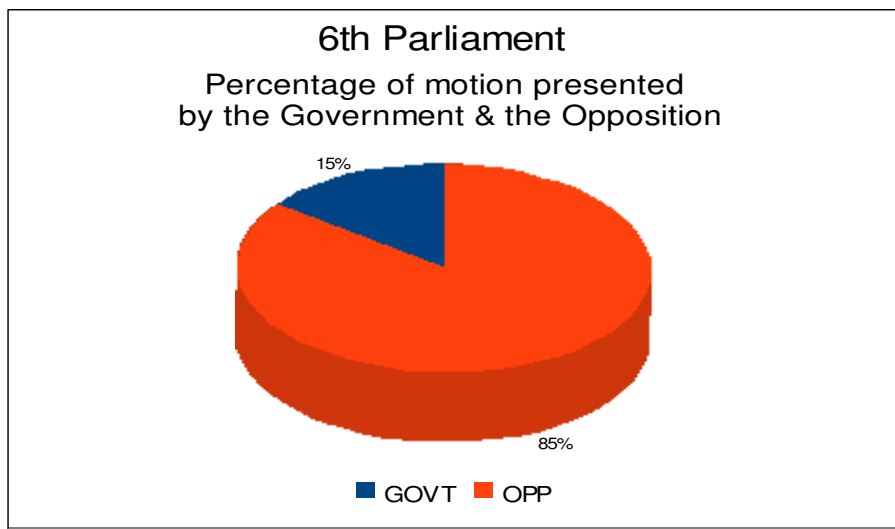
පතිරණ මන්ත්‍රී තුමාගේ අදහස් සමඟ මනාව ගැලපුණු අතර එම දෙපළ 1997 අගෝස්තු 20 දින කල් තැබීමේ අවස්ථාවේ මේ පිළිබඳව මූලාසනයට දීර්ඝව කරුණු දක්වා ඇත (112 කාණ්ඩය, 1376 නිරූප). එදින රිචඩ් පතිරණ මන්ත්‍රී තුමාගේ පහත ප්‍රකාශය මේ සම්බන්ධයෙන් ඉතා පැහැදිලි විග්‍රහයක් විදහාපායි.

“ විපක්ෂයේ නායකතුමා කියනදේත් අපි පිළිගන්නවා. **මින්පසු රැස්වීම කල් තබන අවස්ථාවේ ප්‍රශ්න නැහැ.** එක ප්‍රශ්නයක් ඉදිරිපත් කළාම ඒ ගැන අපි පැයක් විවාද කරනවා. ඒ විධියට යමු. තමුන්නාන්සේලාට කිසි ප්‍රශ්නයක් නැහැ. අපි දෙගොල්ල විවාද කරමු. ඒකට අපි ලැස්තියි. කිසි ප්‍රශ්නයක් නැහැ. හෙට ඉඳල ඒක එහෙම කරමු ”.

ඒ අනුව මේ පිළිබඳව තීන්දුවක් ප්‍රකාශයට පත් කිරීමට කථානායකතුමාට සිදුවූ අතර එතෙක් පැවති ක්‍රමය නැවතත් 1997 සැප්තැම්බර් 11 වන දින වෙනස් වී සභාව කල් තැබීමේ එක් යෝජනාවක් පමණක් විවාදයට ගැනීමේ පරිචය පිළිගන්නා බව කථානායක තුමා විසින් පාර්ලිමේන්තුවේදී කළ ප්‍රකාශය පහතින් උපුටා දැක්වේ.

කථානායකතුමා

“ Before we start the today’s work I want to bring to the notice of the House, a very important matter that was raised here, in Parliament, regarding the

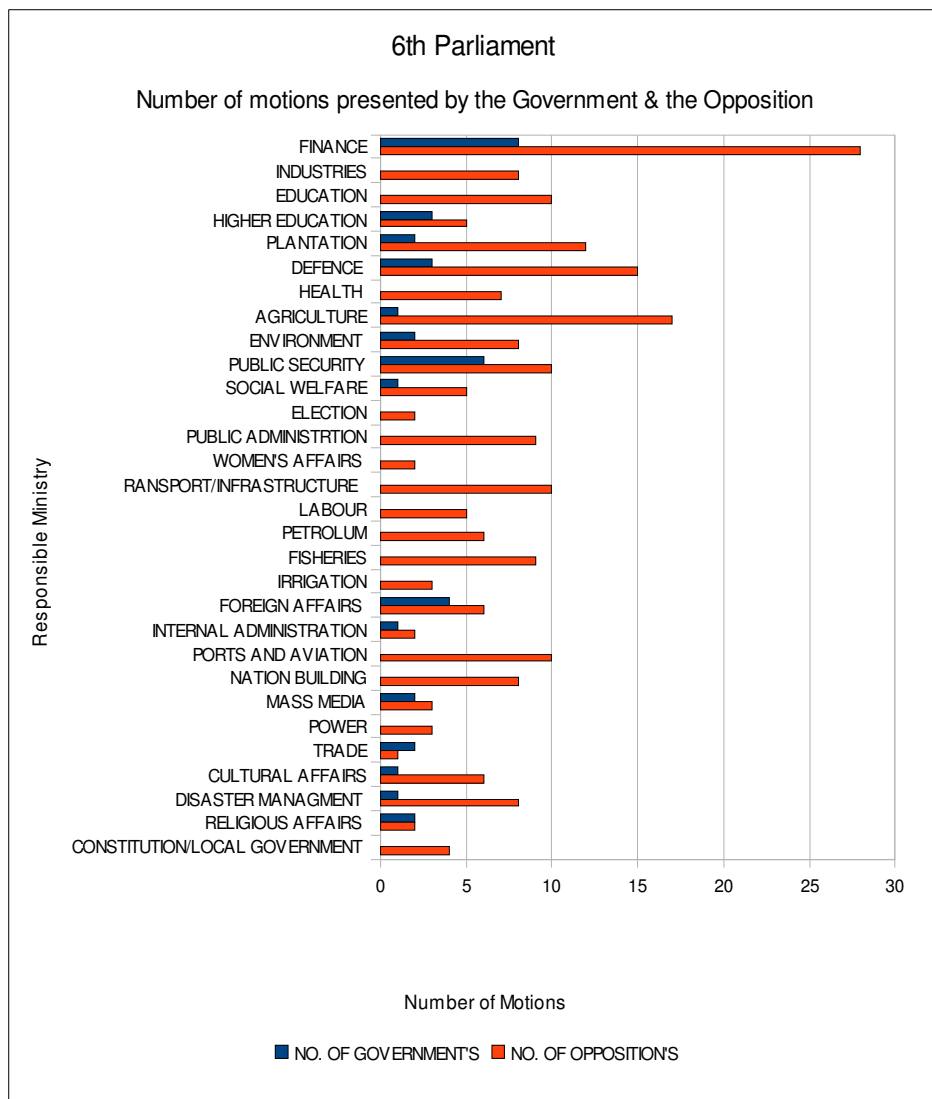

Adjournment Questions. The Business committee and the Party Leaders met and took certain decisions. **As a trial we are starting a new procedure from today. There will be no Adjournment Questions. Instead we will hand an Adjournment Debate.** In that respect the following decisions have been taken. A member of the Opposition will hand over his or her question to the Leader of the Opposition and a member

of the Government to the Leader of the House. The two Leaders will go through them and submit their decisions to the speaker, who will select the questions for debate that day" ...

6වන පාර්ලිමේන්තු වට ඉදිරිපත්වූ සභාව කල් තැබීමේ හා සභාව කල් තබන අවස්ථාවේ යෝජනා පිළිබඳ විශ්ලේෂණයක්

ශ්‍රී ලංකා ප්‍රජාතාන්ත්‍රික සමාජවාදී ජනරජයේ 6 වන පාර්ලිමේන්තු කාලය 2004 අප්‍රේල් 2 වන දින සිට 2010 පෙබරවාරි 9 වන දින

දක්වා පැවතුනි. 6 වන පාර්ලිමේන්තුවට මුල්ම සභාව කල් තැබීමේ යෝජනාව (මෙම යෝජනා අතර මුලින් සඳහන් කළ පරිදි කල් තැබීමේ යෝජනා වර්ග දෙකම එනම් සභාව කල් තැබීමේ හා කල් තබන අවස්ථාවේ යන යෝජනා දෙවර්ගයම අන්තර්ගතවේ) 2004 අප්‍රේල් 28 වන දින ඉදිරිපත් වූ අතර අවසන් යෝජනාව ඉදිරිපත් වූ දිනය වූයේ 2009 නොවැම්බර් 17 වන දිනය. ඒ අතරතුර කාලයේ සභාවට කල් තැබීමේ යෝජනා 266ක් ඉදිරිපත් වී ඇති අතර ඉන් බහුතරයක් ඉදිරිපත් කර ඇත්තේ විපක්ෂයේ මන්ත්‍රීවරයෙකු විසිනි.

විපක්ෂයෙන් ඉදිරිපත් වී ඇති යෝජනා ප්‍රමාණය 85.2% ක් වේ. ආණ්ඩු පක්ෂයෙන් ඉදිරිපත් වී ඇත්තේ 14.2% ක් තරම් වූ අඩු යෝජනා ප්‍රමාණයකි.

පහතින් දැක්වෙන රූපසටහනින් පෙන්වුම් කරන්නේ 6 වන පාර්ලිමේන්තුවට ආණ්ඩුපක්ෂය හා විපක්ෂයෙන් ගෙන එන ලද යෝජනා විෂය අදාළ අමාත්‍යාංශ මට්ටමින්ය.

ඒ අනුව පෙනී යන්නේ වැඩිම කල් තැබීමේ යෝජනා ප්‍රමාණයක් මුදල් අමාත්‍යාංශය යටතේ ඉදිරිපත් වී ඇති අතර එම යෝජනා 36 අතුරින් 28ක්ම ගෙන ඉදිරිපත් කර ඇත්තේ විපක්ෂයෙනි. මිලහට පිළිවෙලින් කෘෂිකර්ම, ආරක්ෂක, වැවිලි කර්මාන්ත, මහජන ආරක්ෂාව, වරාය හා ගුවන්සේවා, මහජන ආරක්ෂාව, අධ්‍යාපන, ධීවර, රාජ්‍ය පරිපාලන, ස්වභාවික ආපදා, ජාතිය ගොඩනැගීම, පරිසර, කර්මාන්ත, සෞඛ්‍ය ආදී අමාත්‍යාංශ යටතේ ඉදිරිපත් වී ඇත.

ආශ්‍රිත ග්‍රන්ථ

අල්විස්, ප්‍රේමවන්ද, 1995, පාර්ලිමේන්තු ක්‍රියාදාමය, එස් ගොඩගේ සහෝදරයෝ.

විජේසේකර, ප්‍රියානි, 2002, ශ්‍රී ලංකාවේ පාර්ලිමේන්තු ක්‍රියාදාමය, ශ්‍රී ලංකාවේ පාර්ලිමේන්තුව, ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර කෝට්ටේ.

පාර්ලිමේන්තු ලේකම් කාර්යාලය, ශ්‍රී ලංකා ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී සමාජවාදී ජනරජයේ පාර්ලිමේන්තුවේ ස්ථාවර නියෝග, 1993 පෙබරවාරි මස 26 වැනි දින දක්වා සංශෝධනය, ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුව, ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර කෝට්ටේ.

ජයකුමාර්, ටී., 2007, ශ්‍රී ලංකාවේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා, ජේ. කේ. පබ්ලිකේෂන්ස්, පිළියන්දල.

Authority of the House of Commons, Parliamentary Debates, Commons, Vol.444, Part I, 2005-06, MAR20 to MAR 30, Official Report Sixth Series,London- The Stationary Office Limited.

Sri Lanka Parliament, Minutes of the committee of Parliamentary Business; Selected Decisions, 8 MAR 1989- 21 SEP 2001.

The Ceylon Government Press , Hansards, State Council of Ceylon.

The Ceylon Government Press, Parliamentary Hansards, House of Representatives.

ප්‍රතිපත්ති සම්පාදන ක්‍රියාවලියේ දී වැදගත්වන පාර්ලිමේන්තු ප්‍රකාශන

Harshani Wijayathilaka

She holds a Bachelor of Arts from the University of Sri Jayawardenapura and obtained a MA in Political Science from the University of Kelaniya. She has a Diploma in Social Care Centre Continued Professional Development (training of the Trainers Programme) from the Queens University; Canada. Further she is currently reading for her Masters in Economics with the University of Colombo. Now she is attached to Parliament of Sri Lanka as an Assistant Research Officer.

පාර්ලිමේන්තුවට ආවේණික සහ එහි මූලික ක්‍රියාපටිපාටියට අදාළ තොරතුරු ඇතුළත් ග්‍රන්ථ රැසක් පාර්ලිමේන්තුව සතු වේ. පාර්ලිමේන්තු පුස්තකාලය ඇතුළු පාර්ලිමේන්තුවේ විවිධ අංශවලින් සම්පාදනය කරනු ලබන මෙම ග්‍රන්ථ එකතුව ද්විතීක මූලාශ්‍ර ලෙස ඉතා ඉහළ වැදගත්කමකින් යුතු වේ. එහෙත් පාර්ලිමේන්තු පුස්තකාලය පරිහරණය සම්බන්ධයෙන් පවත්නා නීතිරීති නිසා පොදු ජනතාවට මෙම ප්‍රකාශන ලබාගැනීමේ හා පරිහරණයේ සීමා පැනවී ඇති නමුත් මෙම සෑම ප්‍රකාශනයක්ම පාහේ රාජ්‍ය ලේඛණාගාරය, ජාතික පුස්තකාලය හා කෞතුකාගාර පුස්තකාලය වැනි ජාතික ආයතන තුළදී ජනතාවට පරිහරණය කළ හැකිය. පාර්ලිමේන්තු සම්ප්‍රදායට අනුව ඒවායේ පරිහරණය පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරුන් තම විවාදයන්ට සහ ඊට අදාළ විෂය සම්බන්ධ තොරතුරු ලබාගැනීමේ දී මෙන්ම පාර්ලිමේන්තුව මෙහෙයවීමේ දී යම් ගැටළුවක් මතු වූ අවස්ථාවේ දී පසුගිය කලවකවානු පිළිබඳ පූර්වාදර්ශයන් ලබාගැනීමට ද ප්‍රයෝජනවත් වේ. ජාතික වැදගත්කමකින් යුතු ප්‍රතිපත්ති නිර්මාණයේ දී සහ වෙනත් අධ්‍යයනවලදී පාර්ලිමේන්තුව විසින් ප්‍රකාශිත මෙම ග්‍රන්ථ කෙරේ යොමුවිය යුතු අවධානය අවම වීම ගුණාත්මකභාවයෙන් යුතු ප්‍රතිපත්ති පර්යේෂණයක් (Policy Research) සිදුකිරීමට බාධාවක් විය හැක.

පනත් කෙටුම්පත් / පනත (Bills and Acts)

ව්‍යවස්ථාදායකයේ ප්‍රධානතම කාර්යභාරය නීති සම්පාදනය හෙයින් පාර්ලිමේන්තු ප්‍රකාශන අතර පනත් කෙටුම්පත්වලට හිමිවනුයේ වැදගත් ස්ථානයකි. 1978 ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ විධිවිධානවලට අනුව අමාත්‍ය මණ්ඩලයේ ඇමතිවරයකුට හෝ නියෝජ්‍ය ඇමතිවරයකුට පනත් කෙටුම්පතක් ඉදිරිපත් කළ හැක. එහෙත් රජයේ ආදායමට බලපාන පනත් කෙටුම්පතක් හෝ යෝජනාවක් ඉදිරිපත් කළ හැක්කේ අමාත්‍යවරයකුට පමණි. (1978 ශ්‍රී ලංකා ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී සමාජවාදී ජනරජයේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව, 152 වැනි වගන්තිය) පාර්ලිමේන්තුවේ ප්‍රධාන කටයුතු ආරම්භයේ දී පනත් කෙටුම්පතක් ඉදිරිපත් කිරීමේ දී එහි නාමය පාර්ලිමේන්තු මහ ලේකම් විසින් කියවීමෙන් අනතුරුව එය පනත් කෙටුම්පත පළමුවන වර කියවීම ලෙස හැඳින්වේ. එසේ පළමුවන වර කියවීමෙන් අනතුරුව

එය දෙවනවර කියවීමට යොමු කිරීම සඳහා පාර්ලිමේන්තුවේ නිල ලාභනය සහිතව මුද්‍රණය කරනු ලබයි.

රට අමතරව පෞද්ගලික මන්ත්‍රීවරුන්ගේ පනත් කෙටුම්පත් වශයෙන් දැරිය යුතු නොදරන මන්ත්‍රීවරුන්ට පනත් කෙටුම්පත් ඉදිරිපත් කළ හැක. ඒ අනුව පොදු හෝ මහජන වැදගත්කමකින් යුත් කරුණු පිළිබඳ පනත් කෙටුම්පත් වශයෙන් හෝ යම් විශේෂිත පුද්ගල කණ්ඩායමකට, සමිති සමාගමකට හෝ ආයතනයකට බලපැවැත්වෙන පරිදි යම් යම් සහන සැලසීම අරමුණු කර ගත් පනත් කෙටුම්පත් වශයෙන් වර්ග දෙකක් යටතේ ඉදිරිපත් කළ හැකිය.

මෙසේ ඉදිරිපත්වන පනත් කෙටුම්පත් පාර්ලිමේන්තු විවාදය පිණිස යොමු කොට සම්මත වූ පසු පනතක් බවට පත්වේ. එසේ ඉදිරිපත්වන පනත් කෙටුම්පත් සේම පනත්වල එකතුවක් පාර්ලිමේන්තු පුස්තකාලය සතුවේ.

පාර්ලිමේන්තු විවාදවල නිල වාර්තා (හන්සාඩ් - Hansard)

පාර්ලිමේන්තු විවාදවල නිල වාර්තා යනු පාර්ලිමේන්තු රැස්වීම් පැවැත්වීමේ දී පවත්වනු ලබන සෑම කථාවක්ම ඒවා පවත්වන ලද භාෂාවෙන්ම ඇතුළත් කොට මුද්‍රණය කරනු ලබන්නකි. එය පාර්ලිමේන්තු කටයුතු පිළිබඳ පදනමක සටහනක් වශයෙන් හඳුනාගනු ලබයි.

පාර්ලිමේන්තුව ක්‍රියාත්මක විය යුතු ආකාරය සඳහන් නීතිරීති 'ස්ථාවර නියෝග' ලෙස හඳුන්වනු ලබන අතර පාර්ලිමේන්තු රැස්වීම් පැවැත්වීම සහ ඒවා වාර්තා කිරීම පිළිබඳ ක්‍රමවේදය එහි අඩංගු වේ. ඒ අනුව ස්ථාවර නියෝග අංක 12 යටතේ පාර්ලිමේන්තු වැඩකටයුතු සිංහල, දෙමළ හා ඉංග්‍රීසි යන භාෂාවලින් පැවැත්විය යුතු වන අතර කතාව පවත්වන ලද භාෂාවෙන්ම එය වාර්තා කළ යුතු බවට ස්ථාවර නියෝගවල සඳහන් වේ. එහෙත් එම කථාව අදාල භාෂාවෙන් පරිපූර්ණ තීරවදායකාවයකින් යුතුව කථා කෙරෙනැයි අපේක්ෂා කළ නොහැකි නිසා අදාල කථාව සංස්කරණය කිරීමක් සිදුකරනු ලබයි.

ඒ අනුව පාර්ලිමේන්තු විවාද නිල වාර්තා පළ කිරීම,

- ව්‍යවස්ථාදායක සභාව (Ceylon Legislative Council) - 1871 ඔක්තෝබර් 04 වැනි දා සිට 1930 දෙසැම්බර් 17 වැනිදා දක්වා
- රාජ්‍ය මන්ත්‍රණ සභාව (State Council of Ceylon) - 1931 ජූලි 7 වැනි දා සිට 1947 ජූලි මස දක්වා
- නියෝජිත මන්ත්‍රී මණ්ඩලය (House of Representatives) - 1947 ඔක්තෝබර් 14 වැනි දා සිට 1972 මැයි 22 වැනිදා දක්වා
- ජාතික රාජ්‍ය සභාව (National State Assembly) - 1972 සැප්තැම්බර් 5 වැනි දා සිට 1978 ජූනි මස 08 වැනිදා දක්වා
- ශ්‍රී ලංකා ප්‍රජාතාන්ත්‍රික සමාජවාදී ජනරජයේ පාර්ලිමේන්තුව (Sri Lanka Parliament) - 1978 සැප්තැම්බර් 7 වැනි දා සිට මේ දක්වා පාර්ලිමේන්තු 7 ක විවාද පාර්ලිමේන්තු විවාද නිල වාර්තා ලෙස එළි දක්වා ඇත.

විශේෂයෙන් නිදහස් ශ්‍රී ලංකාවේ 1947 නියෝජිත මන්ත්‍රී මණ්ඩලයෙන් ආරම්භව ශ්‍රී ලංකා ප්‍රජාතාන්ත්‍රික සමාජවාදී ජනරජයේ පාර්ලිමේන්තුව දක්වා පාර්ලිමේන්තු 14 ක පමණ නිල වාර්තා ඇතුළත් වේ.

1948 ජූලි 28 දින දී S.W.R.D. බණ්ඩාරණායක මහතා විසින් නියෝජිත මන්ත්‍රී මණ්ඩලය තුළ විසර්ජන පනත හෙවත් පොදුවේ හඳුන්වනු ලබන 'අයවැය විවාදය' අවස්ථාවේ දී ප්‍රථම සිංහල කථාව කරන ලදී.¹ එම නව සම්ප්‍රදාය අනුගමනය කරමින් ඉන්පසුව I.M.R.A. ඊරියගොල්ල, N.H. කීර්තිරත්න, W. දහනායක, D.F. හෙට්ටිආරච්චි, D.B.R. ගුණවර්ධන යන මන්ත්‍රීවරුන් විසින් සිංහලෙන් තම කථා පවත්වන ලදී. එමෙන්ම 1961 රාජ්‍ය භාෂා පනත නීතිගත වීමත් සමග එය ක්‍රියාත්මක කිරීමේ මුල් පියවරක් වශයෙන් පාර්ලිමේන්තු කටයුතු පිළිබඳ සඳහන් ස්ථාවර නියෝග (Standing Orders) ද සංශෝධනයට ලක්කරන ලද අතර භාෂා තුනෙන්ම වැඩකිරීමේ අවස්ථාව මන්ත්‍රීවරුන්ට හිමිවිය.

1. HR Debates, Vol. 3, Col. 1651-1662

පාර්ලිමේන්තු විවාද නිල වාර්තාවක අඩංගු පොදු කරුණු වනුයේ ස්ථාවර නියෝගයන් හි පෙළ ගස්වා ඇති පාර්ලිමේන්තුවේ කටයුතු යටතට ගැනෙන කරුණු පිළිබඳ විස්තරයි. ඒ අනුව ජනාධිපතිතුමාගෙන් ලැබුණු පණිවුඩ, කථානායකවරයාගේ නිවේදන, වාචික හා ලිඛිත පිළිතුරු අපේක්ෂා කරන ප්‍රශ්න, එදිනට නියමිත යෝජනා, පනත් කෙටුම්පත්, කල්තැබීමේ යෝජනා (Adjournment Motions) ආදිය පිළිබඳ කරනු ලබන සියලුම විවාදයන් පාර්ලිමේන්තු හැන්සාර්ඩ් වාර්තාවට ඇතුළත් වේ.

පාර්ලිමේන්තු විවාද නිල වාර්තාවලට ඇතුළත් වන 'ප්‍රශ්න' එක් එක් මන්ත්‍රීවරුන් විසින් යම් විශේෂිත කරුණු පිළිබඳ අමාත්‍යවරයා වෙත යොමුකරනු ලබන්නක් වන අතර ඒවා සඳහා වාචිකව හෝ ලිඛිතව පිළිතුරු දීමට අමාත්‍යවරයා බැඳී සිටී. තවද පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරයෙකු තම කථාව පැවැත්වීමේ දී අදාළ කරගනු ලබන පුවත්පත්, සඟරා, පොත් ආදියෙන් උපුටා දක්වන කොටස් හෝ 'සභාමේසය මත තබනු ලබන' (Tabled Document) යම් ලේඛන ද හැන්සාර්ඩ් දෙපාර්තමේන්තුවට යොමු කොට ඒවා නිල වාර්තාවට ඇතුළත් කරනු ලැබීම හෝ පාර්ලිමේන්තු පුස්තකාලයේ තැබීම සිදුකෙරේ.

න්‍යාය පුස්තකය සහ න්‍යාය පත්‍රය (Order Book and Order Paper)

පාර්ලිමේන්තුවේ එදිනට නියමිත වැඩසටහන පිළිබඳ මන්ත්‍රීවරුන්ට දැනුම් දීම පිණිස පාර්ලිමේන්තුවේ වැඩසටහන න්‍යාය පුස්තකයේ, එහි පරිපූරකයේ සහ න්‍යාය පත්‍රයෙහි ඇතුළත් කොට මුද්‍රණය කරනු ලබයි.

ඒ අනුව සභාලේඛන කාර්යාලය මගින් නිකුත්කරන න්‍යාය පුස්තකයෙහි (Order Book) පාර්ලිමේන්තු රැස්වීම් පැවැත්වෙන දිනට අදාළ සියලු විස්තර, වාචික පිළිතුරු අපේක්ෂාවෙන් මෙන්ම ලිඛිත පිළිතුරු අපේක්ෂාවෙන් ඉදිරිපත් කෙරෙන ප්‍රශ්න, පනත් කෙටුම්පත්, යෝජනා, රීති, නියමයන්, දිනයන් රහිත යෝජනා, පෞද්ගලික මන්ත්‍රීන්ගේ යෝජනා ආදිය පිළිබඳ සම්පූර්ණ ලැයිස්තුවක් අන්තර්ගත වෙයි.

න්‍යාය පුස්තකයට එකතු කරන අනිරේකයක් වශයෙන් පරිපූරකය නිකුත් කෙරෙන අතර ප්‍රශ්න හෝ යෝජනා පිළිබඳ අලුතින් දැනුම් දුන් අවස්ථාවකදී අවශ්‍යතාවය අනුව පරිපූරක වරින් වර නිකුත් කරනු ලැබේ.

පාර්ලිමේන්තු රැස්වීම්වලට අදාළ කාර්ය පරිපාටිය සහ එදිනට අදාළ වැඩසටහන න්‍යාය පත්‍රයේ අඩංගුවන අතර දැනටමත් න්‍යාය පුස්තකයේ අඩංගුවන ප්‍රශ්න සහ යෝජනා න්‍යාය පත්‍රයට ඇතුළත් කෙරුණේ නියමිත පරිදි දැනුම්දීමක් කළ පසුවයි.

පාර්ලිමේන්තුවේ වැඩසටහන පිළිබඳ කල්තියා දැනුම් දීමක් වශයෙන් න්‍යාය පුස්තකය, පරිපූරකය සහ න්‍යාය පත්‍රය සියලුම මන්ත්‍රීවරුන්ට, පාර්ලිමේන්තුවේ ප්‍රධාන නිලධාරීන්ට, මාධ්‍ය ආයතනවලට, අමාත්‍යාංශ හා රජයේ දෙපාර්තමේන්තුවලට තැපැල් කෙරෙන අතරම පාර්ලිමේන්තු වෙබ් අඩවියේ සහ පුස්තකාලයෙන් ද ලබාගැනීමේ පහසුකම සලසා ඇත.

1947 ඔක්තෝබර් 14 වන දින සිට මේ දක්වාම පාර්ලිමේන්තු න්‍යාය පුස්තකය සහ න්‍යාය පත්‍ර එකතුවක් පාර්ලිමේන්තු පුස්තකාලය සතුව ඇත.

පාර්ලිමේන්තු කාර්ය සටහන් (Parliament Minutes)

පාර්ලිමේන්තුවේ කාර්ය සටහන් යනු පාර්ලිමේන්තු රැස්වීම්වල කටයුතු පිළිබඳව සාම්ප්‍රදායික එහෙත් නෛතික රාමුවකට අනුව සකස් කෙරෙන ලේඛනයකි. එනම් පාර්ලිමේන්තු රැස්වීම් දිනයක රැස්වීමට සහභාගි වූ මූලාසනාරූඪ මන්ත්‍රී හා ලේකම් මණ්ඩලය සහ පැමිණි මන්ත්‍රීන්වරුන්ගේ ලේඛනයක් ද සහිතව එම දිනයේ සිදුකරන ලද සියලු කටයුතු කෙටියෙන් එහෙත් විධිමත් ලෙස සඳහන් කරමින් සැකසී, අවසානයට පාර්ලිමේන්තු මහ ලේකම්ගේ අත්සනින් යුතුව භාෂා තුනෙන්ම ඉදිරිපත් කරනු ලැබෙන ප්‍රකාශනයකි. 1931 සිට මේ දක්වා පැවැත්වූ සෑම පාර්ලිමේන්තු රැස්වීමකම කාර්ය සටහන් හි එකතුවක් පාර්ලිමේන්තු පුස්තකාලය සතුව පවතී. හැන්සාර්ඩ් වාර්තා පළවීමට ප්‍රථම පාර්ලිමේන්තු රැස්වීම පැවැත්වූ දිනට අදාළ කාර්ය පරිපාටිය මෙම පාර්ලිමේන්තු කාර්ය සටහනේ ඇතුළත්ව ඇත.

**පාර්ලිමේන්තු පනත් කෙටුම්පත් පිළිබඳ ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථා අධිකරණ තීන්දු/ ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණ තීන්දු
(Decisions of the Supreme Court on Parliamentary Bills)**

1972 ජනරජ ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ 54 වන වගන්තියට අනුව 'ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථා අධිකරණය' (Constitutional Court) පිහිට වූ අතර යම්කිසි පනත් කෙටුම්පතක් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවට අනුකූලවේ ද නැද්ද යන්න පරීක්ෂා කිරීමේ බලය එම අධිකරණයට හිමිවිය. එසේ යොමුවූ පනත් කෙටුම්පත් සම්බන්ධයෙන් ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථා අධිකරණයේ සහ ඉන්පසු 1978 ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාවට අනුව එම බලය හිමිවූ ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණය විසින් ලබාදෙන ලද තීන්දු ඇතුළත් කොට පාර්ලිමේන්තුව විසින් ඉහත නම සඳහන් කරනු ලබන ප්‍රකාශනය නිකුත් කරනු ලැබේ. 1972 ව්‍යවස්ථාවෙන් මෙය ආරම්භවන හෙයින් 1973 සිට මේ දක්වා අධිකරණයේ අභියෝගයට ලක්වූ පනත් කෙටුම්පත් පිළිබඳ අධිකරණ තීන්දුවල එකතුවක් පාර්ලිමේන්තුව සතුවේ.

කාරක සභා වාර්තා (Committee Reports)

පාර්ලිමේන්තු කාර්යභාරයට අනුව ප්‍රධාන වශයෙන් කාරක සභා වර්ග 3 ක් ස්ථාපිත කෙරේ. එනම්, පාර්ලිමේන්තු කාරක සභා, විශේෂ කාරක සභා සහ උපදේශක කාරක සභා යන ඒවාය.

ස්ථාවර නියෝගවල සඳහන් පරිදි විශේෂ කාර්යයන් සඳහා කාරක සභා පත්කරගනු ලබන අතර ස්ථාවර නියෝග අංක 121 යටතේ කථානායකතුමාගේ සභාපතිත්වයෙන් සහ දේශපාලන පක්ෂවල නායකයින් හෝ ඔවුන්ගේ නියෝජිතයන් ද ඇතුළත්වන පරිදි තෝරාපත් කර ගත් තේරීම් කාරක සභාව මගින් උපදේශක කාරක සභාවන්ගේ සහ ව්‍යවස්ථාදායක ස්ථාවර කාරක සභාවන්ගේ ගණන, ඒවායේ කාර්යභාරය සහ සංයුක්ත විය යුතු ආකාරය පිළිබඳ ස්ථාවර නියෝගවලට අනුකූලව සලකා බැලීමෙන් අනතුරුව අදාල කාරක සභා සඳහා මන්ත්‍රීවරුන් පත්කරගනු ලැබේ.

පාර්ලිමේන්තු කාරක සභා යටතේ තේරීම් කාරක සභාව, ගෘහ්‍ය කාරක සභාව, ස්ථාවර නියෝග පිළිබඳ කාරක සභාව, පාර්ලිමේන්තු කටයුතු පිළිබඳ කාරක සභාව, රජයේ ගිණුම් කාරක සභාව, පොදු ව්‍යාපාර පිළිබඳ කාරක සභාව, වරප්‍රසාද පිළිබඳ කාරක සභාව, මහජන පෙත්සම් කාරක සභාව සහ උසස් නිලතල පිළිබඳ කාරක සභාව පත්කරනු ලැබේ.

ව්‍යවස්ථාදායක ස්ථාවර කාරක සභාව පාර්ලිමේන්තු ස්ථාවර නියෝග අංක 116 යටතේ පත්කරගනු ලබන්නක් වන අතර පාර්ලිමේන්තුව විසින් යම් පනත් කෙටුම්පතක් හෝ යෝජිත ප්‍රඥප්තියක් පිළිබඳ සලකා බැලීම සඳහා ඊට යොමු කෙරේ.

විශේෂ කාරක සභා යනු යම් විශේෂිත කරුණක් සම්බන්ධයෙන් හෝ පනත් කෙටුම්පතක් සම්බන්ධයෙන් අධ්‍යයනය කිරීමට පත්කර ගනු ලබන්නක් වන අතර ඊට අවශ්‍ය වාර්තා ලබාගැනීම, ලිපි ලේඛනාදිය ගෙන්වා ගැනීම, පුද්ගලයන් සාක්ෂි වශයෙන් කැඳවීමට මෙම කාරක සභාවට බලය පැවරිය හැකිය. ඒ අනුව අදාල කාරක සභාවකට සිය මත සහ අදහස්, ඉදිරිපත් කරන ලද සාක්ෂ්‍ය පිළිබඳ සටහන් පාර්ලිමේන්තුවේ සැලකිල්ලට භාජනය කිරීමට වාර්තාවක් සැපයීමට හැකියාව තිබේ. ඒ අනුව පසුගිය කාලවකවානුව තුළ එවැනි විශේෂිත කරුණු කිහිපයක් පිළිබඳ ඉදිරිපත් කළ වාර්තා අතර,

- ස්වභාවික විපත් අවම කර ගැනීම සඳහා වූ පාර්ලිමේන්තු විශේෂ කාරක සභාව

2004 වර්ෂයේ සුනාමි ව්‍යසනයන් සමග මෙරට ස්වභාවික විපත් පිළිබඳ සහ ඒවායෙන් වන හානිය අවම කර ගැනීමට වැඩපිළිවෙලක් සකස් කිරීම වෙනුවෙන් පාර්ලිමේන්තුව මගින් විශේෂ කාරක සභාවක් පත් කරන ලදී. ඒ යටතේ සුනාමි තත්ත්වය, ආපදා කළමනාකරණය පිළිබඳ තොරතුරු රැසක් පිළිබඳ අධ්‍යයනය කරමින් මෙම වාර්තාවෙන් ස්වභාවික විපත් අවම කරගැනීමට අවශ්‍ය මූලික යෝජනා 2005 පාර්ලිමේන්තුව වෙත ඉදිරිපත් කරන ලදී.

- රාජ්‍ය නොවන සංවිධානවල ක්‍රියාකාරිත්වය හා බලපෑම පිළිබඳ කරුණු විමර්ශනය කිරීම සඳහා වන පාර්ලිමේන්තු විශේෂ කාරක සභාව

රාජ්‍ය නොවන සංවිධානයන්හි මූල්‍ය කටයුතුවල පවතින විනිවිද භාවය, ඒවායේ ක්‍රියාකාරිත්වය, ශ්‍රී ලංකාවේ ස්වෛරීභාවය හා ජාතික ආරක්ෂාව කෙරෙහි කවර අයුරින් බලපා ඇත්තේ ද, ජාතික හා සමාජ යහපැවැත්ම කෙරෙහි බලපා ඇති ආකාරය සහ එම සංවිධාන සම්බන්ධයෙන් ශ්‍රී ලංකා රජය කටයුතු කළ යුතු ආකාරය පිළිබඳ අවශ්‍ය නිර්දේශ ඇතුළත් වාර්තාවක් 2008 දෙසැම්බර් 08 වැනිදා පාර්ලිමේන්තුවට ඉදිරිපත් කරන ලදී.

- මැතිවරණ ප්‍රතිසංස්කරණ පිළිබඳ විශේෂ කාරක සභාව

පාර්ලිමේන්තුවේ එක් එක් සැසිවාරය ආරම්භයේ දී සහ අවශ්‍යතාව පරිදි අමාත්‍ය මණ්ඩලයේ අමාත්‍යාංශ සංඛ්‍යාවට සමාන වන පරිදි උපදේශක කාරක සභා සංඛ්‍යාවක් පත්කරගනු ලැබේ. මෙම උපදේශක කාරක සභා මූලික වශයෙන් අදාළ අමාත්‍යාංශ විෂයට ගැනෙන කාරණා පිළිබඳ උපදෙස් ලබාදීමට සහ සැලකිල්ලට භාජනය විය යුතු කරුණු පිළිබඳ අවධානය යොමු කරවීම වෙනුවෙන් පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරුන්ගෙන් සැදුම්ලත් කාරක සභා වේ.

මෙම එක් එක් කාරක සභා මගින් පාර්ලිමේන්තුවට ඉදිරිපත් කරනු ලබන වාර්තා මුද්‍රණද්වාරයෙන් එළිදැක්වීමට කථානායක තුමාගේ නියෝගය ලැබුණු විට අදාළ වාර්තා **පාර්ලිමේන්තු ප්‍රකාශන (Parliamentary Series)** ලෙස එළි දැක්වෙන අතර 1947 සිට මේ දක්වා එම වාර්තා නිකුත් කොට ඇත.

පර්යේෂණ වාර්තා (Research Papers)

1991 ආරම්භ වූ පාර්ලිමේන්තු පර්යේෂණ අංශය, පාර්ලිමේන්තු පුස්තකාලයේ කොටසක් ලෙස ස්ථාපිත කොට ඇත. ඒ අනුව පර්යේෂණ අංශය මගින් විවිධ විෂයයන්ට අදාළව පර්යේෂණ පත්‍රිකා සකස් කිරීම සහ

දත්ත රැස්කිරීම සිදුකරනු ලබයි. විශේෂයෙන්ම පාර්ලිමේන්තු රැස්වීම් හි සාකච්ඡාවට භාජනය විය හැකි විශේෂිත සිද්ධි හෝ විෂයයන් සම්බන්ධව මෙම පර්යේෂණ පත්‍රිකා සකස් කෙරේ. එහිදී මන්ත්‍රීවරුන්ගේ ඉල්ලීම පරිදි හෝ දිනකට නියමිත විෂය කරුණු පාදක කරගෙන අදාළ පර්යේෂණ පත්‍රිකා සකස් කිරීම සිදුකරනු ලබයි. පර්යේෂණ පත්‍රිකා සියල්ලම පාහේ ද්විතීක මූලාශ්‍ර පදනම් කොට ගෙන සකස් කෙරෙන අතර ශ්‍රී ලංකා මහ බැංකුව, ජනලේඛන හා සංඛ්‍යාලේඛන දෙපාර්තමේන්තුව සහ අමාත්‍යාංශ වාර්තා සහ අනෙකුත් පිළිගත් දේශීය හා විදේශීය පර්යේෂණ, සමීක්ෂණ තොරතුරු පාදක කොට ගැනේ. ඒ ආකාරයෙන් සමාජීය, ආර්ථික හා දේශපාලන වැදගත්කමකින් යුත් පර්යේෂණ පත්‍රිකා ගණනාවක් පර්යේෂණ අංශය විසින් එළි දක්වා ඇත. ඊට අමතරව පාර්ලිමේන්තුවට ඉදිරිපත් කෙරෙන පනත් කෙටුම්පත් හෝ යම් පනතකට ගෙන එනු ලබන සංශෝධනවලට අදාළව හෝ ඒවායේ විෂයන් සම්බන්ධව සහ අදාළ පනත මගින් සිදු කරනු ලබන සංශෝධනයන් පිළිබඳව මෙන්ම පනතෙහි ඉතිහාසය සම්බන්ධව ද තොරතුරු ඇතුළත් කොට පසුබිම් සටහන් සකස් කරනු ලබයි. පාර්ලිමේන්තු පුස්තකාලයට පමණක් ආවේණික විශේෂිත මූලාශ්‍ර රැසක් පවතින හෙයින් එම තොරතුරු ද පාදක කොටගෙන පිළියෙල කරනු ලබන මෙම පර්යේෂණ පත්‍රිකා සහ පසුබිම් සටහන් හි මූලික අරමුණ වනුයේ පාර්ලිමේන්තුවේ එදිනෙදා කටයුතුවලදී ඵලදායී සහ සක්‍රීය දායකත්වයක් ලබාදීම සඳහා මන්ත්‍රීවරුන්ට අවශ්‍ය සහය ලබාදීම වේ.

පාර්ලිමේන්තු අත්පොත සහ සුවිස (Parliament Handbook and Index)

දැනට පාර්ලිමේන්තුව විසින් නිකුත් කොට ඇති එකම අත්පොත වනුයේ 1931 සිට මේ දක්වා තෝරාපත් කරගනු ලැබූ පාර්ලිමේන්තු සහ ඒවායේ සංයුතිය, දේශපාලන පක්ෂ, කථානායකවරු ඇතුළු පාර්ලිමේන්තුවට සම්බන්ධ මූලික කරුණු රැසක් අඩංගු කරමින් 1985 දී ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තු පුස්තකාලය විසින් නිකුත් කරන ලද සංකීර්ණ ග්‍රන්ථයකි. මෙම අත්පොත 2006 පෙබරවාරි දක්වා අවස්ථා හතරක දී යාවත්කාලීනකරණය කරන ලදී.

පාර්ලිමේන්තු ප්‍රකාශනවලට අදාළ සුවි නිකුත් කිරීමේ දී හැන්සාඩ් හෙවත් පාර්ලිමේන්තු විවාද නිල වාර්තා හි අඩංගු කරුණු සම්බන්ධයෙන් නිකුත් වූ සුවි වැදගත් තැනක් ගනී. ඒ අනුව පාර්ලිමේන්තු විවාද පැවැත්වූ මන්ත්‍රීවරයා හෝ විවාදයට පාදක වූ විෂයය සම්බන්ධව හෝ පනත් කෙටුම්පතට අදාළ විෂයය සම්බන්ධව හෝ අකාරදී පිළිවෙලට මෙම සුවි සකස් කොට ඇත. ආරම්භයේ දී හැන්සාඩ් වාර්තාවෙහිම අදාළ සුවි අඩංගුව පැවතියත් මේ වනවිට එය හැන්සාඩ් වාර්තාවලට අමතරව වෙනම ග්‍රන්ථයක් ලෙස සකස් කොට නිකුත් කරනු ලැබේ.

Enactment of Sri Lanka) 1960 සිට 2000 වර්ෂය දක්වා පාර්ලිමේන්තුව විසින් සම්මත කෙරුණු සියලුම අණපනත් සම්බන්ධ තොරතුරු ඇතුළත් වේ. මෙය පනත් කෙටුම්පත් වශයෙන් ඉදිරිපත් කරන ලද දිනය, ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණයේ අභියෝගයට ලක්වූයේ නම් ඊට අදාළ දින, විවාදයට ලක්කළ දින හා සම්මත වූ දිනය, සහතික කළ දිනය ආදී තොරතුරු මෙන්ම ඊට අදාළ හැන්සාර්ඩ් වාර්තා පිළිබඳ විමර්ශන තොරතුරු ද ඇතුළත්වන පරිදි අකාරාදී පිළිවෙලට සකස් කොට පාර්ලිමේන්තු පුස්තකාලය විසින් නිකුත් කරන ලද්දක් වේ.

ඊට අමතරව ශ්‍රී ලංකාවේ ව්‍යවස්ථාපිත අණපනත් පිළිබඳ සුවි (Index to Legislative

මූලාශ්‍ර :
 ස්ථාවර නියෝග (1993), ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තු ලේකම් කාර්යාලය
 ශ්‍රී ලංකා සමාජවාදී ප්‍රජාතාන්ත්‍රික ජනරජය ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාව - 1972
 තොරතුරු පත්‍රිකා (2007), ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුව
 Library of Parliament, Feb. 2006.
 Parliamentary Handbook, Parliament of Sri Lanka.

The Acts of the 7th Parliament of Sri Lanka (as at 30th June 2011)

No.	Title
07/ 2010	Appropriation (Financial year 2010)
08/ 2010	Widows' and Orphans' Pension Fund (Amendment)
09/ 2010	Widowers' and Orphans' Pension (Amendment)
10/ 2010	Judicature (Amendment)
11/ 2010	Civil Procedure Code (Amendment)
12/ 2010	National Institute of Labour Studies
13/ 2010	Provincial Councils (Amendment)
14/ 2010	Civil Aviation
15/ 2010	Secretary to the Treasury (Nomination of Representation)
16/ 2010	Default Taxes (Special Provisions)
17/ 2010	Business of Casino (Regulation)
18/ 2010	Public Enterprises Reform Commission of Sri Lanka (Repeal)
19/ 2010	Registration of Deaths
20/ 2010	Appropriation - (Financial year 2011)
01/ 2011	Recovery of Loans by Banks (Special Provisions) (Amendment)
02/ 2011	Offensive Weapons (Amendment)
03/ 2011	Regulation of Insurance Industry (Amendment)
04/ 2011	Mediation Boards (Amendment)
05/ 2011	Protection of the Rights of Elders (Amendment)
06/ 2011*	<i>Rohitha Abeygunawardana Foundation (Incorporation)</i>
07/ 2011*	<i>Tharunyata Hetak Organization (Incorporation)</i>
08/ 2011*	<i>Red Lotus Organization for Humanitarian Services (Incorporation)</i>
09/ 2011	Value Added Tax (Amendment)
10/ 2011	Nation Building Tax (Amendment)
11/ 2011	Economic Service Charge (Amendment)
12/ 2011	Strategic Development Projects (Amendment)
13/ 2011	Provincial Councils (Transfer of Stamp Duty)
14/ 2011	Debits Tax (Repeal)
15/ 2011	Finance (Amendment)
16/ 2011	Regional Infrastructure Development Levy (Repeal)
17/ 2011	Excise (Special Provisions) (Amendment)
18/ 2011	Ports and Airports Development Levy
19/ 2011	Recovery of Loans by Banks (Special Provisions) (Amendment)
20/ 2011	Excise (Amendment)
21/ 2011	Telecommunication Levy
22/ 2011	Inland Revenue (Amendment)
23/ 2011	Tax Appeals Commission
24/ 2011*	<i>Sri Lanka Samata Setha Foundation (Incorporation)</i>
25/ 2011*	<i>PINA Organization (Incorporation)</i>
26/ 2011	Census (Amendment)
27/ 2011*	<i>Maheshwary Foundation (Incorporation)</i>
28/ 2011	Elections (Special Provisions)
29/ 2011	Food (Amendment)
30/ 2011	Pradeshiya Sanwardana Bank (Amendment)
31/ 2011	Control of Pesticides (Amendment)
32/ 2011	Navy (Amendment)
33/ 2011*	<i>Sri Lanka Economic Association (Incorporation)</i>

* Bills presented by Private Members

(Source: Bills Office, Parliament of Sri Lanka)

THE SPEAKERS IN SRI LANKA (1931-2011)

Period	Proposed names	Proposed by	Seconded by	Votes
First State Council (07 July 1931 - 07 Dec. 1935)				
07.07.1931-10.12.1934	A.F. Molamure (<i>Dedigama</i>)	W.A.de Silva	W.T.B.Karalliadda	35
	<i>Sir Stewart Schneider</i> (<i>Nominated</i>)	T.L. Villiers	H.M. Macan Markar	18
11.12.1934-07.12.1935	F.A.Obeyesekere (<i>Avissawella</i>)	N.Selvadurai	A.E.Goonesinga	28
	<i>G.K.W.Perera</i> (<i>Motara</i>)	Dr.V.R. Schokman	G.G.Ponnambalam	27
Second State Council (17 Mar 1936 - 04 July 1947)				
17.03.1936-04.07.1947	Sir W.Duraiswamy (<i>Kayts</i>)	M.J.Cary	Dr. N.M.Perera	30
	<i>Francis de Zoysa</i> (<i>Balapitiya</i>)	A.E.Rajepakse	S.Samarakkody	28
First Parliament (House of Representatives) (14 Oct 1947 - 08 Apr 1952)				
14.10.1947-25.01.1951	Sir Francis Molamure (<i>Balangoda</i>)	C. Sittampalam	S.U.Ethiramanasingham	58
	<i>Herbert Sri Nissanka</i> (<i>Kurunegala</i>)	Wilmot A. Perera	A.L. Thambiyah	41
13.02.1951-08.04.1952	Sir Albert F. Peries (<i>Nattandiya</i>)	D.P. Jyasuriya	Dr. M.C.M. Kaleel	Uncontested
Second Parliament (House of Representatives) (09 June 1952 - 18 Feb 1956)				
09.06.1952-18.02.1956	Sir Albert F. Peries (<i>Nattandiya</i>)	John Kotelawala	C.W.W. Kannangara	Uncontested
Third Parliament (House of Representatives) (19 Apr 1956 - 05 Dec 1959)				
19.04.1956-05.12.1959	H.S. Ismail (<i>Puttalam</i>)	R.E.Jayatilaka	E.P. Samarakkody	Uncontested
Fourth Parliament (House of Representatives) (30 Mar 1960 - 23 Apr 1960)				
30.03.1960-23.04.1960	T.B. Subasinghe (<i>Katugampola</i>)	S.P.D. Silva	Dr.N.M. Perera	93
	<i>Sir Albert F. Peries</i> (<i>Nattandiya</i>)	J.R. Jayewardene	M.D. Banda	60
Fifth Parliament (House of Representatives) (05 Aug 1960 - 17 Dec 1964)				
05.08.1960-24.01.1964	R.S. Pelpola (<i>Nawalapitiya</i>)	C.P.De Silva	M.Samaraweera	Uncontested
24.01.1964-17.12.1964	Hugh Fernando (<i>Wennappuwa</i>)	C.P.De Silva	Dudley Senanayake	Uncontested
Sixth Parliament (House of Representatives) (05 Apr 1965 - 25 Mar 1970)				
05.04.1965-21.09.1967	Sir Albert F. Peries (<i>Nattandiya</i>)	C.P.De Silva	S.J.V. Chelvanayakam	96
	<i>R.G. Senanayake</i> (<i>Dambadeniya</i>)	Sirimavo R.D. Bandaranaike	N.M. Perera	57
27.09.1967-25.03.1970	Shirley Corea (<i>Chilaw</i>)	C.P.De Silva	S.J.V. Chelvanayakam	Uncontested
Seventh Parliament (National State Assembly) (07 June 1970 - 22 May 1972)				
07.06.1970-18.05.1977	Stanly Tillekeratne (<i>Kotte</i>)	Mithripala Senanayake	J.R. Jayewardene	Uncontested
Second National State Assembly (04 Aug 1977 - 07 Sept 1978)				
04.08.1977-07.09.1978	Dr. Anandatissa de Alwis (<i>Kotte</i>)	R. Premadasa	A. Amirthalingam	Uncontested
First Parliament of the D.S.R. of Sri Lanka (07 Sep 1978 - 20 Dec 1988)				
07.09.1978-13.09.1978	Dr. Anandatissa de Alwis (<i>Kotte</i>)	Lalith Athulathmudali	S.D. Bandaranaike	Uncontested
21.09.1978-30.08.1983	M.A. Bakeer Marker (<i>Beruwela</i>)	Dr. Anandatissa de Alwis	M. Sivasithamparam	Uncontested
06.09.1983-20.12.1988	E.L. Senanayake (<i>Mahanuwara</i>)	M.A. Bakeer Markar	Mithripala Senanayake	Uncontested
Second Parliament of the D.S.R. of Sri Lanka (09 Mar 1989 - 24 June 1994)				
09.03.1989-24.06.1994	M.H.Mohamed (<i>Colombo</i>)	D.B.Wijetunga	C. Nanda Mathiew	125
	<i>K.B. Ratnayake</i> (<i>Anuradhapura</i>)	A. Amirthalingam	Dinesh Gunawardena	81

...cont./ page No. 168

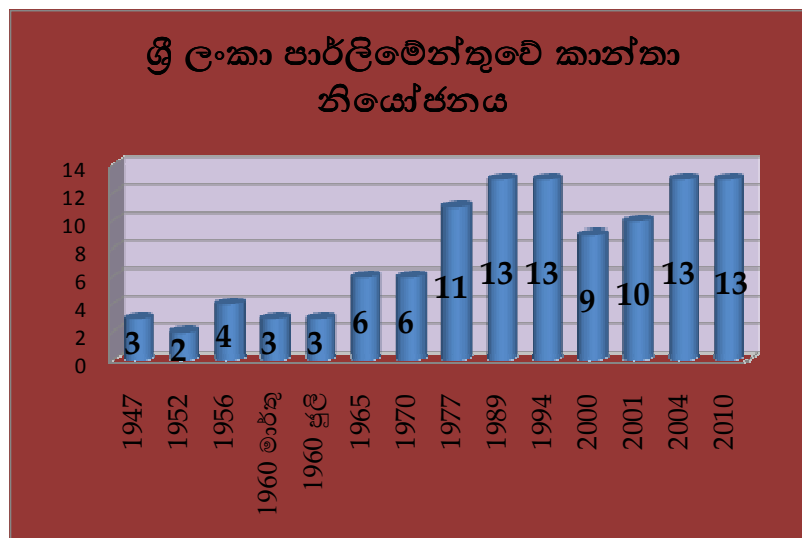

...cont./ from page No. 167

THE SPEAKERS IN SRI LANKA (1931-2011)

Period	Proposed names	Proposed by	Seconded by	Votes
Third Parliament of the D.S.R. of Sri Lanka (25 Aug 1994 - 18 Aug 2000)				
25.08.1994- 10.10.2000	K.B. Ratnayake (National List)	Chandrika Kumaratunaga Bandaranaike	M.H.M.Ashraff	127
	Anura Bandaranaike (Gampaha)	Wijayapala Mendis	S.Thondaman	93
Fourth Parliament of the D.S.R. of Sri Lanka (18 Oct 2000 - 10 Oct 2001)				
18.10.2000- 10.10.2001	Anura Bandaranaike (Gampaha)	R.Wickramanayake	J.A.E.Amaratunaga	Uncon- tested
Fifth Parliament of the D.S.R. of Sri Lanka (19 Dec 2001 - 07 Feb 2004)				
19.12.2001- 07.02.2004	Joseph M. Perera (Gampaha)	Karu Jayasuriya	Rauf Hakeem	Uncon- tested
Sixth Parliament of the D.S.R. of Sri Lanka (22 Apr 2004 - 09 Feb 2010)				
22.04.2004- 20.04.2010	W.J.M. Lokubandara (Badulla)	Joseph Michael Perera	Rauf Hakeem	110
	D.E.W. Gunasekara (National List)	Mahinda Rajapaksa	Wimal Weerawansa	109
Seventh Parliament of the D.S.R. of Sri Lanka (22 Apr 2010 to date)				
22.04.2010 to date	Chamal Rajapaksa (Hambantota)	D.M. Jayarathne	Karu Jayasuriya	Uncon- tested

(Source: Hansard Reports and Parliamentary Handbook)

සටහන: ව්‍යවස්ථාපිත සමාජිකයින්ගේ සංයුතියේ වෙනස්වීම

1947-59 - සමාජිකයින් 101 කි.
1977- 1989 - සමාජිකයින් 168 කි

1960 - 77 - සමාජිකයින් 157 කි.
1989 සිට අද දක්වා සමාජිකයින් 225 කි.

මූලාශ්‍රය: පාර්ලිමේන්තු අත්පොත , 2006